

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 100

Dijous, 12 de novembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 65, segona i darrera reunió

S U M A R I

Proposició de llei

sobre el règim especial de la Cerdanya (debat de totalitat) (tram 202 00075/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència
(tram. 300-00243/08) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009,
d'educació (tram. 302-00194/08) p. 22

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació
(tram. 302-00195/08) p. 29

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació
en el sector de l'automoció (tram. 302-00196/08) p. 36

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre universitats i recerca (tram. 302-00197/08) p. 43

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 65.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei

sobre el règim especial de la Cerdanya (debat de totalitat) (tram 202 00075/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei sobre el règim especial de la Cerdanya. Em plau comunicar que ens acompanyen avui en l'hemicicle i a la llotja de convidats els representants del Consell Comarcal de la Cerdanya, el senyor Esteve Mourell i Meya, president del Consell Comarcal de la Cerdanya; el senyor Joan Pous i Porta, vicepresident primer; el senyor Joan Planella i Casasayas, alcalde de Puigcerdà, i altres alcaldes i regidors de la Cerdanya. A tots ells els donem la benvinguda.

D'acord amb l'article 105.2, presenten la iniciativa els representants designats pel Consell Comarcal de la Cerdanya. Hi intervindran els dos representants, que es repartiran el temps de la seva intervenció amb set minuts i mig cadascun.

Té la paraula, per tant, en primer lloc, el senyor Joan Pous i Porta, vicepresident primer del Consell Comarcal de la Cerdanya.

El vicepresident primer del Consell Comarcal de la Cerdanya (Sr. Joan Pous i Porta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, alcaldes de Cerdanya, presidents d'entitats, gràcies per haver vingut a donar suport a aquesta iniciativa.

En primer lloc, voldria agrair a tots els alcaldes i partits polítics de la Cerdanya la seva unanimitat en el suport a la llei de Cerdanya i que m'hagin designat per defensar-la aquí al Parlament de Catalunya.

La Cerdanya pateix un fet singular ocorregut fa 350 anys i que es va veure agreujat fa 180 anys i que, per la manca d'autogovern en la major part d'aquest període, no s'ha pogut afrontar d'una forma democràtica seguint la voluntat dels cerdans i amb la responsabilitat de Catalunya representada per aquest Parlament.

Històricament, els comptats del Rosselló i de la Cerdanya conformaven una unitat administrativa al marge del Principat de Catalunya, fet que va facilitar la seva desvinculació d'Espanya i la seva annexió a França,

però comportà la divisió de la Cerdanya entre dos reialmes o estats.

Enguany celebrem els 350 anys del Tractat dels Pirineus. Aquest fet col·locà la Cerdanya en primera línia de foc de totes les guerres posteriors entre els dos estats durant els segles XII, XVIII i XIX. La darrera agressió que es va perpetrar, amb les divisions provincials, el 1833 –aviat farà 180 anys–, la part espanyola de la Cerdanya fou partida entre Lleida i Girona, capitals llunyanes per orografia i distància dels cerdans. Amb l'adveniment de la Segona República, aquest Parlament reunificà, per primer cop, la nostra comarca fins que la dictadura franquista, amb la seva furibunda política provincialista, la va tornar a dividir. Amb la creació dels consells comarcals de muntanya l'any 1983, i, posteriorment, amb l'establiment de la divisió comarcal de Catalunya el 1987, d'acord amb allò previst a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, s'unificà a través del consell comarcal la part espanyola de la Cerdanya. Els cerdans tornàvem a tenir un institució pròpia des del 1659 i Puigcerdà tornava a tenir oficialment un rol de capitalitat que encara que efectiu i real durant tots aquests segles, no ho era de manera oficial, si exceptuem el període de capital del *corregimiento* borbònic i el del Departament del Segre napoleònic.

Una altra fita important va ser la incorporació d'Espanya –aquesta positiva– a la Unió Europea, que va obrir un nou marc entre les dues parts de la Cerdanya francesa i espanyola. Des del primer moment, es va aprofitar la nova realitat europea i es va incrementar la cooperació comuna entre les dues bandes. Diversos programes Interreg han permès i permeten desenvolupar equipaments comuns, dels quals els més emblemàtics són l'Hospital transfronterer de Puigcerdà, a la part espanyola, i l'escorxador transfronterer a la població d'Ur a la banda francesa. Les administracions comarcals, francesa i espanyola, de la Cerdanya són a la recta final de la constitució d'un organisme transnacional que permetrà, entre altres coses, la construcció i la gestió del futur escorxador transfronterer.

A dia d'avui, i pel que fa a la restauració de la unitat de la comarca, hem avançat més en el camp internacional que en allò que és competència exclusiva de l'Estat. La primera vegada que vam presentar la llei, se'ns va reconèixer el problema, i per pal·liar la situació es va crear l'Oficina d'Atenció Ciutadana a la seu del consell comarcal a Puigcerdà, que fa més de sis anys que funciona i amb un èxit i profit per als ciutadans. Aquesta oficina disposa d'un funcionari de la Generalitat i d'un funcionari del mateix consell. Ens queda molta feina per fer, i considerem que l'eina fonamental és la llei específica per a la Cerdanya.

En aquest punt, voldria que es plantegessin diverses preguntes: per què la Cerdanya és l'única comarca de Catalunya que ha utilitzat el dret a presentar proposicions de llei en aquests vint-i-nou anys del Parlament de Catalunya restablert? Per què la comarca ha insistit fins a tres vegades en la mateixa qüestió? Per què hi ha unanimitat total entre les forces polítiques de la comarca, tot i les fortes pressions que han rebut dels seus respectius partits? S'han preguntat per què no ho ha fet cap més comarca?

La resposta és la mateixa singularitat de la Cerdanya: la comarca ho reclama, ho necessita, no només com a desgreuge històric, sinó per qüestions actuals que afecten la vida dels seus ciutadans. La comarca ha manifestat, reiteradament, la seva total oposició a les vegueries, especialment a la de l'Alt Pirineu, que consolidaria definitivament la partició de la Cerdanya per la impossibilitat d'incorporar-hi la part gironina, ja que forma part d'una altra província, a part de ser una vegueria inviable econòmicament per la seva ínfima població –20 per cent del territori de Catalunya i 1 per cent de la població–, que la situaria a la cua de l'Estat espanyol pel que fa a recursos propis.

A la Cerdanya, comunitat i associacionisme conviuen arrelats al territori perquè són producte de la història. Les associacions existents avui a la comarca són, precisament, d'abast comarcal, perquè són el producte present d'una història compartida amb tota la regió i amb tots els aspectes –polític, econòmic i cultural– dins dels límits geogràfics de la vall cerdana. Ni l'Agrupació Empresarial de la Cerdanya, ni l'Associació Comarcal d'Empresaris de Comerç, ni l'Associació d'Hotels i Càmpings de la Cerdanya, ni l'Associació de Dones del Món Rural Cerdà, ni l'Associació de Criadors de Cavalls de la Cerdanya, ni l'Associació de Ramaders de Raça Bruna de la Cerdanya, no entenen de fronteres provincials en les seves accions quotidianes; ni el Museu Cerdà, ni l'Associació Fotogràfica de la Cerdanya, ni l'Institut d'Estudis Cerdans –que, des de 1978, porta una tasca unitària de la Cerdanya–, ni l'Arxiu Històric Comarcal, ni la societat Amics de Cerdanya, cap no entén de fronteres provincials, i és per això, perquè els seus habitants conformen una comunitat social que afirma que la Cerdanya és un regió cultural.

Puigcerdà és seu dels serveis provincials per a la població que habita la Cerdanya gironina, i la Seu d'Urgell ho és per a la Cerdanya lleidatana. Cinquanta quilòmetres separen una i altra localitat. El fet de la inexistència d'un referent de capitalitat de serveis implica una multiplicitat de superposicions administratives que dificulten les accions quotidianes dels seus habitants en la mesura que augmenten la complexitat dels tràmits referents a l'Administració pública. D'altra banda, aquesta escissió comarcal, gestionada des d'unes instàncies provincials diferents és origen d'una situació permanent de disparitat administrativa en funció de quin sigui el servei públic o de quin és el municipi afectat. L'interlocutor provincial del consell comarcal són els ajuntaments..., si serà o Girona o Lleida

En el cas de les escoles de primària, en els instituts d'ensenyament secundari, els transports escolars, els centres de recursos pedagògics dels partits judicials, dels centres de treball especial, de teràpia ocupacional i d'orientació i d'inserció, de les residències de gent gran, dels plans específics de les diputacions, i també dels serveis territorials d'urbanisme, de transport de viatgers, de les qüestions relatives a innovació, universitats i empresa, i dels patronats provincials de turisme, entre altres..., si la política ha de servir per resoldre els problemes del present i dissenyar els projectes de futur, per a la Cerdanya no s'entén com això pot fer-se efectiu sense una acció coordinada i integral de l'Administració

de la comarca. El desprestigi de la política i dels polítics n'és la conseqüència més automàtica. Existeix, a més, el risc d'allunyar de l'espai públic sectors socials amb iniciativa i capacitat d'implicar-s'hi.

Cal, per tant, des del punt de vista sociològic, unificar la gestió administrativa de la comarca com a proposta de llei sobre el règim especial de la Cerdanya. I, per acabar, voldria, de forma sintètica, reunir els punts que he intentat desenvolupar en la meua intervenció.

1. La comarca de la Cerdanya forma una unitat geogràfica, històrica, social i econòmica que no es correspon en absolut amb la seva divisió i organització administrativa.

2. De totes les comarques de la Catalunya actual, tan sols la Cerdanya compta amb uns antecedents històrics que la fan singular i específica, durant més de vuit segles, de la resta del Principat.

3. L'existència d'una mateixa comunitat regida per unes normes diferents i en el seu defecte per aplicacions diferents de la mateixa norma, erosiona fortament la identitat cultural del grup en qüestió.

4. La iniciativa comarcal que es pretén a la Cerdanya, és una iniciativa que en tant que parteix de la voluntat unànime d'una comarca, encaixa perfectament amb el concepte d'autonomia municipal que consagra la Constitució i que han anat configurant els tribunals al llarg dels anys.

5. Trobem amb el dret comparat autonòmic un exemple de lleis específiques per a entitats municipals i supramunicipals, aprovades pel Parlament de la comunitat autònoma corresponent, cosa que és bona mostra de la competència i de la facultat dels parlaments autonòmics per aprovar aquelles lleis.

6. A Catalunya, el Parlament també ha aprovat lleis específiques per a territoris concrets. En aquest cas, lleis específiques com la llei sobre el règim específic de la Vall d'Aran constitueix un precedent legislatiu important sobre la competència el Parlament de Catalunya per aprovar la llei de la Cerdanya, ja que les mateixes motivacions i els mateixos fonaments jurídics que varen justificar l'aprovació de la llei de la Vall d'Aran justifiquen l'aprovació de la llei de la Cerdanya. En cap cas no es pot defensar jurídicament que es requereixi un reconeixement estatutari previ i exprés per reconèixer a una comarca un règim jurídic diferenciats, atès que aquest reconeixement no es requereix en cap text legal i que el Parlament de Catalunya ja s'ha pronunciat favorable al reconeixement d'entitats municipals i supramunicipals que no gaudeixin de reconeixement estatutari previ i exprés.

8. L'aprovació de lleis específiques per a territoris concrets i, en general, l'establiment d'esquemes administratius més simples, respon a les tendències descentralitzadores que proclama la Carta Europea de l'Autonomia Local, que segueixen els països del nostre entorn.

9. Els recursos econòmics establerts a l'article 19 de la llei de la Cerdanya també són el mateixos recursos que estableix la llei de la Vall d'Aran, així com la Llei comarcal de Catalunya i la Ley reguladora de haciendas

locales. Per la qual cosa, els recursos econòmics de la llei de la Cerdanya són perfectament vàlids i fonamentats des del punt de vista jurídic.

10. Les matèries sobre les quals la Generalitat de Catalunya ha de cedir competències al consell comarcal conforme a la llei de la Cerdanya no són matèries noves, sinó matèries sobre les quals el Consell Comarcal de la Cerdanya actualment ja exerceix facultats i competències.

11. La llei de la Cerdanya s'adapta a l'ordenament jurídic sense variar-ne el contingut, ja que no afecta ni a la Llei municipal de Catalunya, ni a la Llei d'organització comarcal de Catalunya, ni a qualsevol altra disposició específica complementària d'aplicació a Catalunya.

Bé. Vostès tenen la potestat d'acceptar o rebutjar la Llei sobre el règim especial de la Cerdanya que avui els presentem. Però tinguin present que si és rebutjada, els cerdans persistirem i els electes locals que ens succeeixin continuaran presentant i reclamant una llei específica pròpia. Si hem estat cent vuitanta anys partits tenim temps, tenim cent vuitanta anys més per anar insistint-hi, per reclamar, simplement, que es faci justícia.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pous, vicepresident primer del Consell Comarcal de la Cerdanya. Té la paraula, ara, el senyor Joan Planella, alcalde de Puigcerdà.

L'alcalde de Puigcerdà (Sr. Joan Planella Casasayas)

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades, de tots és coneguda la dita d'aquell parlamentari que diu que un discurs pot arribar a convèncer, però mai canvia un vot. En aquest cas, sospito que passarà això.

No obstant, voldria fer-los dues reflexions. La primera, que no pot obviar-se un territori que, per unanimitat, aprova i presenta en tres ocasions una llei territorial davant d'aquest Parlament. La intervenció que m'ha precedit els ha ressaltat la legitimitat històrica i la situació administrativa actual. L'expositiu de la proposició de llei que discutim explica de manera exhaustiva aquestes qüestions.

Com deuen haver llegit i escoltat, la nostra comarca porta més de tres-cents cinquanta anys en una desgraciada situació de desgavell administratiu que es va incrementant amb els anys i que l'únic que aconsegueix és descohesionar-nos com a territori, malbaratar el nostre temps i els diners de tots plegats. A Catalunya estem creant una administració nova: la de les vegueries. Encara no hi ha llei, però sí que s'està desplegant una sèrie de plans directors, plans territorials, delegacions territorials, instituts territorials de molts departaments, prescindint un cop més totalment i absolutament de l'opinió, de la conveniència i del sentiment de la Cerdanya.

Fa molts anys que des de la Cerdanya apellem que es tingui en compte aquesta singularitat, i ho diem de manera unànime. Aquest Parlament fa uns anys va aprovar

un estatut per una ampla majoria. El Consell Comarcal de la Cerdanya i els ajuntaments de la Cerdanya, per unanimitat, s'han manifestat a favor d'aquesta llei. Com a catalans, ens costa d'entendre que ens discuteixin un estatut aprovat per una ampla majoria. Com a ceretans, ens costa d'entendre que el nostre Parlament de Catalunya pugui acordar no discutir, ni estudiar, ni debatre una llei que els ceretans hem aprovat per unanimitat. S'imaginem que les Corts espanyoles haguessin fet el mateix amb l'Estatut?

Alguns de vostès em diran: «Home, la Cerdanya no és una nació.» Però sí que és una collectivitat amb identitat, situació i circumstàncies pròpies, que mereix un respecte; com a mínim el mateix que d'altres collectius, dels quals aquest Parlament regula les seves situacions. Si regulem el taxi, per què no volem ni discutir la regulació d'una comarca com la Cerdanya? Amb quina legitimitat podem demanar com a catalans que se'ns respecti l'Estatut si el nostre Parlament decideix aprovar una esmena a la totalitat d'una llei aprovada per unanimitat de la Cerdanya?

Tenim un problema, i aquest problema, amb aquesta esmena a la totalitat, no quedarà resolt, com no ho va quedar en les anteriors ocasions, s'hi tornaran a entrebancar. Perquè, si s'aprova no acceptar ni discutir aquesta llei, els que ens succeeixin en els nostres càrrecs la tornaran a presentar, fins que aquest problema que ara amb el rebuig obviaran acabi resolt.

Es parla de lleis de participació ciutadana; fins i tot s'ha creat una direcció general, una conselleria per tractar aquests temes. S'aproven lleis per fomentar la participació, i resulta que quan tot un territori aprova una llei se la hi denega. Incongruència? Incoherència? Desorientació? O disciplina de partit?

Els demano, diputats i diputades, que votin a consciència, que és el que el ciutadà del carrer ens està demanant a tots els polítics. Per més lleis electorals noves que fem, si no aconseguim que unes persones que ens representen obeeixin més el sentit comú, escoltar i debatre les peticions dels legítims representants de les causes, que no pas a disciplines d'altra mena, no avançarem com a societat participativa.

Avui estem debatent el dret a ser tinguts en compte, que es debati una proposta que ha fet tot un territori. L'altre dia sentia un diputat que volia rebutjar la llei, i ho explicava dient que l'actual Govern havia cuidat bé a nivell d'infraestructures la Cerdanya, s'havia fet l'hospital transfronterer. És veritat, n'estem orgullosos i contents. Però també en aquest tema, quan s'està plantejant des de fa molt de temps des del territori quin ha de ser el sistema de gestió i governança d'aquest hospital, s'obvia un cop més el territori, amb unes propostes fetes discretament, a cau d'orella als diferents interlocutors per separat, des de Tremp o des de Barcelona, prescindint del protagonisme que mereixen les institucions pròpies i els habitants de la Cerdanya, i fent realitat un cop més allò que ahir em deia un diputat que havia comprès perfectament la nostra petició, mitjançant un SMS: «Et toca patir des del centralisme barceloní. Et tocarà patir.»

Segona qüestió que els volia dir: l'Administració, com saben, ha d'estar regida per funcionalitat i eficiència. Un altre diputat, un dia, discutint, em deia que és que la Cerdanya és com una illa, i tenia part de raó. Possiblement podem ser l'únic cas del món amb una disparitat tan gran de nivells administratius i de llocs on ens cal anar per resoldre coses. I no ens val allò de: «Tranquils, que els cotxes ja surten de les capitals administratives per atendre les comarques», perquè no és veritat, i tot-hom ho sap.

En el que depèn de l'Administració de l'Estat, la tenim dividida entre Lleida, Olot, la Seu d'Urgell i Girona. Això vol dir que un ciutadà de Prats amb un problema judicial en primera instància, en alguns temes haurà d'anar a la Seu, en d'altres haurà d'anar a Lleida. Un d'Alp, en alguns temes haurà d'anar a Puigcerdà; en d'altres, a Girona. Dos municipis que estan un al costat de l'altre. Aquest esquema es reproduïx a tota la Cerdanya. Si som una comarca única, això no pot ser.

Respecte a l'Administració de la Generalitat, dividida entre Manresa, Lleida, Girona, Talarn, Tremp, la Seu, Barcelona, Torreferrussa, Olot... Algunes d'aquestes delegacions actuen com a bústies i d'altres pretenen ser decisives. Si això fos una empresa, ja hauria fet fallida només comptant les despeses de desplaçaments. Els remeto a la lectura de l'apartat quart de la radiografia administrativa de la Cerdanya. No els ho reproduïré departament per departament, perquè n'hi ha per plorar. Després de vint anys d'autonomia, ens trobem amb una situació pitjor que abans.

Senyors diputats, no obviïn el problema, perquè hi és. És greu. Als polítics ceretans ens té enfadats i desesperats, i al ciutadà del carrer no fa més que augmentar-li la desafecció amb l'Administració i amb la política. No desconfiïn un cop més del territori, no desconfiïn de la Cerdanya, un territori que no té cap habitant de primera residència que sigui diputat en aquest Parlament. Potser deu ser l'única comarca de Catalunya; un altre lamentable tret diferencial que tenim. Som majors d'edat, amb dret a vot. I recordin allò que deia un altre diputat d'aquest Parlament: «Fora d'aquí també hi ha vida intel·ligent, responsable i capaç de poder gestionar els assumptes públics.»

Al començament els deia que de tots era coneguda la dita parlamentària que un discurs pot arribar a convèncer però mai canvia un vot. Espero que avui, amb el seu vot, desmenteixin aquesta creença.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, saludar els representants de la Cerdanya que ens acompanyen: l'alcalde de Puigcer-

dà —el senyor Joan Planella—, el president del consell comarcal, tots els alcaldes i totes les institucions representades que avui estan amb nosaltres per debatre aquesta esmena a la totalitat sobre la proposició de llei sobre la Cerdanya.

Bé, jo començaria dient que, confiança, tota. És més, els que defensem l'esmena a la totalitat entenem que hi ha una via per arribar precisament als mateixos propòsits que té aquesta llei. Nosaltres entenem que aquesta llei és positiva, que aquesta llei i els seus propòsits són convenientes, que hi ha d'haver una descentralització administrativa i fins i tot una descentralització política; sempre ho hem defensat. Ara, també entenem que això s'ha de fer en el marc adequat, dins de l'arquitectura institucional que s'està discutint, i és en aquesta via on em sembla que ens hi trobarem tots. Però en els propòsits, en els determinis, en la finalitat d'aquesta llei, tots, absolutament tots, crec que hi estarem d'acord.

Mirin, el Departament de Governació està dissenyant un conjunt de reformes legislatives institucionals respecte dels governs locals que em sembla a mi que suposaran un abans i un després en la configuració institucional i territorial de Catalunya, i en conseqüència també de la Cerdanya, en tots aquests problemes de bipolaritat que vostès ens feien avinents aquí al Parlament. La voluntat del Govern és que aquesta reforma legislativa també suposi un abans i un després en la prestació dels serveis públics a les ciutadanes i els ciutadans. I, en aquest sentit, des del Departament de Governació i Administracions Públiques es vol plantejar l'organització territorial com un acostament dels serveis als nivells més pròxims al ciutadà, desenvolupant el que és un model flexible d'organització territorial que s'adapti a les característiques i necessitats del territori, tot i comptant amb el seu consens. Perquè això també és essencial. Això no només s'haurà de discutir aquí al Parlament de Catalunya quan arribin les lleis d'organització territorial: s'haurà de discutir amb els agents socials i econòmics del territori, amb les institucions del territori, i tots els ciutadans, també els de la Cerdanya, hi hauran de tenir veu.

Tothom, visqui on visqui, ha de comptar amb el mateix dret d'accés als serveis públics. És en aquesta línia que cal entendre la recent Oficina d'Atenció al Ciutadà a la Cerdanya, per exemple, com a finestra única d'accés i interacció amb l'Administració pública. El compromís és fer efectiva la descentralització de la Generalitat de forma multipolar i aconseguir una presència de l'Administració de forma proporcionada arreu del territori. El desplegament dels serveis territorials i perifèrics de la Generalitat amb aquest criteri afavorirà al mateix temps el desenvolupament de les activitats econòmiques, la planificació de les infraestructures i la gestió de les polítiques públiques de forma desconcentrada en el territori.

I aquest és el compromís que es farà efectiu a tot el territori, inclosa la Cerdanya. No es tracta de donar solucions de forma aïllada, sinó d'aconseguir, amb una nova regulació, una Catalunya multipolar i no radial, és a dir, no un país abocat exclusivament a la gran ciutat, sinó una xarxa de territoris amb potencial econòmic,

polític i social, en contra del sistema que ha estat vigent fins ara.

Cal insistir que la reforma que deriva de l'Estatut, tal com hi està plantejada, incidirà substancialment en la majoria dels problemes que justifiquen la Proposició de llei sobre el règim especial de la Cerdanya. El nou model d'organització territorial estarà basat en municipis i vegueries, i els consells de vegueries substituiran les diputacions. D'aquesta forma, l'adscripció integral de la comarca de la Cerdanya a una única vegueria evitarà les ambivalències que ara es donen en aquest àmbit de competència i que tan bé ens explicava l'alcalde de Puigcerdà, amb aquest maremàgnum de serveis localitzats en tots els indrets del país, gairebé. Per altra banda, les comarques s'hi inseriran com a ens locals amb personalitat jurídica pròpia i podran encapçalar i coordinar el conjunt de les competències necessàries per dotar d'identitat i eficàcia les seves polítiques públiques. I finalment, es reforçarà la descentralització de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de les vegueries, amb la qual cosa també minvaran els conflictes que té la Cerdanya associats a una inèrcia de desplegament provincial de serveis.

Aquest és el marc institucional que es desprèn de l'Estatut i que cal desenvolupar legislativament. Això és un mandat legal. Catalunya estructura la seva organització territorial bàsica en municipis i vegueries, i l'àmbit supramunicipal és constituït en tot cas també per les comarques. Es poden crear altres ens supramunicipals basats en la voluntat de col·laboració i associació dels municipis, i l'Estatut reconeix al mateix temps les institucions d'autogovern araneses... Per cert, la llei de l'Aran és una llei específica, única, que es consagra en l'Estatut de Catalunya, i per tant el que fem desenvolupant l'Estatut és donar compliment a un mandat també estatutari. L'Estatut reconeix al mateix temps les institucions d'autogovern araneses, com deia, i respecta l'Aran com a entitat territorial singular dins de Catalunya. Aquest és el sistema institucional de la Generalitat i el que cal desenvolupar. Qualsevol altra proposta al marge d'aquesta realitat podria esdevenir fins i tot antiestatutària.

Certament, la realitat actual requereix que s'emprenguin reformes i mesures. Però aquestes han de venir donades de la mà de la reforma d'organització territorial que s'està planejant per al conjunt del país. I estic segur que faríem un mal favor a l'arquitectura institucional d'aquest país si no ho féssim conjuntament amb les lleis d'ordenació territorial que ja s'estan fent des del departament de Governació, i serà precisament en aquest marc on hem d'inserir totes aquestes reclamacions, tots aquests anhels que ens porta aquí avui la llei de la Cerdanya.

Paral·lelament, per això, també hi ha d'haver una descentralització administrativa i que no necessita lleis, i que vingui d'una clara voluntat política, com ho ha demostrat aquest Govern i suposo que ho demostraran els altres que vinguin. I així crec que es farà i així crec també que s'està fent. Si algú ha estat sensible amb la realitat singular de la Cerdanya ha estat aquest Govern. Què, si no, representa l'hospital transfronterer, el fet de

creure de veritat que hi ha un espai transfronterer de col·laboració i que la Cerdanya és una comarca única, estigui sota l'administració que estigui?

Això ho sabem molt bé els catalans, perquè nosaltres som dipositaris moltes vegades d'aquest sentit d'uniformització de les lleis, d'aquest sentit d'uniformització del país, d'aquest criteri únic que tantes vegades ens ha regit... Perquè, mirin, no hi ha res més injust que tractar igual el que és diferent. I és des d'aquesta perspectiva... I, per tant, les noves lleis d'ordenació territorial hauran de contemplar la singularitat dels territoris, per tal de garantir la igualtat d'oportunitats i per no tenir un país a diferents velocitats.

Res transparenta més bé la voluntat política que els feia avinent, d'aquest Govern i concretament de la conselleria de Governació, que les paraules que va adreçar el conseller Ausàs als cerdans en la seva visita de fa unes setmanes. Deia ell: «Un primer compromís amb la Cerdanya ha de ser la cura i la lògica amb què s'han de desplegar els serveis territorials i perifèrics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. L'Estatut ens indica que aquest desplegament ha de ser en clau veguerial, i a mesura que aquest criteri avanci de forma uniforme s'han d'anar reduint progressivament la dispersió i bipolaritat que a hores d'ara hi ha, per una organització hereva de la divisió provincial, en la presència dels òrgans institucionals de la Generalitat de Catalunya. Un territori amb la singularitat històrica, geogràfica, econòmica i cultural de la Cerdanya bé mereix, per una banda, un marc institucional que no agredeixi la seva integritat, i per l'altra, que la seva configuració comarcal sigui tan potent com les necessitats competencials i socials els reclamin.»

És amb aquesta voluntat de descentralització administrativa que diverses conselleries tenen el propòsit de fer-hi delegacions. El compromís explícit del conseller Huguet perquè hi hagi una delegació de turisme a la Cerdanya, en un sector econòmic que representa, diria jo, gairebé el 80 per cent del producte interior brut de la comarca, i concretament a la seva capital, a Puigcerdà, evidencia aquesta determinació que va en la línia de la proposició de llei que se'ns presenta avui.

Per tant, des del marc institucional que representen les lleis d'ordenació territorial, mentre s'estigui discutint –i això ho hem de discutir aquí al Parlament entre tots i, ho torno a dir, amb l'avinentsa també dels agents socials, econòmics del territori, amb tota la gent del territori que hi tindran veu–, mentrestant, crec que la Generalitat ha de fer aquesta descentralització administrativa i, més enllà d'això, més tard haurà de fer també una descentralització política. Acostar les decisions al territori, apostar per les polítiques de proximitat, apostar perquè els territoris tinguin veu, és un deure d'aquest Govern i de qualsevol govern democràtic.

Moltes gràcies.

El president

Per fer un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Eudald Casadesús, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna en nom de Convergència i Unió per fer el torn en contra a l'esmena a la totalitat que els grups que donen suport al Govern han presentat a la Proposició de Llei sobre el règim especial de la Cerdanya.

Abans de res, però, vull saludar les persones que ens acompanyen des de la tribuna: el president i el vicepresident del Consell Comarcal de la Cerdanya; els alcaldes de Puigcerdà, Bolvir i Ger, Bellver de Cerdanya, Prullans, Llívia, Urús, Fontanals i Isòvol; els regidors de Puigcerdà, Alp i Bellver; diputats provincials, i els representants de les entitats Amics de la Cerdanya i Institut d'Estudis Ceretans, així com el gerent del Consell Comarcal de la Cerdanya.

Permetin-me, però, abans de començar, que expressi la meva sorpresa per l'absència del conseller de Governació, que en un tema tan important i que afecta directament la seva conselleria avui no ens acompanya. Jo crec que això demostra una certa manca de sensibilitat. I al mateix temps també em sorprèn que no hi hagi en aquests moments cap membre del Govern.

Ja avanço que la posició de Convergència i Unió serà de no donar suport a l'esmena a la totalitat presentada per Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds i el Partit dels Socialistes de Catalunya. Tal com s'explica en l'exposició de motius, la proposició de llei pretén restituir de forma actualitzada una estructura administrativa que pugui fer possible la gestió més immediata de les atribucions que afecten directament els interessos particulars del territori i dels cerdans. Avui no es tracta, però –això crec que hauria de quedar molt clar–, cap llei, sinó simplement de decidir si permetem que continuï la tramitació de la proposició i, per tant, la possibilitat de debatre. I Convergència i Unió vol que la possibilitat de debatre hi sigui. No ens fa por debatre la possibilitat que la Cerdanya pugui tenir un règim especial; ans el contrari.

Compartim amb els cerdans que la Cerdanya és una unitat des de tots els punts de vista –històric, econòmic, geogràfic, social, cultural–, menys des del punt de vista institucional i administratiu. I històricament aquest fet ha comportat i comporta molts problemes i disfuncions. El caos administratiu que es produeix a la Cerdanya no es produeix enlloc més. Al marge de la divisió en dos estats, els ciutadans del cantó de la Baixa Cerdanya depenen de multitud de llocs en funció de la matèria i del municipi de la comarca on resideixen, i els en posaré alguns exemples.

Per exemple, des d'un punt de vista tributari, Alp depèn de l'Agència Tributària d'Olot; Martinet, de Lleida. Des d'un punt de vista de la inscripció a l'atur, per exemple, Puigcerdà depèn de Ripoll; Prullans, de la Seu d'Urgell. Des d'un punt de vista de partits judicials, Urús, partit judicial de Puigcerdà, i en canvi, per exemple, Riu, de la Seu. A l'hora, per exemple, de demanar certificats per determinades prestacions, per exemple del grau de disminució, Das, del CAD de Girona, i Lles, per exemple, del de Lleida. Per exemple, indústria, dels Serveis Territorials de Lleida. Agricultura, dels Serveis Territorials

de Barcelona. Regió sanitària, depenen de l'Alt Pirineu i Aran, de Tremp. Educació, en alguns casos dels Serveis Territorials de Girona, com per exemple Alp, i en altres, dels de Lleida, com podria ser Bellver.

Per tant, doncs, el caos que els deia és total i absolut. És evident, doncs, que es tracta d'una organització territorial i administrativa absolutament irracional. Aquesta divisió i organització originen, com poden comprendre –per algun dels oradors que m'ha precedit en l'ús de la paraula se n'ha fet esment–, molts maldecaps i complicacions innecessàries a les administracions locals de la comarca, ajuntaments i consell comarcal, a les empreses, a les entitats i, en general, a tots els cerdans i cerdanes.

Un altre exemple claríssim d'aquests problemes el trobem en la divisió en dues províncies. Dels disset municipis, onze depenen de la Diputació de Girona, i sis, de la Diputació de Lleida. Malgrat que des de la comarca sempre es fan tots els esforços possibles per tractar la Cerdanya com una unitat, és evident que aquesta fragmentació en dues províncies dificulta sobre manera la realització de polítiques públiques conjuntes que tractin la comarca com la unitat que realment és.

Si s'aprova l'esmena a la totalitat, com es desprèn de la intervenció del senyor Vigo, no es permetrà ni tan sols que es pugui debatre la llei de la Cerdanya, com també amb contundència, amb molta contundència, han defensat el vicepresident del consell comarcal i l'alcalde de Puigcerdà. Com saben els il·lustres diputats, el text que es proposa per part del consell no és un text immodificable; com en qualsevol tramitació, a més que compareguin les organitzacions i els grups socials interessats, hi ha la possibilitat de presentar esmenes per part de tots els grups parlamentaris i introduir, per tant, les modificacions que calgui al text legal. Per tant, quina por té el tripartit a debatre la possibilitat que la Cerdanya pugui tenir un règim especial, quina por té? Més encara si tenim en compte que tal com es proposa a la llei no es demanen més recursos econòmics per a la Cerdanya, no es demana un sol cèntim més, sinó una major capacitat de decisió des del territori sobre on s'han de destinar els recursos. Per tant, es defensa el principi de subsidiarietat. No sembla lògic queixar-se sempre del centralisme de Madrid i després actuar de la mateixa manera des de Catalunya.

A l'hora de posicionar-se a favor d'aquesta proposició de llei, que aquesta proposició de llei continuï la seva tramitació, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha tingut molt en compte la unitat institucional dels partits a l'hora de plantejar la iniciativa sorgida del consell comarcal, on estan representats Convergència i Unió, el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya. A la Cerdanya aquests tres partits van estar d'acord unànimement amb la Proposició de Llei sobre el règim especial de la Cerdanya. No només això, sinó que al Grup Parlamentari de Convergència i Unió li consta que el consell d'alcaldes ha estat puntualment informat de tot el procés, sense que ningú s'hagi manifestat mai en contra d'aquesta proposició de llei. La unanimitat institucional és total, com s'ha pogut demostrar també amb la intervenció del vicepresident del consell comarcal i de l'alcalde de Puigcerdà.

Curiosament, ahir, durant el debat del Projecte de Llei de creació del municipi de la Canonja, el conseller Ausàs, avui «ausent», ens deia textualment que la tossuderia en els objectius duts a terme sempre amb consens, amb unitat, de bracet amb els ciutadans, són una garantia d'èxit. Paraules semblants ens deia la diputada socialista senyora Segú. Tots aquests atributs –consens, unitat, complicitat dels ciutadans– són darrere la proposició de llei que el consell comarcal ha portat al Parlament, i en canvi allò que ahir va ser garantia d'èxit, com va dir el conseller Ausàs, avui, malauradament, no ho serà.

Per tant, la presentació de l'esmena a la totalitat per part dels grups que donen suport al Govern no fa altra cosa que constatar una vegada més que el tripartit fa un discurs diferent en funció del lloc o de l'auditori que té al davant. Així, al territori, a la comarca, fa un discurs de defensa de la llei de la Cerdanya, però quan arriba al Parlament els diputats del tripartit no permeten ni tan sols que s'arribi a debatre la proposició de llei. Per tant, el tripartit fa un discurs al territori per quedar bé i un altre de molt diferent al Parlament, que és on realment s'ha d'aprovar o no la llei.

És també un contrasentit que actualment es facin passos importants en pro de la unitat de l'Alta Cerdanya i la Baixa Cerdanya –també se n'ha fet esment–, l'hospital transfronterer, l'escorxador transfronterer, agrupació europea de cooperació territorial –una qüestió més complexa, perquè afecta dos estats–, i, en canvi, amb la presentació de l'esmena a la totalitat s'impossibilita per part del tripartit d'avançar en la unitat del cantó de la Baixa Cerdanya, que afecta només l'àmbit territorial de Catalunya.

El nostre grup parlamentari ha analitzat l'estudi sociològic que acompanya la proposició de llei i ha comprovat que a la Cerdanya hi ha un fort sentiment de pertinença cerdà, molt arrelat i àmpliament majoritari entre els cerdans i cerdanes, tant de l'Alta com de la Baixa Cerdanya. De la mateixa manera, està molt arrelat el sentiment de la unitat cerdana. Per tant, Convergència i Unió creu que aquest sentiment majoritari de tot el territori i de la seva gent, el Parlament de Catalunya l'ha de tenir en compte.

En un altre ordre de coses, el tripartit ha argumentat o pot argumentar que es pot produir un efecte bola de neu; és a dir, que, si s'aprova la llei de la Cerdanya, altres comarques o territoris començaran a fer reivindicacions similars. Ho dic per si això es pogués plantejar. (*Remor de veus.*) Això no serà així, ja m'avanço, perquè la situació que es dona a la Cerdanya... –no, no, rigui, rigui, senyor Vigo–, perquè la situació que es dona a la Cerdanya, fragmentada en dues províncies i dividida en dos estats, no es dona en cap altre territori o comarca de Catalunya.

El tripartit argumenta que la Cerdanya no es pot aprovar perquè estem immersos –d'aquesta manera ho ha orientat el senyor Vigo– en el debat de redefinició de l'organització territorial de Catalunya. Sobre això cal dir que la supressió de les províncies, senyor Vigo, va per llarg, i que la futura vegueria de l'Alt Pirineu i

Aran que es dibuixa planteja, com a mínim, seriosos dubtes que sigui la solució per a la Cerdanya.

Ens va sorprendre molt que el conseller Ausàs, avui «ausent», encarregat de les administracions públiques i els ens locals, oferís com a contrapartida a la proposició de llei obrir una oficina d'atenció ciutadana a la Cerdanya, on els ciutadans puguin fer els seus tràmits sense sortir de la comarca. Ens sorprèn molt aquest oferiment, perquè precisament l'any 2003 es va inaugurar, sota el mandat del Govern de Convergència i Unió, una oficina d'atenció ciutadana a la Cerdanya –també s'ha dit aquí, no?–, que està ubicada a la seu del consell comarcal i que actua com a finestreta única i permet que els ciutadans puguin fer bona part dels tràmits administratius sense haver de sortir de la comarca. Per tant, entenem que no es pot oferir com a contrapartida un servei que fa sis anys que existeix.

Per tant, doncs, jo crec que això vol dir dues coses: o que el conseller té en poca consideració el territori, cosa que no creiem que es produeixi, o bé –i aquesta és la més probable– que tingui un profund desconeixement sobre aquesta qüestió. El mateix conseller Ausàs ha dit que vol escoltar el territori a l'hora de parlar de l'organització territorial de Catalunya. És veritat, això? Perquè, si ho és, no s'entén que ni tan sols es permeti el debat de la Proposició de Llei de règim especial de la Cerdanya al Parlament.

Finalment, aquesta proposició de llei s'ha vehiculat per la via de la iniciativa legislativa que l'Estatut de Catalunya atribueix als òrgans representatius dels ens supramunicipals de caràcter territorial. Per tant, si d'entrada es tomba la llei de la Cerdanya i no es permet el seu debat, s'estarà enviant el missatge que el Parlament no vol discutir sobre les peticions que es vehiculen pels mitjans democràtics que preveu l'Estatut pel que fa a la iniciativa legislativa. Per cert, i la llei d'Aran com està? Sincerament, després d'aquesta esmena a la totalitat, augurem per a la llei d'Aran un futur més aviat negre.

En síntesi, i acabo, el tripartit avui el que fa és que es nega que hi hagi debat si s'aprova l'esmena a la totalitat, perquè ni tan sols hi haurà ocasió de debatre. Segon, no escolta el territori; la demanda de llei de la Cerdanya està molt arrelada al territori. Tercer, mostra la seva incoherència votant diferent a la comarca i al Parlament; manifesta la seva poca convicció en els mecanismes que preveu l'Estatut pel que fa a la iniciativa legislativa que correspon als ens supramunicipals, i tanca la porta a solucionar una qüestió que fa massa anys que s'arrossega.

Per tots els motius exposats, i tal com ja he anunciat al principi, de cap manera podem donar suport a l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Gràcies, senyor diputat. Senyor Vigo, em demana la paraula?

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Per al·lusions i contradiccions.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Vigo i Sallent

Primer dir-li, senyor Casadesús, que el senyor conseller, més que «ausent», està absent; i, per tant, per aquesta raó i perquè té feina, doncs, no ha pogut assistir, com li hauria agradat, avui aquí. (*Forta remor de veus.*)

Després dir-li que em deixa absolutament perplex que vostè, precisament vostè, qüestionï l'àmbit territorial del Pirineu, perquè aquesta va ser una iniciativa que es va aprovar en el darrer Govern Pujol en aquest Parlament, i la va fer vostè mateix. L'adscripció de la Cerdanya en l'àmbit territorial del Pirineu va ser una cosa que va defensar vostè aquí, en aquest Parlament, amb el consens de tothom, i, per tant, vostè és el principal protagonista que avui la Cerdanya estigui adscrita a l'àmbit territorial del Pirineu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Per al seu posicionament... (*El Sr. Casadesús i Barceló demana per parlar.*) Senyor Casadesús, per contradiccions, suposo, també? Té un minut.

El Sr. Casadesús i Barceló

No, simplement dir-li al senyor Vigo que es miri bé els diaris de sessions d'aquest Parlament, perquè crec que ha tingut un lapsus mental.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Primerament saludaré els alcaldes de la Cerdanya que ens acompanyen, especialment el seu president i amic, el president comarcal i amic Esteve Maurell, i els representants de les entitats de la comarca de la Cerdanya que ens acompanyen.

La història de l'organització territorial de Catalunya és certament una història tortuosa, en la qual la societat catalana, les administracions anteriors i les institucions de Catalunya no han tingut la capacitat de donar al país aquella organització territorial que fos àmpliament

majoritària i que satisfés les necessitats del conjunt de la ciutadania. I és per això també, diputats i diputades, que voldria fer esment i recordar que els procediments d'aquesta organització territorial, mandatats l'any 83, encara no han finalitzat. (*Remor de veus.*) Els vint-i-tres anys del Govern nacionalista conservador no van ser suficients perquè les majories de Convergència i Unió poguessin establir el règim necessari perquè aquest país tingués l'organització territorial que necessita. I ha sigut exactament l'acord de les esquerres que va produir els dos corrents, els dos objectius més fonamentals en aquesta matèria: el planejament territorial, que estava incomplet, i l'organització territorial, que està en marxa a través d'un paquet de lleis, a les quals després em referiré.

La història política de la Cerdanya també ha estat complexa i diversa, s'ha dit abans i no ho repetiré; però, en tot cas, entenem que el mapa actual de les seves competències polítiques no pot regir-se per la història ni pel romanticisme d'una passió que és sincera i justa però que no segurament ha de donar pas a una proposta més racional en termes d'administració i més eficaç en termes de demanda ciutadana.

És cert també que fins iniciat aquest segle el planejament territorial dubtava d'on situava la Cerdanya, sempre hem tingut un dubte en aquesta matèria; fins i tot els documents i els materials de l'etapa de Convergència i Unió al Govern de Catalunya van variar fins a l'aprovació i la integració de la Cerdanya en la regió dels Pirineus. I, per tant, sempre hi ha hagut aquesta situació, eh?, que és realment aquest desgavell administratiu que s'ha dit i que encara persisteix, que no és únic de la Cerdanya, també ho podríem dir d'altres comarques. I citaré el Solsonès, que és un exemple similar als exemples que s'han dit aquí, o la mateixa comarca a la qual pertanyo, l'Alt Penedès, que també pateix aquest desgavell administratiu. Un desgavell administratiu que el Govern actual intenta ordenar i que és una herència de les formes de fer, senyor Casadesús, que tenien els governs del seu partit quan van exercir a Catalunya durant vint-i-tres anys les responsabilitats polítiques generals.

Aquesta és una proposta, ho deia abans, sincera i justa, però és una proposta fragmentària, és una proposta allunyada d'un model global. I aquell model global que marcava, per exemple, també l'informe Roca, l'anomenat «informe Roca», sobre les necessitats de dotar Catalunya d'una nova organització, justament no es basa com a peça clau, no es basava en un predomini de la comarca, sinó que justament venia a assenyalar com a peça bàsica del nostre sistema el municipi, i com una segona peça bàsica, la necessitat d'una figura de descentralització intermèdia, la vegueria, i en tercer lloc –i així pràcticament s'ha reflectit també a l'Estatut–, la funció de la comarca, que ha de ser una funció bàsicament municipalista, una funció, com diu l'article 92, a l'apartat 1, al mateix Estatut..., que assenyala que aquesta ha de ser la funció, la cooperació municipal i l'acció municipal. L'informe Roca anava més enllà i deia: «La comarca, que respon de forma insuficient a les necessitats dels seus municipis, no s'ha d'atorgar mai la seva representació exterior.» Segurament aquesta frase de l'informe és aquella que recullen els legisladors quan

fan en l'ordre estatutari, en l'àmbit de l'Administració local, en el primer lloc, el que fa referència al municipi; en segon lloc, el que fa referència a la vegueria, i en tercer lloc col·loca la comarca.

La comarca, per tant, considerem des del nostre grup, no és la figura adequada per fer un procés de descentralització de la Generalitat, i aquest és un element important a tenir en compte –i aquest és un element important a tenir en compte. Es reclama a través de la proposició el traspàs d'algunes competències al Consell Comarcal de la Cerdanya. Entre aquestes competències citaré exclusivament –que se citen també– les d'urbanisme. Imaginem-nos ara el conflicte de competències i la inseguretat jurídica que es poden generar si una administració de segon ordre, com és un consell comarcal, hagués de dirimir els conflictes urbanístics d'una administració amb plenes competències, com és l'ajuntament. Us imagineu, en aquest terreny de l'urbanisme, com en d'altres terrenys, el conjunt de conflictes que es podrien generar?

I és per això que en el nou model que nosaltres proposem i que proposa el Govern hi ha d'haver enfortiment municipal, adequació de la comarca a la cooperació municipal i introducció de la vegueria com a instrument de descentralització. La vegueria és l'instrument de descentralització.

Torno a repetir que no considerem l'organització comarcal com l'organització idònia per assolir competències delegades del Govern de la Generalitat. Vull subratllar-ho, vull que consti, perquè és un dels elements de discrepància importants en aquesta proposta.

Per altra banda, el marc competencial de l'Estatut –ho he dit abans– tampoc empara la proposta; ho diu l'article 92, ho diu l'article 86, que parla dels municipis. S'ha fet aquí una cita especial al règim de l'Aran. No són comparables, no són situacions comparables. La primera..., i a més a més hi ha referència històrica: la recuperació de les institucions d'autogovern de Catalunya va significar també la recuperació de les institucions d'autogovern de la Vall d'Aran. Però la Cerdanya no tenia institucions d'autogovern; per tant, no podem fer aquesta mateixa similitud històrica, ni institucional, ni política. Hi ha un territori amb una llengua pròpia, l'aranès, i una autoritat política que des del 1313 va pactar amb el Principat de Catalunya el seu autogovern, a través d'aquella figura de l'Era querimònia, que ve a significar la carta magna dels aranesos.

I aquí també faré una referència històrica: quan es parla que en democràcia s'havien de fer les coses, els primers vint-i-tres anys d'història democràtica d'aquest país, el mandat de l'Estatut del 79, de l'Estatut de Sau, era de fer una llei pròpia per a la Vall d'Aran. Quan va trigar el Govern de Convergència i Unió? Deu anys, a fer la llei de l'Aran, deu anys, senyor Casadesús. Quina diligència, exemple de diligència en el que eren els drets històrics de la Vall d'Aran.

I per un altre cantó dir-li: tenim un estatut nou des del 2006, l'any 2009 ja tenim en revisió la llei de l'Aran i a més a més feta, construïda, treballada d'avall cap a dalt, de baix a dalt, com correspon, doncs, a una revisió legislativa d'aquestes característiques.

És per això que tampoc s'hi val aquesta comparança, perquè no és exactament..., no són dos fets que es puguin comparar, senyor Casadesús.

Voldria acabar la meua intervenció fent referència a com considerem els socialistes que ha de ser el futur o el treball de futur per a la Cerdanya. La Cerdanya és una de les comarques amb major renda *per capita* de Catalunya. Si Catalunya és avui, en termes de nació, entre la quarta i la cinquena nació europea en termes de renda, us vull dir que la Cerdanya està inclús per sobre, tres o quatre punts, en matèria de renda *per capita* de la renda mitjana de Catalunya. És cert que hi ha desgavell administratiu, però també és cert que el progrés i l'evolució econòmica de la comarca han pogut seguir, afortunadament –afortunadament–, malgrat aquestes limitacions de l'Administració, que és un problema general de Catalunya i que el Govern intenta reformar en el procés que es va començar justament ahir, amb la primera d'aquestes lleis que nosaltres portarem aquests propers mesos aquí al Parlament.

El futur de la Cerdanya –i ho dèiem l'altre dia, ho comentàvem, i es va dir per part de les autoritats presents, el president de la Generalitat i el conseller Nadal, en la celebració del vint-i-cinquè aniversari del túnel del Cadí– depèn bàsicament dels eixos de comunicació que tingui, no només amb Catalunya, sinó també amb França. Aquesta funció d'un territori ròtula entre el desenvolupament de Catalunya i el desenvolupament del sud de França és el que conforma per als socialistes la peça clau sobre la qual s'ha d'apostar en el projecte de present i de futur de la Cerdanya, i treballar en la línia que s'està treballant.

Fa dos dies, el Govern ha aprovat els plans comarcals de muntanya, amb una inversió per a la comarca de la Cerdanya de 220 milions d'euros, que van bàsicament a la millora de les infraestructures, i també a la millora dels equipaments dels serveis bàsics dels ciutadans. També, dir que la inversió..., perquè que es vegi quin ha estat el tractament d'aquest Govern amb la Cerdanya, la inversió l'any 2003 del pressupost de la Generalitat era de 8 milions d'euros/any per a la Cerdanya. Avui s'ha doblat: 16 milions d'euros/any. Per tant, ni oblit –ni oblit–, per part del Govern, de les necessitats d'aquesta comarca ni tampoc de les necessitats dels seus ciutadans.

I acabo, senyor president, molt breument dient: el treball legislatiu que està en marxa pot donar resposta, s'ha dit abans, ho torno a repetir, a les demandes del territori de la Cerdanya i d'altres territoris de Catalunya. Llei de consells de governs locals, Llei de transició de les diputacions a vegueries, lleis de governs locals que inclou, evidentment, la proposta veguerial, Llei de l'àrea metropolitana, revisió de la Llei especial de l'Aran, aquest Govern està treballant per dotar aquest país...

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

...de l'organització territorial –sí, senyor president, i amb això acabo– que un país modern necessita i que ha d'estar d'acord amb les demandes dels seus ciutadans i de territoris com els de la Cerdanya.

Moltes gràcies, president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Casadesús i Barceló demana per parlar.*) Senyor Casadesús...?

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, senyor president...

El vicepresident primer

Té un minut, a pesar que són inevitables les al·lusions en un debat de totalitat d'aquesta naturalesa, però...

El Sr. Casadesús i Barceló

M'ha anomenat dues vegades...

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Molt breu. Senyor Labandera, dos comentaris. Miri, vostès van insistir en el tema dels vint-i-tres anys. Jo fins avui només li vull dir una cosa, que no només vint-i-tres anys, sinó tots els anys de democràcia a la Cerdanya, a les comarques gironines i a Catalunya, Convergència i Unió ha sigut la primera força. Per tant, per alguna raó deu ser això.

Segona cosa: vostè ha fet un discurs molt retòric, però jo crec que ha dit una cosa, si l'he entesa bé, que és molt perillosa –molt perillosa–, senyor Labandera. Jo entenc de la seva intervenció que vostè, vostès neguen la legitimitat i la capacitat de la Cerdanya per poder tenir un règim especial. Jo crec que si això ha dit, és molt greu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Eren contradiccions. (*El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*) Senyor Labandera, també per contradiccions?

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Jo crec que no es pot tenir un discurs quan s'està al Govern, senyor Casadesús, i un altre quan s'està a l'opo-

sició. Quina raó... (*veus de fons*), quina raó... (*veus de fons*), no, no, no... (*persisteix la remor de veus*), no, no, no..., ho diré..., digueu-ho ara... (*veus de fons*), ara, ara, ho diré: l'any 2002 va entrar per primera vegada aquesta iniciativa aquí al Parlament. El seu partit va practicar la tàctica dilatòria perquè no es discutís i no es va discutir. I llavors no us interessava discutir de la Cerdanya. Ara, com que esteu a l'oposició i mireu més l'urna que l'interès general dels ciutadans de Catalunya, és quan ho manifesteu d'aquesta manera.

Quan sou creïbles, abans al 2002 o ara al 2009? Credibilitat, poca. No sempre mai...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...poca, escassa la que té el Grup de Convergència i Unió en aquesta matèria. (*Veus de fons.*)

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull saludar els il·lustres representants i amics del Consell Comarcal de la Cerdanya, el seu president, el seu vicepresident, l'alcalde Puigcerdà, els alcaldes de la comarca que ens acompanyen avui, els representants de la societat civil de la Cerdanya, el diputat provincial. La proposició de llei que avui ens ocupa, i que ha estat presentada en aquest plenari pel vicepresident del Consell Comarcal de la Cerdanya i l'alcalde de Puigcerdà, als quals vull agrair la seva exposició, com ha quedat demostrat, no és ni de bon tros una reivindicació nova ni que pugui sorprendre a ningú, al contrari. Aquesta és la tercera vegada que, per part dels representants polítics d'aquesta comarca, s'intenta que aquest Parlament elabori una llei específica per a la Cerdanya.

Fa ja uns anys la iniciativa presentada no va prosperar, i fins fa sols uns mesos que es va tornar a intentar; però, en aquest cas, ni tan sols va ser admesa a tràmit, amb un argument realment pobre, encara que reglamentari, perquè deia que si aquesta llei tirava endavant això afectaria negativament el pressupost que ha tancat per a l'any 2009.

Efectivament, després de les intervencions que hem escoltat avui, en nom dels representants dels grups del tripartit, en defensa de l'esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei, es fa evident que el motiu pel qual no va ser admesa a tràmit aquesta proposició en el seu moment, el mes de gener, no era realment aquell que ja ha quedat resolt mitjançant una disposició addicional en el text que avui se'ns presenta, sinó la negativa del Govern a permetre que es debati i se'ns parli d'aquest projecte en el si del Parlament de Catalunya.

El que avui se'ns planteja no és tan sols una reivindicació de fa temps, sinó també una reivindicació molt arrelada en el territori. I això suposa que no és tan sols defensada pels partits polítics, sinó també, i el que és més important, pels seus ciutadans i ciutadanes, els quals són qui pateixen d'una manera més directa les dificultats que suposa que aquesta comarca no tingui una consideració específica.

És justament per aquest fort arrelament al territori i als seus ciutadans, així com pel consens unànime de totes les forces polítiques representades en el consell comarcal, i la majoria d'elles també presents, totes elles presents en aquesta cambra, davant la necessitat de prendre decisions polítiques per resoldre el caos administratiu d'aquesta comarca, que ens sorprenen notablement la presentació d'una esmena a la totalitat per part de les forces que donen suport al Govern, donat que la proposta ha sorgit del Consell Comarcal de la Cerdanya, tal com ens ha explicat avui el seu representant, per unanimitat, i que aquest està format per consellers dels diferents partits que avui també estan aquí presents, com s'ha exposat ja anteriorment.

Així, doncs, senyors representants del tripartit, en funció d'on estan i els interessos del seu partit diuen una cosa o en diuen una altra, és això el que passa? Quan estan en el territori els diuen als ciutadans que estan amb ells defensant, aparentment, els seus interessos, donant-los suport, estant d'acord amb el que proposen, i quan arriba el debat aquí al Parlament, que és on cal decidir i legislar de veritat, llavors s'obliden del que els han dit i explicat en el territori? Com és que, un cop aquí, canvien de discurs i eviten amb els seus vots que es debati, que es parli i que es tracti aquest tema?, el qual han explicat en altres moments als ciutadans que sí que defensaven. Sincerament, això a casa meua se'n diu «amagar la veritat».

Fa pocs dies alguns dels que som diputats per Girona vàrem rebre una trucada d'alguns mitjans de comunicació que se'ns preguntava i demanava la nostra posició amb relació a aquesta proposta de llei que estem debatent avui. Em va sorprendre que el representant d'un dels grups que dona suport al Govern utilitzava la paraula «electoralista» per qualificar aquesta llei. Deia, concretament: «Si el Parlament tirés endavant aquesta llei, seria quelcom electoralista.» A mi m'agradaria saber per què avui permetre que aquesta llei sigui debatuda en el Parlament per unanimitat de tots els grups que en formem part es considera electoralista. No ho entenc. Quan, a més, és una proposta presentada pel Consell Comarcal de la Cerdanya en benefici de tots els cerdans. Per què algú considera que això és electoralista? Pensin, no n'hi ha cap, de perquè. Jo penso que no n'hi ha cap de perquè; és clar que no, perquè no és veritat, no és veritat que sigui electoralista! Al contrari, el que passa és que no els convé ni els agrada que en puguem parlar i que ho puguem debatre en la comissió corresponent.

El que sí que és electoralista, senyores i senyors diputats del tripartit, és la seva actitud. El fet d'explicar en el territori que sí que volen tirar endavant aquesta llei, i arribar aquí i amb els seus vots evitar que prosperi

la tramitació. Això sí que és electoralisme pur –això sí–, a part d'una clara demostració de poc rigor polític que tenen i el doble discurs al qual per desgràcia ja ens tenen acostumats i amb el qual no fem altra cosa que generar confusió constantment als ciutadans i a les ciutadanes d'aquest país. Després, algú se sorpren de la creixent desafecció dels ciutadans envers de la política i els polítics.

Parlen, diuen, argumenten, els tres grups que donen suport al Govern, per defensar la seva esmena a la totalitat, que això, mentre s'estigui tramitant la nova ordenació territorial de Catalunya, les vegueries, ara no toca. Perquè segons vostès no seria normal tramitar també aquesta llei, o sigui que per vostès és igual que els ciutadans i les ciutadanes de la Cerdanya pateixin el desgavell administratiu d'aquesta comarca més temps o si l'opinió dels cerdans no es té en compte a l'hora de configurar la nova ordenació de Catalunya. És això el que pensen? Està bé, però caldrà que ho expliquin molt bé a tots els ciutadans de la Cerdanya, no fos cas que s'haguessin cregut la seva paraula quan els van dir que vostès pensaven com ells i que defensarien la solució acordada en el consell.

I també caldrà que els expliquin que des del tripartit es considera que els ciutadans de la Cerdanya no tenen per què queixar-se, ja que, quan tinguin la vegueria –que a ningú agrada–, la gestió se'ls farà més fàcil i els seus problemes desapareixeran. Però, en tot cas, expliquin també que amb la nova vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, molts dels tràmits hauran d'anar-los a fer a Tremp, per exemple. No crec que ho considerin molt raonable, en tractar-se d'una vegueria molt extensa pel que fa al territori –vostès ho saben, un 20 per cent del territori català–, però amb una població molt minsa, de l'1 per cent, que suposarà, a més a més, amb un finançament insuficient, que haurà de fer autèntics miracles.

No entraré ara en el debat de la nova organització territorial i l'enorme retard que porta el Govern en aquest assumpte. No ens donaria temps. La solució per a la Cerdanya no és la creació de les vegueries. Aquesta no és ni la solució que necessita aquesta comarca ni la que volen els seus ciutadans. Cal que tingui una llei específica, la qual tingui com a objectiu final que la Cerdanya guanyi en cohesió i cal que s'abordi aquest tema immediatament. És important.

Administrativament parlant, la Cerdanya és una comarca peculiar i especial, com hem vist, i malgrat que per a tots la unitat de la Cerdanya és clara, a l'hora de la veritat, aquesta unitat no es veu reflectida en la seva organització administrativa, ja que aquesta comarca, situada, com tots saben, al bell mig dels Pirineus, està dividida en dues províncies diferents, Lleida i Girona, i és precisament aquesta divisió i fragmentació característica la que empeny els cerdans a reivindicar un canvi, ja que les conseqüències d'aquesta especificitat són les que han abocat a una organització administrativa caòtica, amb els problemes que això origina per als ciutadans i les ciutadanes, els quals actualment pateixen cada dia les disfuncions que aquest desordre provoca com pot ser que determinades gestions, com s'ha explicat abans, s'hagin d'anar a fer a Ripoll, a Olot, a Girona, a la Seu,

a Puigcerdà, etcètera, i, fins i tot, en alguns casos cal anar a Tremp, com s'ha dit.

I si a això hi sumem, a més, que, depenent del municipi on es viu, la matèria que es tracti, el lloc on s'ha d'anar a dirigir també canvia, els cerdans la primera dificultat que tenen, de vegades, és saber fins i tot on dimonis han d'anar, cosa del tot incomprendible.

Cal, definitivament, descentralitzar administrativament Catalunya envers la comarca de la Cerdanya. I també cal augmentar –aquesta és la nostra opinió– les competències polítiques dins del marc de l'Estatut per assolir una major eficàcia i proximitat als ciutadans, atenent al principi de subsidiarietat.

En aquest sentit, doncs, el motiu que justifica la presentació d'aquesta proposició de llei que ha presentat avui i defensat el Consell Comarcal de la Cerdanya, queda suficientment sustentat pels arguments, motivacions que la fonamenten. I malgrat que el nostre grup parlamentari voldria introduir algunes esmenes en el text mitjançant el tràmit corresponent en la ponència de la comissió que caldria crear per a la seva divisió, sí que compartim, i ho diem ben clar, i veiem necessari el debat d'aquesta llei en el Parlament.

I compartim, també, que la comarca de la Cerdanya i els cerdans no poden esperar més al fet que es trobi una solució a la seva situació. Que en l'actualitat suposa, ja, un greu desavantatge per al bon funcionament de l'Administració pública i, alhora, crea greus problemes i disfuncions quotidians a les ciutadanes i ciutadans que viuen en aquesta comarca.

Per tant, el que demanem, i ens hauria agradat, de fet, és que els grups que donen suport al Govern, almenys, haguessin acceptat que aquesta proposició de llei es pogués debatre. Perquè vostès avui el que fan és donar un cop de porta als representants de la comarca que han vingut aquí a expressar la seva proposta. I no permeten ni tan sols que els òrgans interns de la cambra puguin sotmetre a debat aquesta proposta.

És per aquest motiu, com dic, que no donarem suport a l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern. De fet, ho repeteixo, ens hauria agradat molt que hi hagués hagut una reflexió dels tres grups que donen suport i que avui haguessin donat llum verda, haguessin retirat aquesta esmena a la totalitat. Llum verda, com dic, a l'obertura d'aquest debat, i, per tant, a la possibilitat de parlar-ne, si cal esmenar, la llei presentada durant el tràmit d'esmenes parcials.

Negar el debat, no escoltar el territori i actuar i governar d'esquena als ciutadans no és el que els catalans i les catalanes esperem del Govern de la Generalitat de Catalunya. I encara menys és el que ens mereixem. Però, per desgràcia, i un cop més, avui constatem que això és el que tenim.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em permetran, en primer lloc, que saludi afectuosament el senyor Pous, el senyor Planella, a la resta de representants de la comarca i alcaldes que l'han volgut acompanyar en aquest moment.

Han de saber, en primer lloc, amb relació a la proposició de llei que ens han vingut a presentar en el Parlament, que el nostre grup parlamentari fa seus, és ben lògic, els arguments que sustenten, doncs, l'esmena a la totalitat presentada a aquesta proposició. El nostre parer coincideix en bona part amb el que altres diputats dels grups que donem suport al Govern ja han plantejat, i jo intentaré no reiterar-los.

Però és cert, i sembla que a vostès no se'ls escapa, ni..., de fet, n'han fet una clara al·lusió, l'Estatut d'autonomia de Catalunya només contempla la realitat occitana, la singularitat de l'Aran com a entitat territorial singular dins de Catalunya. Això vostès ho han reconegut i em sembla que és una obvietat sobre la qual no cal donar gaires voltes més.

I vostès comentaven: «I malgrat això..., o això no impedeix que aprovem una altra llei que d'alguna manera reguli les especificitats de la comarca de la Cerdanya.» És ben cert; des del punt de vista jurídic, seria possible. En tot cas, nosaltres no ho compartim i pensem que no seria un bon precedent el fet de fer una llei específica, a part de la que l'Estatut d'autonomia contempla per a l'Aran, per a la Cerdanya. Ens sembla que seria un mal precedent, que de ben segur seria seguit per infinitat de territoris de Catalunya que també voldrien recollir les seves singularitats, les seves particularitats, que en tenen, que no seran les d'una comarca dividida per dues províncies, per descomptat, eh?, que em sembla que és un cas únic –un cas únic–, però n'hi haurien d'altres, de particularitats, que afectarien altres territoris i que els farien tant o més singulars com la Cerdanya, en aquest cas concret.

I, per tant, nosaltres entenem que no procedeix, diguéssim, la proposició de llei per aquesta qüestió d'oportunitat a què feia referència.

Nosaltres som partidaris, com s'ha comentat, d'aprofitar un debat que és ben viu, també, el de l'organització territorial de Catalunya, que el tenim pendent, que el tenim pendent des de fa temps, però amb una nova orientació, la que planteja el nou Estatut de Catalunya des del 2006, i és en aquest marc, és en aquest context, en què s'ha de contemplar i s'ha d'atendre les legítimes demandes de la seva comarca i que avui ens han volgut, doncs, fer arribar.

Per tant, nosaltres el que voldrem, el que volem és tenir en compte aquestes peculiaritats, singularitats, especificitats, diguin-li com vulguin, de cada territori, entre d'altres del seu, de manera que es tradueixi

en millores significatives, perquè aquest és l'objectiu final que tots volem, que vostès volen, però nosaltres també, de l'estructura, de l'organització administrativa i que alhora comportin una gestió més immediata i eficaç de tots aquells assumptes que afecten directament els interessos del territori i en el seu cas els interessos dels cerdans.

I serà en aquest debat, serà en aquesta discussió, la de l'organització territorial, on novament recuperemquina és l'estructura que ens hem donat. Partim de la base dels municipis, de les vegueries, i partim també d'una realitat, que existeix, que és la comarca, amb els termes fixats per l'Estatut. L'article 92 ja diu quin paper se li reserva a la comarca. Nosaltres el compartim. I, per tant, pensem que, en tot cas, si a la Cerdanya, diguéssim, es vol aprofitar aquesta organització, la comarcal, per atendre serveis exclusivament de caràcter local, doncs, benvingut sigui. Nosaltres, lògicament, no hi tindrem res a dir i ho compartirem i intentarem fer-ho possible.

És cert, i no d'ara, sinó de fa temps, que hi ha un cert desgavell en determinats serveis que es donen en el territori, en el seu i també en d'altres, però el principal problema amb què es troba la Cerdanya és la divisió provincial, el fet que les províncies parteixin la comarca. I des d'aquest punt de vista, nosaltres apostem per la superació de les províncies i voldríem que la nova vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran, doncs, permetés superar aquesta divisió en províncies.

Hi ha una altra qüestió, i és la de la unitat, diguéssim, geogràfica, i per tant tampoc no defugim el debat de la seva realitat: el fet que hi hagi una part de la Cerdanya que sigui francesa. En aquest sentit, nosaltres pensem que la via és la de fomentar la col·laboració transfronterera i la d'augmentar les relacions de col·laboració amb la Catalunya Nord. Ens sembla que aquest seria el camí, des del nostre modest punt de vista.

Se'ns acusa avui d'impedir el debat. Em sembla que és obvi que això no és possible; el debat és ben viu, el debat és al carrer. Com vostès han dit, aquest és un debat que ve de lluny, que fa molt de temps que el mantenen viu i que vostès tenen la intenció de recordar tant com sigui necessari, i per tant, oportunitats de debat em sembla que en tindrem, eh? Nosaltres pensem que ara no és el moment. El senyor Millo deia: «Home, cop de porta als morros.» No, senzillament, nosaltres pensem que ara no és el moment; tanquem la porta de manera fluixa i amable, diguéssim, i diem que ara no toca aquest tema. Quan encetem, quan obrim el debat de l'organització territorial de tot Catalunya, atendrem aquesta legítima demanda i intentarem posar-hi remei i posar-hi solució.

Així, doncs, i intentant acabar, jo també li diria al senyor Casadesús..., i el cito expressament per donar-li una nova oportunitat perquè ens intenti convèncer amb els seus arguments, jo crec que fins al moment d'ara no ho ha aconseguit i, per tant, li brindo aquesta nova oportunitat, si la vol aprofitar.

Jo crec que vostè ha fet un discurs ben estructurat, prou convincent, en el fons no mancat de raó, hi han coses

que les compartim, però, perquè fos creïble, el seu discurs jo crec que mancava un *mea culpa* previ. Perquè fos creïble ens hauria d'haver explicat això que a vostès els cou tant, diguéssim, que els diguem que durant els vint-i-tres anys que han governat no han considerat aquest tema un tema prioritari, no l'han volgut resoldre o no han pogut resoldre'l. Això és un fet –això és un fet. I segurament començar el seu discurs dient això, doncs, l'hauria fet més creïble. És una opinió que li vull traslladar. Perquè la Cerdanya no existeix només des de fa sis anys, no existeix des que el Govern tripartit, diguéssim, té la responsabilitat; existia de molt abans, com a l'exposició de motius es recull i com ens han recordat avui els seus representants. I per molt que vostès continuïn sent la primera força de Catalunya, quant a vots, vostès no van resoldre la demanda que avui es planteja. I això és un fet, també. I una cosa no treu l'altra.

Per últim, jo només voldria posar-los sobre la taula una reflexió, i és que en els temes territorials em sembla que fem un flac favor..., i penso que no els podem instrumentalitzar, no els podem patrimonialitzar de forma partidista, ni deixar-nos portar pel populisme fàcil de, en el territori, diguéssim, anar dient que sí a tot el que se'ns planteja. És fàcil deixar-se portar pels sentiments de pertinença, pels sentiments d'unitat, pels sentiments d'identitat territorial. Però nosaltres pensem que el que toca és abordar l'organització territorial de Catalunya d'una forma global i no d'una forma aïllada i particular, perquè si ho fem d'aquesta manera no ens en sortirem.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades –benvinguts, també, tots els representants de la comarca de la Cerdanya, alcaldes, societat civil..., des de Ciutadans, quan ens hem plantejat aquest debat, hem posat a la balança dues qüestions que vostès plantegen en el seu projecte o en la seva proposició de llei. La primera és la necessitat d'una reformulació administrativa i de funcionament actualment a la Cerdanya, i, per altra banda, també la coherència, la responsabilitat i la negació també, des del nostre punt de vista, a agafar-nos a elements identitaris, culturals, històrics.

I per nosaltres, en aquest cas i en aquest sentit, prima sobretot la necessitat que a Catalunya, no només en àmbit de la Cerdanya, sinó a nivell general –en vam parlar ahir d'un altre tema, aquí també, en seu parlamentària–, es necessita reformular, plantejar-se com s'estructura territorialment.

I és una evidència, és una evidència perquè aquesta llei que vostès porten avui aquí és un exemple que hi han coses que no funcionen; és un exemple que hi han, segurament, per una banda, funcions duplicades i, per altra, funcions que no es duen a terme; per una banda,

territoris amb una sobrerepresentació o on es solapen administracions, i, en d'altres, on no hi ha presència suficient o una organització prou descentralitzada.

És una evidència que vostès avui ens posem a sobre la taula. I jo per això també els vull agrair aquesta proposta que fan, perquè porta un debat en seu parlamentària important en ple debat també de l'organització territorial de Catalunya.

Ahir parlàvem, precisament, d'algunes qüestions que vostès aborden en el seu projecte de llei: el sistema provincial, per una banda; el sistema de consells comarcals, per una altra; la proposta a l'aire i una mica il·lusionant o il·lusòria en aquest cas de les vegueries, que no sabem ni com són, ni què són, ni d'on surten, però estan a tot arreu –a totes les lleis surten, però ningú sap encara què són, ni com són, ni de quina manera es plantejaran–; els 947 municipis, si el de la Canonja tira endavant, que el portàvem aquí, en seu parlamentària; la situació, lògicament, de l'Administració autonòmica, de l'Estat, de la Unió Europea...

És a dir, al nostre territori, per als nostres 7 milions de ciutadans, tenim una administració que ens hem de replantejar perquè sigui eficaç, perquè funcioni millor, de cara als ciutadans –efectivament als ciutadans més que les mateixes institucions; ens devem als ciutadans. I, per tant, trobar la fórmula perquè funcionin millor les coses.

En aquest sentit, tenen vostès bona part de raó en el plantejament que fan: és evident que la situació actual a la Cerdanya comporta una problemàtica, sobretot per aquesta situació limítrofa o que comparteixen dues províncies, la situació també de ser una comarca de muntanya i la situació que comporta també de les distàncies territorials, de la dispersió. En fi, una sèrie de problemàtiques que és una evidència, no es pot negar. Per tant, hem de debatre-ho, i ens porten vostès o ens tiren una gerra d'aigua freda aquí, al Parlament, amb bon sentit, de dir: «Despertin, tenim un problema, tenim un problema d'organització administrativa, de funcionament, de servei als ciutadans, i això s'ha de solucionar.»

I, per tant, en aquest sentit, estem absolutament d'acord amb la proposta i amb la problemàtica que vostès plantejen.

Però, per altra banda, també hi ha una part de responsabilitat, des del nostre punt de vista, que és que això mateix que vostès fan ho fan utilitzant un instrument que des del nostre punt de vista no és el millor possible, que és la llei que fa referència a l'especificitat de la comarca de la Cerdanya.

Des del nostre punt de vista, això s'ha d'abordar des d'un punt de vista general, no només de la Cerdanya, sinó de la problemàtica que tenen alguns territoris de Catalunya per la seva situació. Abans parlava algun altre portaveu, i ho comparteixo, doncs, que totes les comarques, municipis –ahir també ho vèiem–, regions diferents del nostre territori, tenen diferents peculiaritats, diferents dificultats, i de totes elles molt legítimes, les seves reivindicacions.

Però, evidentment, si avui obrim la porta o obríssim la porta a tirar endavant aquesta proposició de llei, tindríem lògicament oberta la porta que demà, amb tota legitimitat –avui, ara mateix, ho llegíem a internet–, doncs, els que demanen la vegueria del Penedès vinguessin a fer el mateix i a intentar condicionar d'alguna manera, encara que sigui constructiu, però condicionar, l'organització territorial.

L'altre dia, doncs, també es comentava, i s'ha comentat aquí, el tema de la Vall d'Aran, que no vol ser part, o així ho va manifestar el síndic d'Aran, que no volen formar part de la vegueria de l'Alt Pirineu. I així un llarg llistat de diferents peculiaritats, reivindicacions totes elles molt legítimes, però que al final aquest Parlament ha de legislar amb un interès general i d'intentar casar totes aquestes legítimes expectatives locals.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit de responsabilitat, creiem que el que fan vostès avui, o ho interpretem així..., ens fan i ens porten a sobre la taula una problemàtica que no es pot deixar de banda, que no es pot tancar la porta, que no es pot dir que vostès no tenen raó, que no es pot dir que això no té cap sentit, sinó que tenen bona part de raó, s'ha d'entomar el problema, s'ha d'agafar el toro per les banyes, s'ha d'agafar aquesta problemàtica i fer-la encabir dintre de la problemàtica territorial que tenim ara mateix a Catalunya.

Nosaltres, ja li diem també que no som partidaris de mantenir aquesta dualitat o triplicitat entre consells comarcals, vegueries, províncies, municipis. Creiem que s'ha de simplificar, que hem d'anar cap a un model de finestretes úniques, collaborar molt més entre administracions, buscar fórmules molt més útils per als ciutadans de Catalunya, que en definitiva són qui paguen els impostos i qui reben els serveis. I, per tant, creiem que tot el que es faci i totes les modificacions que vinguin d'ara endavant a nivell territorial no han de venir per interessos polítics, partidistes o fins i tot d'institucions locals o generals, a nivell de la Generalitat, sinó que ha de venir per a un millor servei, al segle XXI, als ciutadans de Catalunya.

Per tant, des d'aquest punt de vista, volem que s'obri aquest debat, volem que s'obri el debat del sistema d'organització territorial a Catalunya, però també nosaltres qüestionarem coses que fins ara mai s'han qüestionat.

Aquí parlava algun altre portaveu, i també s'ha dit, com si algú no hagués governat durant vint-i-tres anys, i no és posar el retrovisor, és posar l'evidència, perquè aquí s'ha parlat, doncs, que és una situació insostenible, no? Bé, si insostenible és avui, insostenible era el 2003, perquè això no és la primera vegada que es planteja. Per tant, és una situació que hem de resoldre entre tots, però que hem de ser responsables també a l'hora d'abordar-la.

Un altre punt de vista, per nosaltres, que no comparim..., però, que és més anecdòtic, en aquest sentit, i és a l'exposició de motius, no?, ahir ho parlàvem també amb l'entrada d'aquesta proposta del municipi de la Canonja..., les justificacions històriques estan bé, queden bé, podríem dir; però, en ple segle XXI, les nostres fronteres, el nostre funcionament, el servei als ciutadans, des

del nostre punt de vista no han de dependre del que va passar el 1117 amb el comtat de la Cerdanya; han de dependre del que passa a la Cerdanya el 2009.

I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, respectant absolutament el text que vostès proposen, sí que hem de dir que compartim amb vostès la problemàtica administrativa i de funcionament de les institucions de la Cerdanya; no compartim la legitimitat d'identitat, d'història, perquè en aquest sentit, hi insisteixo, si ens n'anéssim nou segles enrere en tots els territoris ara mateix d'Europa, doncs, no podríem pràcticament treballar ni entendre'ns, no?

Per tant, nosaltres no creiem que aquest sigui un argument de pes. En tot cas, respecto que el proposin, però no creiem des de Ciutadans que sigui un argument de pes per convèncer. Sí que ho són el servei a la ciutadania i la millora en aquests problemes que vostès deien de la situació judicial, la situació de delegacions del Govern, de desplegament també, en aquest sentit, d'un sistema territorial molt més proper.

Però en això també hem d'intentar trobar solucions. L'única solució no pot ser una llei com a instrument únic de solucions. Jo crec que també..., i aquí ens comprometem des del nostre partit a parlar del que calgui, quan calgui i com calgui amb vostès per intentar proposar en seu parlamentària aquelles propostes, intentar trobar fórmules..., i hauria de ser el Govern, lògicament, qui estigués més capacitat per fer-ho, però des de l'oposició també ens volem oferir a vostès perquè de totes aquestes propostes de millora de funcionament administratiu que es puguin dur a terme, fins que arribi una llei que pugui solucionar molts dels problemes territorials que tinguem, en parlem i les proposem, i, si es poden solucionar pel camí, que es solucionin.

També hem de dir que portem tres anys de legislatura i alguns deien des del primer dia que aquesta organització territorial la tindríem. S'acabarà la legislatura i no la tindrem, és una evidència. I això és responsabilitat del Govern, que és qui ha de fer aquesta proposta i no l'ha feta en aquests tres anys.

En definitiva, per Ciutadans, aquesta proposta posa sobre la taula una problemàtica existent, real, que afecta els ciutadans de la Cerdanya, que afecta els seus serveis, que afecta el seu dia a dia, els seus negocis, les seves feines, i, per tant, les prenem i la prenem molt seriosament en compte. Però això no ens pot portar a terme, des del nostre punt de vista, a votar a favor o a defensar una proposta que el que fa, en definitiva, és obrir, des dels punts de vista legislatiu i jurídic, la porta perquè totes aquestes reivindicacions legítimes s'obrin a qualsevol territori o a qualsevol proposta d'altres parts de Catalunya.

Per tant, nosaltres amb responsabilitat no hi podem donar suport, però sí que li diem i ben sincerament..., i a més, a nivell personal, em poso a disposició seva perquè pel que necessitin en aquest sentit de millorar els serveis administratius i la feina a fer a la Cerdanya, doncs, puguin ser incorporats a propostes d'aquest Parlament i al treball i a la feina que hem de fer, perquè aquest programa que vostès porten, que tenen molta raó, ha de ser pres en compte; no pot quedar al calaix,

no es pot, en aquest projecte o aquesta proposició de llei, passar pàgina i l'endemà, com si no hagués passat per aquest Parlament..., una problemàtica que té la unanimitat d'alcaldes, de societat civil de la Cerdanya. Si vostès la fan és perquè tenen bones raons per fer-ho, però també entenguin que des d'aquest Parlament hem d'intentar vetllar per l'interès general i casar els seus interessos locals amb els interessos generals de tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada per 71 vots a favor i 62 vots en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència (tram. 300-00243/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, bé, en aquesta interpel·lació volem tornar a parlar sobre l'aplicació a Catalunya de la llei anomenada «de la dependència» i que hauria de ser més «de promoció de l'autonomia personal». És una llei que ja entra en el seu tercer any i està en el seu tercer any d'aplicació, i podem constatar que al nostre país encara no funciona, encara no s'aplica respectant ni tan sols els criteris d'una llei que no s'adapta al nostre país i que fins i tot no respecten la nostra legislació. Vàrem aprovar una llei de serveis socials catalana, i resulta que prima més la llei estatal espanyola i que, en lloc d'estar construint un sistema català de serveis socials, ara, amb el nou Govern, el que s'està construint és un sistema espanyol de serveis socials, amb un sistema en el qual les persones se les mesura en funció del que diu aquesta llei espanyola.

Veiem aquests dies que s'ha presentat un estudi dels experts fet a nivell de l'Estat espanyol, que precisament critiquen el que nosaltres vàrem dir com un dels punts bàsics: el finançament que preveia la Llei de la depen-

dència, un finançament insuficient. I nosaltres, quan no hi vàrem votar a favor, vàrem assenyalar les competències i el finançament, i quan aquí vàrem dir de presentar un recurs d'inconstitucionalitat, també vàrem dir aquests dos temes; un, el finançament. I ara veiem com la mateixa consellera es queixa perquè, per cada euro que està posant l'Estat, nosaltres n'hem de posar gairebé tres i mig, eh?, i, per tant, doncs, resulta que és un finançament insuficient i que l'Estat ens ha penalitzat, a Catalunya, perquè altres comunitats hi surten guanyant. Per què? Perquè dels criteris que marca la llei no n'hi ha cap..., només n'hi ha un, per dir-ho millor, que és el de la població, que és l'únic que ens va bé; però, en canvi, els que des de Convergència i Unió vàrem proposar, que era el cost del servei i el cost de la vida, no es varen tenir en compte. I ara aquests experts ens diuen que aquesta Llei de la dependència és insostenible; ara, en el tercer any d'aplicació, ens diuen que és insostenible. Doncs, recordem que és insostenible gràcies també al vot del tripartit, que no va voler posar, en el moment en què es va debatre aquesta llei a l'Estat espanyol, en el Congrés dels Diputats, en el Senat, aquests criteris del cost de la vida i del cost del servei. Nosaltres per això ho vàrem reclamar.

Però aquest finançament afecta la Generalitat de Catalunya, però avui també volem fer menció, i molta, que aquest mal finançament de la Llei de la dependència està afectant i perjudicant molt els ajuntaments i els consells comarcals. Aquests ajuntaments i aquests consells comarcals d'arreu del país es troben que hi ha unes necessitats socials emergents i creixents per la crisi econòmica, s'han d'atendre; es troben que han de fer front a uns costos sobrevinguts per la dependència, que tampoc des del Govern de la Generalitat se'ls ajuda de forma suficient; també els afecta tot el personal que ha d'atendre aquestes persones, tot el tema de la gestió de la Llei de la dependència, tots els costos creixents de l'atenció domiciliària, i això també està provocant –i ho diuen els consells comarcals i ho diuen els ajuntaments– un abandonament d'altres àmbits dels serveis socials que també estan en situació de risc i, com he dit abans, especialment també per la situació de la crisi. I tenim xifres de diferents municipis de diferents dimensions de població, que et diuen l'afectació de la Llei de la dependència i, alhora, com no s'està podent aplicar amb el rigor que caldria la Llei de serveis socials.

Vostès des del Govern van dir: «Bé, a això hi posarem solució, en els temes que afecten el desplegament de la Llei de la dependència, precisament activant les valoracions i els PIA» –els programes individuals d'atenció. I van dir: «Farem un pla, el pla 111/81», i el van presentar. Que aquest pla diu: «Objectius a 31 de desembre del 2009, fer cent onze mil valoracions i fer vuitanta-un mil PIA», que per això és el pla 111/81. Diu: «Com aconseguir els objectius marcats? Millorar l'operativa actual.» S'ha millorat? No, continuen anant amb retards. «I posar en marxa un nou projecte, el pla 111/81.» Consellera, està en marxa aquest projecte, a part d'haver-ne fet la presentació? No. Perquè vostès van demanar als ajuntaments que signessin el que era adaptar-se a aquest sistema que els treia l'elaboració dels PIA i ho donava a una empresa externa, en lloc de

reforçar els ajuntaments, i resulta que s'hi adhereixen, i tots els ajuntaments consultats ens diuen, siguin de Lleida, siguin de Tarragona, siguin de Barcelona, que això encara no està en marxa –això encara no està en marxa. Per tant, una situació en què vostès fan plans, els presenten i es queden a la prestatgeria, que sempre fan bonic; i, això sí, molt ben presentats però que no són efectius.

Per tant, també recordem un altre aspecte que no han solucionat: tot el tema dels terminis. Vostès encara no estan respectant els terminis que marca la Llei de la dependència, perquè vostès com a govern de la Generalitat ni tan sols han fet una normativa de dir: els tres mesos i els tres mesos és per la Llei de procediment administratiu; però no respecten la llei, un govern que no respecta la llei.

Aquesta setmana hi ha hagut un municipi de l'Estat espanyol que s'ha fet famós, Alcorcón, que és el corcò del Real Madrid, però també a Alcorcón resulta que els discapacitats d'aquest municipi han guanyat una sentència al Tribunal Superior de Justícia de Madrid pel que fa referència... –també és Alcorcón, consellera, sí... (*veus de fons*); bé, doncs, sí. Resulta que han guanyat una sentència que fa que el silenci passi a ser positiu. I vostè sap que com a govern de la Generalitat té diverses demandes posades perquè no compleix els terminis, que si se li tornen en contra, aquestes demandes, vostè tindrà un seriós problema perquè, com que no ho resolen a ningú a l'hora –potser en té algun d'emmarcat allà, al seu despatx, si l'han resolt a l'hora–, però, la majoria és que no els hem resolt en els tres mesos les valoracions i en els tres mesos següents el que són els PIA. I, per tant, aquestes possibles sentències negatives per a vostè serien i seran un problema seriós: Alcorcón per a vostè també passarà a ser un corcò.

I es nota això per dues coses. Miri, vostè té pendent de contestar al Síndic de Greuges, que té diferents requeriments, que informi sobre el silenci del seu departament davant de les sol·licituds de valoració i de PIA. I vostè no li està contestant, al síndic. Aquí tinc dues cartes on ell expressa que no pot contestar, concretament a una sol·licitud de l'entitat Papàs de Àlex, que vostè no li està contestant al Síndic de Greuges.

Però després també hi ha un catedràtic, doctor en dret i expert en silenci administratiu, que és el professor Rafael Pérez Castillo, que diu que precisament Catalunya, al no haver fet normativa, està sotmesa al que diu el dret administratiu i que el silenci se li considerarà positiu.

Per tant, tot això, consellera, vostè ho ha de resoldre, perquè en aquests moments vostè, el seu departament, el Prodep, està en una violació sistemàtica dels drets socials continguts a la llei per les dilacions indegudes de què té responsabilitat exclusiva l'Administració, la seva Administració, el Govern de la Generalitat, i causa uns danys que en cap cas han de ser suportats per les persones amb dependència i les seves famílies. I ha de saber que segons què surti en aquestes sentències vostè també ha de poder fer front a situacions de reclamacions d'interessos i també a situacions de reclamacions de danys i perjudicis.

En aquests moments vostè encara continua tenint el 50 per cent de les sol·licituds pendents i algunes, amb els números últims que ens ha donat, perquè vàrem sentir el conseller Nadal, en l'última roda de premsa del Govern, dient: «Nosaltres, la transparència.» Doncs, jo li puc dir, consellera, que al seu departament no tenim manera de veure tots els expedients, de veure els expedients de la dependència o els expedients d'infància. I, per tant, nosaltres creiem que l'Administració hauria d'actuar amb diligència, amb eficiència, amb eficàcia; no és el cas del seu departament. I, per tant, nosaltres reclamem aquesta transparència que vostès anuncien.

Per nosaltres servir els ciutadans des de la política social és proximitat, és diligència, és eficàcia, és eficiència. I vostès són tot el contrari; avui són un nyap en la política social d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, de veritat no sabia que a Alcorcón..., ara sí que me recordo que realment el Real Madrid ha perdut algun partit de futbol important. Sí que és veritat aquesta sentència, i després en parlaré.

Però ja que vostè hi està tan aficionat, jo li vull passar també el que avui ha sortit en una enquesta a *La Vanguardia* i en diversos mitjans de comunicació a Catalunya, una enquesta en la qual s'ha enquestat persones que estan en situació de dependència arreu de l'Estat espanyol, en què es preguntava el seu nivell de satisfacció envers l'aplicació de la Llei de la dependència.

En aquesta enquesta hi ha una mitjana; moltes de les comunitats de l'Estat espanyol estan per sota i molt per sota d'aquesta mitjana i Catalunya és una de les poques que està per sobre de la mitjana –per sobre de la mitjana. Una valoració que fa la ciutadania, tant d'aquells que tenen persones en situació de dependència com persones que tenen en el seu entorn alguna persona en situació de dependència.

Senyor diputat, si vostè continua amb aquest discurs en contra de la Llei de la dependència, jo crec que això li passarà factura electoralment. Perquè sí que és veritat que aquesta llei té dificultats en el seu desplegament, però està donant resposta, està donant protecció social a moltes persones que abans no hi tenien accés de cap de les maneres. I, a més a més, vostè no és..., i no ens ha aportat al llarg de totes aquestes interpellacions tampoc..., no ha tingut la capacitat d'aportar-nos alternatives. Jo una mica encara el veig a vostè, amb aquest «nyap» que diu que som nosaltres, que estem executant les polítiques socials..., jo a vostè el veig amb una certa remor..., amb una certa enyorança per aquelles polítiques graciabls i electoralistes que van fer, i que van utilitzar les polítiques socials per a aquest fi, únicament per a aquest fi.

Jo també escolto la ciutadania i encara hi ha gent que a molts municipis –a molts municipis– encara em critiquen a hores d'ara com es va distribuir, per exemple, o com es va aplicar en la seva època el programa «Viure en família», que per ser d'una família o ser d'una altra tenies accés al «Viure en família», no de manera rigorosa –no de manera rigorosa.

Donant resposta, el sistema català de serveis socials, que vostè diu que nosaltres l'hem deixat en un segon terme, miri, estem ja a punt de tancar la segona cartera de serveis socials, que incrementarem el nombre de prestacions, tant les que són garantides com les que estan supeditades a la disponibilitat pressupostària; s'està tancant el pla estratègic, amb un nivell de participació altíssim per part, jo diria, de tots els agents vinculats a l'àmbit social. Nosaltres estem construint un sistema públic de serveis socials a Catalunya, en el qual, com vostè sap molt bé perquè era un dels ponents de la mateixa llei, varem incorporar el sistema de la dependència.

I entrem en el seu primer punt: finançament. No li he de dir una cosa per una altra; el finançament d'aquesta llei és insostenible si no se'n fa una revisió en profunditat. Jo no estic d'acord amb la majoria de les mesures que presenten aquest grup d'experts per resoldre el tema del finançament de la Llei de la dependència. El que sí que és una realitat és que passem del 0,5, del producte interior brut, estic parlant, a nivell de l'Estat espanyol..., amb aquesta llei, quan estigui plenament desplegada, passarem a l'1,5. I això s'ha de poder resoldre –s'ha de poder resoldre– perquè, si no, sí que serà totalment insostenible aquesta llei.

Miri, nosaltres a l'Administració local aquest departament hi ha fet un esforç; i vostè parli amb els seus alcaldes, parli amb els presidents dels consells comarcals, perquè aquest departament ha fet, malgrat el pressupost del 2009 –vam sortir amb un pressupost molt restrictiu–, ha fet, de mitjana, un increment d'un 13 per cent de transferència a l'Administració local per al desenvolupament dels serveis socials bàsics més altres programes vinculats.

Ara, també hem fet una altra qüestió, que hem exigit que aquests diners –aquests diners– es dediquin a les polítiques a les quals van adreçats. I hem demanat justificació, hem demanat que ens justifiquin la despesa i hem anat adaptant també les justificacions a la transferència al món local. Però un 13 per cent de mitjana i 11 milions, senyor diputat –i vostè que diu que el sistema català de serveis socials no el tenim en compte; 11 milions–, per incrementar els professionals dels serveis socials bàsics, perquè puguem arribar a la ràtio que tenim establerta de tres treballadors, treballadores socials més dos educadors socials. Onze milions d'euros addicionals.

Per tant, jo he tancat el contracte i he signat tots els contractes programa amb totes les administracions locals de Catalunya. Si hi hagués hagut aquest desacord tan notori, escolti'm, no tenien cap obligació de signar el contracte programa, s'haurien pogut dilatar en el temps, seguir amb les negociacions. I jo li puc assegurar que a nivell del territori hi ha un nivell de

satisfacció alt. La mateixa Llei de serveis socials –que la vam votar i vostè, hi insisteixo, era ponent, perquè sempre em remet ara a la Llei de serveis socials– ens diu que el finançament municipal, el finançament de la Llei de serveis socials, el 66 per cent ens correspon al Govern i el 33 per cent li correspon a l'Administració. Jo en sóc conscient, senyor diputat, que hi ha municipis molt petits, municipis de menys de dos mil habitants..., amb els quals ja hem creat una comissió de treball que hem de valorar si podem estirar una mica aquest 66 per cent, perquè potser a vegades des de l'àmbit legislatiu o des de la pràctica en la realitat cal fer ajustaments. I aquest és el cas, precisament, que ho estic treballant amb una comissió amb ajuntaments de menys de dos mil habitants.

Pla 111/81. Miri, aquest és un pla intern, és un pla de gestió interna que està en funcionament, està en ple funcionament. L'hem tingut, evidentment..., l'hem allargat tres mesos perquè la nostra voluntat era posar-lo en marxa l'1 de juliol –ara no me'n recordo ben bé si era l'1 de juliol..., perdó, l'1 de setembre– i l'hem allargat tres mesos més perquè és un pla que té una vigència de sis mesos. I no tinc intenció d'allargar aquest pla. Aquest pla al que ens ha de donar resposta, senyor diputat, és sobretot que tinguem al dia totes aquelles valoracions o totes les sol·licituds que s'hagin presentat abans del dia 1 del X, de l'1 d'octubre, i tancar tots els PIA abans del dia 1 del VII, de juliol. És aquest esforç.

Hi han hagut ajuntaments que s'hi han adherit. Miri, exactament jo tinc seixanta-cinc adhesions entre ajuntaments de més de vint mil habitants i consells comarcals, tinc trenta-tres administracions locals que no s'han adherit al pla i en tinc vuit que no s'han definit ni cap a un cantó ni cap a l'altre. És evident que aquest pla ens ha de permetre que aquells PIA, aquells PIA que la majoria d'ells són de continuïtat, es puguin agilitzar i puguem donar també aquest cop de mà als serveis socials bàsics, que, tal com vostè ha dit molt bé, s'han vist desbordats l'últim temps per noves demandes, sobretot vinculades a la situació d'atur que viuen moltes i moltes persones.

I permeti'm que parlem de terminis, perquè ha sigut una altra de les qüestions que vostè m'ha plantejat. Miri, la mitjana de valoracions, de les valoracions. El 2009 la mitjana és de 8.545 valoracions el mes. El 2008 era de 4.957. Això suposa que aquest any hem estat capaços d'incrementar en un 42 per cent les valoracions. Això no és altra cosa que aquell nyap que diu que som nosaltres..., va caminant. I això són dades reals, senyor diputat.

Per tant, aquest 42 per cent vol dir que la llei s'està desenvolupant, la llei ja està en marxa. I, a més a més, les valoracions fetes del gener fins al dia d'avui, del 2009, són les mateixes que es van realitzar tot l'any 2008. Necessitàvem un temps; la llei no és fàcil, i ho he repetit i torno a insistir-hi en aquest moment, aquesta llei no és fàcil, la seva aplicació, però crec que estem donant..., i tenim dades que certifiquen que evidentment aquesta llei progressivament s'està desenvolupant i arribarem a assolir els terminis que ens marca la mateixa llei.

Per tant, aquesta por sobre el silenci no la tinc, senyor diputat, no la tinc, perquè quan tanquem l'any jo crec que estarem en uns terminis que evidentment hi poden haver modificacions, hi poden haver petites oscil·lacions, però pel que fa a les valoracions nosaltres estem al 101 per cent de les valoracions, al 101 per cent; vol dir que aquelles que teníem endarrerides en aquest moment ja s'estan introduint i, per tant, podríem dir que estem al cent per cent de les valoracions en termini –en termini.

I respecte als programes individuals d'atenció, aquí pot haver-hi més variabilitat perquè també hi han altres qüestions que poden alterar el seu procés.

El president

Honorable consellera... Gràcies. Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, bé, lamento que per rebatre'm m'hagi de tractar d'ignorant, com m'ha dit, si no ho he entès malament. «La meua ignorància», ha dit. Doncs, parli amb el seu director dels Serveis Territorials de Lleida, que diu que tenen en tot el tema de la dependència el 50 per cent –diari *Segre*, eh?, de fa pocs dies, 29 d'octubre–, i, per tant, ell ho està dient. Jo agafo paraules d'un director territorial seu, perquè no digui que jo sóc ignorant; en tot cas, també li ho diu al seu director territorial. O diu que la llista d'espera a Lleida per anar a una residència és de més d'un any –de més d'un any. Per tant, gràcies a Déu, de la ignorància, però resulta que ho encertem bastant, i els seus propis treballadors, i en aquest cas de confiança, ho certifiquen.

La veig molt contenta amb el quatre que li posen aquestes enquestes que vostè diu. Miri-s'ho, a *La Vanguardia* li posen un quatre –ja ho he vist, ja, un quatre–; no li he volgut dir que la suspènia, eh?, però ja que vostè ho recorda, doncs, també li ho recordo.

Vostè diu que no hem presentat alternatives. Moltes, consellera. El que passa que vostès hi voten en contra com a sistema. La propera setmana presentarem més alternatives, i vostès hi votaran en contra. Per tant, no ens digui això.

I se li ha escapat la paraula..., «el 111/81, aquest pla» –a vostè se li ha escapat– «l'hem aplaçat.» I després diu: «Bé, l'hem allargat.» No, l'han aplaçat; no l'estan fent, perquè aquests ajuntaments que han signat ens ho diuen –ens ho diuen–, consellera. Per tant, imagini-s'ho.

Vostè diu que tot va molt bé. Per exemple, abans de l'estiu van treure una instrucció, la 10/2009, que les persones que moren mentre s'està fent el procés, i que és per culpa seva, perquè no han respectat els terminis que marca la llei, vostès el que fan és dir: «Com que no s'ha fet el Pla individual d'atenció no els pagarem res.» Quan s'informa se'ls diu que es pagarà amb caràcter retroactiu i, si moren, se'ls diu: «Ara no cobraran res.» Vostè ho troba just això, quan és l'Administració qui està fallant?

Jo crec que el tema d'Alcorcón, consellera, per a vostè serà un corcò, i a vostè se li rebotarà tot aquest tema perquè té com a sistemàtica no respectar els terminis. I ja dic que hi ha diferents demandes posades contra el seu departament, i vostè ho sap. Aquesta instrucció de les persones que han mort la tinc aquí: instrucció 10/2009. Vostè això ho troba just? –Vostè això ho troba just? Doncs, jo crec que s'hi hauria de posar solució. Li recordo que, en una interpellació que vaig fer i amb una moció, ja vam proposar una solució i hi van votar en contra sense alternativa. Per tant, jo li demanaria que fos..., allò..., més rigorosa en contestar les coses, perquè sembla com si vinguéssim aquí a inventar-nos qui sap què. Doncs no, les coses acostumem a estudiar-les i a preparar-les.

Vostè diu que respecta la llei i que la Llei de la dependència... Escolti, nosaltres si s'ha aprovat una llei el que demanem és que es respecti la llei. La llei li diu que vostè ha de donar serveis. Ho fa? No, vostè dóna xecs –vostè dóna xecs–, prestacions econòmiques. I la prestació econòmica que havia de ser l'excepció, «extraordinàriament», diu la llei, vostè és la que donen quotidianament, que és la de cuidador familiar. Li recordo les seves últimes dades: 47.000 cuidadors familiars, 20 assistents personals, no 20.000, 20! Que per no cansar-los podríem donar el nom, vint! Vint assistents personals..., 47.000 davant de 20.

I vostè ens diu que a vostè aquesta llei l'entusiasma? Si no l'està aplicant! Vostè l'està aplicant a la seva manera. La Llei de la dependència no és una bona llei, però l'aplicació que en fan a Catalunya la fa pitjor. És una llei pitjor gràcies a vostès. Perquè vostès no respecten ni tan sols els terminis, ni respecten el que és la prioritització que fa la llei de serveis, que nosaltres hi estem d'acord, i que en casos extraordinaris es doni prestació econòmica i que extraordinàriament es doni cuidador familiar. Doncs resulta que la majoria són cuidadors, i, si m'ho permet, cuidadores. Un estudi de la UGT li ho diu ben clar: «El 80 per cent són dones.» I moltes d'aquestes dones el que passa és que no és veritat, perquè després acaben contractat algú amb aquests diners, i la mostra està que no estan donades d'alta a la seguretat social amb aquell conveni que té el ministeri.

Per tant, vostè, si segueix en aquesta línia de no voler rectificar, passarà a la història com qui ha aplicat la Llei de la dependència, però s'ha oblidat de la legislació catalana. I passarà a la història no per construir, com vostè fa en els discursos, l'Estat català del benestar, sinó a Catalunya l'Estat espanyol del benestar, que, a més a més, no s'ajusta a les necessitats de Catalunya ni, sobretot, que és l'important, a les persones que estan en situació de dependència o que tenen altres necessitats socials.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, jo no entraré..., aquesta és la seva valoració, jo li ho he dit abans, en aquests moments hi ha moltes persones, hi insisteixo, moltes persones que, gràcies al sistema públic de serveis socials, inclosa la Llei de la dependència, tenen una protecció social i que temps enrere no la tenien –temps enrere no la tenien. Per tant, la llei té un desplegament progressiu fins al 2015, és una llei complexa en el seu desplegament, i a Catalunya les coses s'estan fent bé. Voldríem fer-les millor, no li ho discuteixo, però s'estan fent bé.

Miri, vostè em parla de l'evolució dels PIA i que nosaltres només donem xecs serveis. El primer trimestre del 2008, el 72 per cent eren prestacions de cuidador, cuidador no professional més d'assistent personal, i un 28 per cent eren prestació de serveis. Això el primer trimestre del 2008. El tercer trimestre del 2009, tenim que el 52 per cent és prestació de cuidador no professional més assistent personal, i el 48 per cent és la prestació de serveis. Aquesta és una projecció que és..., ha passat exactament el mateix a tots els altres països on s'ha implantat la llei. Primer, la gent demana la prestació del cuidador no professional i a poc a poc les coses es van resituant. En aquests moments, un 52 és cuidador no professional més assistent personal i un 48 per cent és prestació de servei.

I, a més a més, li vull dir una altra cosa, perquè és important amb aquest sistema tan desgavellat que hem fet a Catalunya. Miri, nosaltres tenim molt clar que al cuidador no professional se li ha de donar tot el suport. I no li'n parlaré, perquè ja li ho he explicat diverses vegades, de la campanya de suport als cuidadors no professionals amb la qual estem formant els cuidadors no professionals perquè puguin atendre millor les persones en situació de dependència, els proporcionem un telèfon d'atenció vint-i-quatre hores, 365 dies i grups d'ajuda mútua. No..., no li vull parlar exclusivament d'aquest tema.

El que sí que li vull dir és que els cuidadors..., la persona que demana una prestació de cuidador no professional, pot demanar, també, perquè a Catalunya és compatible, la prestació d'un servei. Un 16 per cent dels nostres cuidadors no professionals, d'aquest 52 per cent, el 16 per cent tenen la prestació econòmica, però alhora tenen la prestació d'un servei. Prestació d'un servei que pot ser centre de dia o prestació d'un servei que pot ser hores d'atenció domiciliària. Perquè entenem perfectament bé que totes aquelles persones a les quals es dóna uns diners per atendre la persona en situació de dependència necessiten evidentment aquest suport.

I, permeti'm que li ho digui, perquè jo crec que hi ha un tema que és molt important, crec que és un tema molt important, que és aquest tema de les compatibilitats..., però, la Llei de la dependència no només està donant protecció social, sinó que en aquests moments està creant directament molts llocs de treball –molts llocs de treball–, senyor diputat.

Primer, els llocs de treball que hem creat per poder desplegar tot el sistema de la dependència. No els en parlo..., però també, de tots els cuidadors no professio-

nals –de tots els cuidadors no professionals–, un 25 per cent d'aquests cuidadors no professionals s'han donat d'alta a la seguretat social. Són aquestes dones que, entre quaranta-sis i seixanta-cinc anys, moltes d'elles que no havien cotitzat mai a la seva vida, i que ara, a més a més d'una decisió voluntària de cuidar la persona en situació de dependència, es poden donar d'alta a la seguretat social i a la llarga això els servirà per a les seves pensions de jubilació.

Exactament, un 25 per cent, per què no estan donats d'alta? Doncs, perquè hi han molts cuidadors no professionals que són pensionistes o d'altres que estan en una situació d'excedència o que tenen algun altre tipus de prestació, de prestació de la seguretat social. Però un 25 per cent, eh? I en aquest moment estem parlant de més de cinquanta mil cuidadors no professionals, un 25 per cent; més els llocs de treball directes que hem creat per l'aplicació de la mateixa llei; més tots els llocs de treball indirectes que s'estan creant amb els nous equips que estem posant en marxa i amb les noves places que estem posant en marxa, senyor diputat.

Per tant, una última consideració. Miri, l'assistent personal..., nosaltres mantindrem... –mantindrem..., ara traurem dintre de poc l'ordre de l'assistent personal, però els mantindrem– els quaranta assistents personals que tenim en aquests moments en un programa pilot a través de la Federació Ecom o d'Universitat Solidària, els mantindrem perquè decideixin, ells, si volen entrar amb un prestació de serveis, perquè fem prestació de serveis per l'assistent personal, cosa que no està reconeguda per la Llei de la dependència.

I això també li demostra, senyor diputat, que a Catalunya es prioritza la Llei de serveis socials enfront de la Llei de la dependència estatal. Perquè la prestació de servei amb l'assistent personal no està contemplada a la cartera de serveis de la Llei de la dependència, i, en canvi, sí que està contemplada amb la cartera de serveis de la Llei de serveis socials.

Senyor diputat...

El vicepresident segon

Honorable consellera, si us plau...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies..., plego ja, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 302-00194/08)

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra

Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, que ens digna amb la seva presència, el motiu de la interpellació que aquest grup parlamentari va formular al Govern, i, per tant, al conseller d'Educació, anava en la línia de poder escoltar quin era el capteniment del Govern quant al requeriment que, per una part, coneixíem, ens l'havia exposat el mateix conseller d'Educació, que l'havia exposat el conseller..., que havia fet el Govern de l'Estat amb relació a alguns aspectes de la Llei d'educació de Catalunya; i, per altra part també, no deixava de ser d'actualitat que el PP havia anunciat, doncs, que portava la Llei d'educació de Catalunya al Tribunal Constitucional.

La moció d'avui té per objectiu –un cop escoltat el conseller, un cop escoltat el Govern– refermar, per un costat, la sobirania d'aquest Parlament alhora que puguem tirar endavant les lleis. Per tant, per això es proposa, en primer lloc, que, atesos tots els principis i les consideracions que es fa sobre la Llei d'educació de Catalunya, es demana que el Parlament de Catalunya doni el suport institucional al model educatiu propi de Catalunya i a la Llei d'educació de Catalunya que es va aprovar en Ple el dia 1 de juliol.

En segon lloc, aquests deures o aquesta declaració solemne institucional que demanem que pugui fer el Parlament de Catalunya, perquè entenem que no hi deu haver cap grup de la cambra a qui li agradi incomplir les lleis, aleshores, a partir d'aquí, passem i instem el Govern que, en tot allò que concerneix la Llei d'educació, actuï amb fermesa, amb responsabilitat; que faci servir, davant de les instàncies que calgui, el fet, doncs, que darrere de la Llei d'educació de Catalunya hi ha tot un Parlament, hi ha un govern i, a més a més, hi ha tot un país, que, més enllà dels matisos que cada grup parlamentari hi hagi pogut fer, doncs, d'alguna manera creu, i ho creu fermament, que el país necessitava aquest marc educatiu propi.

Per tant, en aquest sentit, el segon punt demana desenvolupar totes les competències que en matèria educativa reconeix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i també desplegar i aplicar, en temps i forma, els preceptes que disposa la Llei d'educació de Catalunya.

Per tant, fem un primer mandat o una primera declaració al Parlament de Catalunya. En segon lloc, instem el Govern de la Generalitat a tirar endavant totes les seves competències i, sobretot, a demanar-li que no faci, com s'ha dit més d'una vegada, ni un pas enrere i que mantingui el text literal de la Llei d'educació de Catalunya.

I, a més a més, li demanem que continuï implementant un marc educatiu estable i unes polítiques orientades a garantir la igualtat d'oportunitats, l'atenció a les famílies, la cohesió social i territorial amb un sistema educatiu modern i de qualitat que, en la base –en la base–, també

estan posades amb el que emana de la Llei d'educació de Catalunya que va aprovar aquest Parlament.

I, finalment, demanem al Govern, al conseller d'Educació, que vingui al Parlament de Catalunya, que presenti davant del Parlament de Catalunya, sigui en el marc de la Comissió d'Educació, aquest acord de Govern que fa pocs dies que es va fer i que sigui el més aviat possible. Per tant, demanem que sigui en l'actual període de sessions, si això és possible, i que expliqui el desplegament, el calendari i els continguts del desplegament d'aquesta llei d'educació que va aprovar el Govern, pensant que aquell serà el moment que tots els grups parlamentaris hi puguem fer també les nostres aportacions. Perquè puc entendre que el Govern, òbviament, no té necessàriament una fotografia fixa d'aquest desplegament, i, per tant, qualsevol aportació pot ser considerada.

En definitiva, avui, el que demanem al Parlament de Catalunya, el que demanem al Govern és que ens sentim orgullosos de les nostres institucions, ens sentim orgullosos del gran acord, del gran consens que va representar –i, dic, amb matisos– la Llei d'educació de Catalunya i, sobretot, que sigui o que representi per a tots nosaltres el necessari respecte cap a les decisions que pren aquest Parlament, que en tot cas és sobirà del poble de Catalunya, que és el qual representem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Han presentat esmenes en aquesta moció els grups parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit Popular.

En primer terme, té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, aquesta moció, ha quedat clar, té dues parts ben diferenciades: una primera que té l'objectiu de reiterar el suport del Parlament a la Llei d'educació, com a proclama, i en el seu primer punt es demana que es puguin desenvolupar les competències reconegudes a l'Estatut i a la llei.

Podria semblar que són dos punts retòrics, però ens semblen adients. I nosaltres hi donarem suport, a tots dos; després parlarem de la resta.

Per què el Grup de Convergència i Unió creu oportú donar suport a dos textos que reflecteixen dues realitats que no haurien d'estar qüestionades? Doncs, precisament, perquè entenem que la defensa de les nostres competències torna a estar en perill. Ho vam dir en aquest Ple i avui ho reiterem. És una llei –parlant de la LEC– d'àmplia majoria que en aquests moments es troba, d'una banda, qüestionada pels ministeris d'Educació, d'Economia i Hisenda i de la Presidència del Govern amic, del Govern central, i, per altra part, es troba recorreguda davant del Tribunal Constitucional pel Partit Popular.

A nosaltres se'ns diu que hem d'estar tranquils, perquè el ministre té bones intencions. Però, miri, senyor conseller, senyors i senyores diputats, les bones intencions no es fan amb declaracions, es fan amb actes administratius. I el que sabem és que, malgrat les declaracions, que diuen recollir bones intencions, el que hi ha és un acte administratiu que posa en marxa els mecanismes previstos a la Llei del Tribunal Constitucional, en el seu article 33.2, i tots sabem què vol dir això.

Vostès, com a govern, ja han signat l'acord, el conseller Saura, amb el ministre Chaves, per posar en marxa els mecanismes relatius al requeriment d'inconstitucionalitat, per arribar, diu, a un acord. Quin acord pot ser? Modificació de text o interpretació? Tot ens preocupa, senyor conseller, tot ens preocupa.

Per tant, creiem que sí que s'ha de reiterar aquest suport.

Al segon punt, hem arribat a una transacció, que després el diputat lliurarà a la Mesa, en la qual es reclama un marc estable educatiu i desenvolupar-lo.

I precisament perquè som partidaris que hi hagi un marc estable en les polítiques educatives al nostre país, no podem estar d'acord en el tercer punt, perquè el tercer punt insta el Govern a venir a presentar un acord de govern que ja és públic, està a internet, està penjat, són els acords de govern, ja el coneixem. Nosaltres el que entenem és que aquest acord de govern s'hauria de revisar. I s'hauria de revisar en dues línies: una, que el lògic és que, preservant les possibilitats que cada govern ha de tenir per desenvolupar la llei, el calendari estigüés consensuat entre les forces polítiques que van donar sortida i aprovació a la llei. Aquesta no ha estat l'opció del Govern, i per tant nosaltres no podem donar-hi suport, perquè..., li posarem un parell d'exemples.

Miri, aquests dies vostès tenen un problema plantejat, al qual, de moment, no saben donar resposta, que és que tenen una vint-i-cinquena de llars d'infants d'iniciativa social penjades per aquelles subvencions que venien del Ministeri de Treball, que ara han retirat, i que, per descoordinació dels tres departaments implicats, aquestes se n'han quedat sense. I estem parlant de Singuerlín, de la parròquia de Singuerlín de Santa Coloma; estem parlant de la Verneda, de Sant Andreu; estem parlant d'aquí el carrer Montcada, la del Nen Jesús... Hi vagin –hi vagin–, i veuran com vint-i-cinc llars d'infants que necessiten que s'apliqui ja la llei per poder continuar fent la seva funció social, les més socials de totes les llars d'infants a Catalunya, la previsió d'aquest punt la deixen per al 2017.

Vegin com aquests dies el ministre està parlant d'allargar l'escolaritat obligatòria fins a divuit anys. Aquest calendari no preveu la concertació fins a divuit.

Vegin com la direcció dels centres públics, clau per enfortir l'escola pública, tenen separades les funcions de règim jurídic i les funcions de la direcció i d'estatus del mateix professor en anualitats diferents.

Vegin com la formació del lideratge de direcció a Catalunya no està calendaritzada. Com volem tenir autonomia, volem bons equips directius, si no preveiem

ni la formació i a sobre esgraonem les competències a donar? I necessitem que hi hagin bons directors a la pública, perquè a la propera convocatòria ja haurien d'estar, fruit d'aquest calendari, prioritzant la formació i posant alhora les funcions i els requisits i les potestats de govern.

Per tant, no podem estar d'acord en què simplement es vingui a presentar un calendari que ja és conegut per tothom. Demanem consensuar-lo amb Convergència i Unió, Esquerra i Partit Socialista per donar aquesta estabilitat al sistema educatiu, i després cada govern que l'apliqui d'acord amb aquell marge que vam acordar que, a nivell de cada política educativa, la llei permetia.

Per tant, senyor president, en el primer punt, el nostre vot favorable; el segon punt l'hem transaccionat, i el tercer punt, la nostra posició contrària.

I alhora anuncio, lògicament, per coherència, el vot contrari a la proposta que ens farà el Partit Popular en la seva moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. El Grup Parlamentari del Partit Popular també ha presentat esmenes, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Efectivament, hem presentat una esmena a la totalitat, per dir-ho d'alguna forma; hem presentat una esmena que canvia el sentit que deia.

Home, jo..., senyor Freixanet, diu que tot un país està darrere de la LEC. Com a mínim, el 70 per cent del professorat, no; com a mínim, el 70 per cent del professorat no està amb la LEC. I això són dades del CEO; és a dir, dades del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

Jo no sé si és que, del seu país, no en formen part la gent que no està d'acord amb vostès; pot ser. Quan vostè ens venia aquí a parlar de la LEC ens deia que era una llei per crear «estat català». I jo li deia al socialista, diu: «Escolteu, és una llei per crear Estat català?» No, escolti'm.

I quan vostè ve aquí i diu: «La sobirania del Parlament, que ningú pot posar en dubte...», no?, el que ens està dient és que, per vostè, hi ha un poder que no pot parlar, que és el poder judicial. I la pregunta que jo em faig és: «Absolutament, d'acord. Hem d'estar sota l'imperi de la llei, tots, inclòs aquest Parlament.» Però, escolti, senyor Freixanet, sota l'imperi de la llei d'educació, de la llei orgànica d'educació, de l'Estatut i, per descomptat, de la Constitució espanyola.

I el que jo no entenc és aquesta mania d'alguns diputats i diputades que aquest Parlament està per sobre de les lleis. No ho entenc. I no entenc que vostès vinguin aquí i diguin: «És incompreensible que vostès considerin al-

guns elements d'inconstitucionalitat.» No ho entenem. I no ho entenem quan aquest Govern del tripartit, des de 2004, ha plantejat vint-i-vuit qüestions de constitucional al Tribunal Constitucional, vint-i-vuit. Amb la qual cosa, el Tribunal Constitucional per a aquest Govern què és? Un tribunal de garantia. Doncs, també és un tribunal de garantia quan parlem de la constitucionalitat de la LEC i dels dubtes que es plantegen.

Miri, dubtes. Deixi'm que els llegeixi, senyor Freixanet i senyor Font, sobretot, deixi'm que els llegeixi alguns dubtes.

«La exclusión de los aspectos y competencias básicas del contenido del currículum supone privar al Gobierno de la potestad constitucionalmente reconocida para fijar reglamentariamente las enseñanzas mínimas.» Déu n'hi do!

«El artículo 53 de la ley privaría al legislador estatal de la capacidad de establecer el horario mínimo de las materias o áreas de las distintas etapas educativas.» Déu n'hi do!

«El artículo 53.1 hace referencia a las leyes como único marco jurídico y vinculante para el Gobierno y olvida que el Estado también lo puede adoptar reglamentariamente.» Déu n'hi do!

«La competencia exclusiva de la Generalitat sobre la ordenación y organización de la función pública debe entenderse referida a la ordenación de puestos de trabajo, no a la agrupación de funcionarios públicos en cuerpos docentes. En cuanto a los cuerpos docentes, el artículo 112.1 de la ley estructura la función pública en cinco cuerpos docentes. Debe objetarse que esta potestad pertenece al Estado, porque se reconoce en la Ley orgánica de educación.»

«Es contraria a la Constitución española la creación de cuerpos docentes de la Generalitat de Cataluña contenida en ese artículo al margen de la normativa básica de la Ley orgánica de educación.»

Sap qui ho diu, això, senyor Font? Això ho diu el Govern de l'Estat, això ho diu el senyor Zapatero i això ho diu el Ministeri d'Educació; no ho diu el Partit Popular, ho diu el mateix Govern de l'Estat.

Amb la qual cosa, no podem venir aquí a fer exercicis d'hipocresia política. No, no, senyora Rigau, no li ho dic a vostè; ho dic pels socialistes. No podem venir aquí a fer exercicis d'hipocresia política. El Govern Zapatero, el Govern amic, el Govern socialista planteja seriosos dubtes de constitucionalitat i d'adaptació de la llei d'educació a l'àmbit estatal. Per què? Perquè, com deia el senyor Freixanet, el Grup del Partit Popular de Catalunya vol una llei d'educació que també estigui sotmesa a les lleis. Per què? Perquè ens encanta que tothom, inclòs aquest Parlament, es sotmeti a les lleis.

Per això li presentem i diem: primer, respecte al Tribunal Constitucional. Home, a un govern que ha presentat vint-i-vuit conflictes de competència al Tribunal Constitucional no li importarà mostrar el seu respecte al Tribunal Constitucional. I segon: les sentències es compleixen; ni un pas enrere en el compliment de sentències, ni un pas enrere en el compliment de les sentències del Tribunal

Constitucional. Ei!, el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat. Per tant, si hem d'exigir la transferència de beques, perquè així ho diu el Tribunal Constitucional, ho hem d'exigir, perquè les sentències es compleixen.

I, després, escoltin, nosaltres continuarem amb la defensa del que creiem, amb la defensa de les llibertats lingüístiques, perquè ho creiem i perquè creiem que aquesta llei vulnera flagrantment la defensa de les llibertats lingüístiques, i no ens callarem –no ens callarem–, continuarem dient-ho. I el que no pot ser és que creem ara un conflicte de competències entre l'article 10.2 de la llei i l'article 22.1 de la Llei de política lingüística, un conflicte de competències, que anem enrere en les llibertats lingüístiques. I, escolta, també llibertat en l'elecció de centre.

I, senyora Rigau, jo crec que vostè ara veu que li van vendre la moto, i ara ho veu. I ara s'espanta que hi hagin disposicions que queden més enllà del calendari i que queden per al proper Govern. Déu ens en guardi de les majories que es poden formar en el proper Govern, perquè, si no, l'escola concertada, és a dir, la llibertat d'educació d'aquest país, patirà molt.

Miri, i li dono un exemple, senyora Rigau, i amb això acabo. A vostè li estranya que en el pressupost d'aquest any els centres concertats passin de 757 a 715? Ens hauríem de preguntar per què, senyora Rigau, i si van fer la feina ben feta a l'hora de votar aquesta llei i si això el que suposa, senyora Rigau, li ho torno a repetir, és un blindatge de la llibertat educativa, de les llibertats de les famílies de Catalunya?

Per tant, nosaltres hem presentat, per coherència, una moció alternativa.

Gràcies, senyor conseller –no li ho havia dit abans, perdoni–; gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula ara per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Intervenim breument per prendre posició en nom del Grup Socialistes sobre la moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i esmenada pels altres grups que han intervingut, i dir que el seu contingut ens sembla compatible amb el sentit de la legislació educativa aprovada pel Parlament i també amb la intenció del Govern amb relació al desplegament d'aquesta legislació educativa.

Sobre els quatre punts de la moció que estan publicats i el seu sentit, hem de dir que hi estem d'acord, que votarem a favor de la proposta del diputat senyor Josep Maria Freixanet i del grup que representa.

Quant al darrer punt, precisament, voldríem fer notar l'oportunitat del darrer punt, pel fet que com deuen saber el Govern acaba d'aprovar el calendari de desplegament de la Llei d'educació de Catalunya, el darrer dia 3 de novembre, si no vaig errat, que, per tant, el

Govern té criteri i té un criteri que a més ha concretat en un acord de govern concret, que és ambiciós, que és ampli, que és exhaustiu i que a més es projecta sobre el conjunt, sobre la totalitat del conjunt de la llei.

D'acord amb aquest calendari de desplegament –és del que va la moció, del desplegament de la Llei d'educació–, el Govern preveu entre moltes altres coses el següent.

A començament del 2010, començar a aplicar les mesures relatives a l'autonomia dels centres, el reforçament dels equips directius dels centres públics i l'impuls de l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació. Tots tres punts són objectius de gran importància, com saben, per si mateixos i per l'impacte que tenen sobre el conjunt del sistema educatiu.

Durant 2010, donar els primers passos efectius per caminar en la direcció d'homologar progressivament l'escola concertada amb l'escola pública, tant des del punt de vista del finançament com des del punt de vista funcional.

I en un termini de quatre anys preveu destinar 1.000 milions d'euros corrents addicionals als 5.000 milions d'euros corrents actuals; és a dir, incrementar un 20 per cent el pressupost destinat a educació, i en un període de vuit anys, un increment addicional.

Això és el que preveu l'acord de desplegament. I d'acord amb el contingut d'aquest acord, aquests aspectes que hem dit i que hem destacat i la resta hauran d'estar completament desplegats abans de l'any 2017; és a dir, en un període total de vuit anys, la llei ha d'estar totalment desplegada. Aquest és l'objectiu.

Hi ha moltes dades i objectius, i un detall d'objectius addicionals a realitzar, que tenim totalment desplegats en cadascun dels anys, que van del 2010 fins al 2017, mostrant i reiterant una voluntat política clara i estable segons la qual l'educació és una prioritat del Govern, és una prioritat d'aquest Govern, i no d'altres, d'aquest Govern, fent realitat aquella màxima que dèiem: educació i educació.

Volem recordar i reiterar que l'Estatut d'autonomia de Catalunya vigent implica per primera vegada en la història normativa d'aquest país que la Generalitat pot desplegar un model educatiu propi; també ho recorda la moció, això. Dos, que amb l'aprovació de la Llei d'educació de Catalunya, també vigent, és ara possible superar les contradiccions amb altres marcs legals existents, com ens indicava el senyor López, com és el desplegament estatal i autonòmic de la Llei orgànica d'educació, per exemple, com deuen recordar alguns conflictes o discussions que van haver-hi en aquesta cambra a l'inici de la legislatura, el primer any de legislatura. I finalment, que la llei no suposa una reforma educativa en el sentit clàssic de caràcter curricular, sinó que proporciona nous instruments de gestió i jurídics i econòmics com a element principal, i, en aquest sentit, recordar les paraules del conseller d'Educació, que resumeixen el sentit de la llei i del desplegament en marxa. Deia: «La llei facilita mecanismes per a la reforma, però no és una reforma en si mateixa. La reforma

i conseqüent..., el desplegament, ara, s'ha de fer des de cada centre escolar.»

Per acabar, senyor president, reiterar que compartim el contingut de la moció. Segon, que entenem el contingut de les dues esmenes de CiU, encara que no compartim la darrera, perquè el desplegament executiu de la llei entenem que correspon al Govern, senyora Rigau. Ens sembla que, arribat un cert moment, el Parlament ha fet la seva funció; després d'aquest moment correspon a qui té la capacitat executiva de seguir els passos que pertoquin. I entenem que les institucions, en principi, no haurien d'envair els espais uns dels altres. Com que no teníem clar el text de l'esmena al quart punt, hem pensat que potser seria un punt a objectar, diguem-ne, en aquest sentit d'assegurar que el Govern fa la seva feina i el Parlament la seva, no?

I finalment, també, que no entenem ni compartim les esmenes del PP, que tenen altres derivacions i que tenen a veure amb molts altres temes. A vostè, senyor López, li interessen molts altres temes, a més del de l'educació, però que no són temes de tractament en aquests moments, respecte a la política autonòmica del seu partit o a la política lingüística, etcètera. És a dir, nosaltres estàvem preparats per respondre a una moció sobre desplegament de la llei, no sobre una consideració de tipus general que vostè té tot el dret a fer, però que també està viciada des del punt de vista dels interessos polítics i del que realment li interessa en aquest moment, que dubtem nosaltres que sigui res relacionat amb la política educativa i sí amb moltes altres coses, no?

Conseqüentment, senyor president, no entrarem en aquest tema. Votarem a favor de la moció. Si el grup proponent transacciona l'esmena al punt tercer de les esmenes presentades per Convergència i Unió, el Grup Socialistes hi votarà igualment a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. El nostre grup..., també per manifestar el suport a la moció que presentava el senyor Freixanet, perquè enteníem, igual que ell ha anunciat quan feia la presentació, que aquesta és una moció de suport i de reconeixement a la sobirania del Parlament, de suport a una llei aprovada per aquest Parlament de forma, es deia, sí, majoritària, i, evidentment, de suport sobretot a la defensa de les competències, no només d'aquest Parlament, sinó d'aquest Govern, a legislar el Parlament i a governar el Govern català en matèria educativa, tal com l'Estatut li confereix el dret. Per tant, d'acord que calgui, una vegada més, reafirmar-ho i donar-hi aquest suport.

Respecte a les esmenes presentades... Sabem que s'ha arribat a una transacció, que compartim. També ens..., permetin-me que somriguem davant de veure que a la

segona de les esmenes de Convergència i Unió el grup proponent no ha pogut superar la temptació de tornar a fer un debat sobre la llei mateixa, quan demana que siguin els grups que donen un suport global a la llei aquells que hagin de desplegar el calendari, i no que sigui el Govern qui ho faci; se'ls veu una mica el llautó, sincerament, en la presentació de l'esmena. A nosaltres ens sembla que la política educativa qui l'ha de fer és el Govern, i, tot i que ahir vèiem el senyor Mas i el senyor Montilla en franca comunió, no creiem que Convergència i Unió estigui en el Govern encara i, per tant, no és a qui li toca fer el desplegament de la llei. I, per tant, és al Govern a qui li toca aprovar el calendari; evidentment, presentar-lo, tal com diu la mateixa moció, i, per tant, qui presentarà, desplegarà i executarà el calendari.

Nosaltres sí que entenem l'esmena del Partit Popular. És evident que no la compartim, però entenem que vostès han fet de la política d'oposició a tot el que siguin competències catalanes una política pròpia. I entenem que forma part de la seva oposició permanent a l'Estatut català, que, en el repàs legislatiu que vostè ha fet, no sé si subliminalment o expressament ha oblidat. Ha parlat del Constitucional, ha parlat de la Constitució, ha parlat de la LOE, però no ha parlat de l'Estatut; jo no l'he sentit, m'ha semblat que se n'oblidava. I forma part d'aquesta manca de reconeixement, també legal, que el seu partit té per una llei, que és l'Estatut, que no només està aprovada per aquest Parlament, sinó que, en aquest cas sí, el poble català ha referendat. Per tant, home, ens entristeix, però ja ni ens sorprèn, jo diria, el fet..., i acabem entenent que vostès d'això en facin aquesta línia de batalla.

Nosaltres, hi insisteixo, donem suport a la moció. Ens reafirma una vegada més a constatar que la Llei d'Educació de Catalunya, que és desplegament de l'Estatut, sort en té, precisament, d'aquest Estatut. Ens reafirma a comprovar que aquest és un estatut que fa trontollar, i probablement en la situació en què ens trobem, el gruix de l'aparell central de l'Estat, governi qui governi, i en tenim una prova més. Per tant, ens fa reafirmar que és aquell estatut que necessitàvem, el que avui ens permet defensar una llei com aquesta i d'altres, i ens permet també garantir i informar quan, com dimarts, anàvem a parlar amb el ministre d'Educació..., dir que la resolució d'aquest procés de conciliació no pot ser d'altre que fer valer els arguments de la Generalitat, que fer valer els arguments que l'Estatut desplega i que fer valer les nostres pròpies competències.

Per això mateix votarem a favor de la moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Albert Rivera, en nom del Grup Míxt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, es veia venir. Es veia venir, i no ens diran que no els ho havíem dit moltes vegades, durant el debat de la LEC. Es veia venir que aquesta llei no era constitucio-

nal, es veia venir que aquesta llei podia ser recorreguda, es veia venir que xocaria de front, com vostès sabien, accelerant el procés de la mateixa llei pel caràcter d'urgència, que xocaria amb el decret de la tercera hora. I, tot i això, vostès ho van voler tirar endavant amb aquest Parlament, cometent des del nostre punt de vista una irresponsabilitat, que és: sabent que una cosa no és constitucional, sabent que xoca amb un decret vigent, vostès ho van tirar endavant.

Perquè el seu objecte..., sí, senyora Rigau, vostè ho sap perfectament: l'objecte d'aquesta llei era blindar el sistema d'immersió lingüística a Catalunya davant de sentències judicials, davant de la Constitució i davant de la cooficialitat de llengües. Aquest era l'objecte principal d'aquesta norma. I, evidentment, ara fan vostès cara de preocupació; ja ho sabien, vostès, que això era inconstitucional. I tant, que ho sabien!, i tant! Per això tenien tantes presses, perquè no comencés el curs escolar amb les sentències que hi havien a sobre la taula. Ja ho sabien. Si ens ho havien dit, si ja ho sabien. I nosaltres els vam advertir, des de Ciutadans, des del primer dia: no pot sortir una llei que xoqui frontalment amb la cooficialitat de llengües, que no respecta..., que xoqui frontalment amb els decrets en aquest cas de mínims de l'Estat.

Doncs bé, vostès la van tirar endavant. Perquè vostès..., en definitiva, aquí, en aquest Parlament, es porta molt, una mica, la llei de l'embut, no? És a dir, com deia el portaveu del Partit Popular, vostès, quan els interessa l'àrbitre, escolten el xiulet, i quan no els interessa el que pita l'àrbitre, no escolten el xiulet. És el que fan vostès amb el Constitucional. Quan els interessa, recorren; quan els interessa el que diu, és legítim. Quan no els interessa el que diu el Constitucional, és il·legítim, està obsolet i totes aquestes barbaritats que hem sentit a dir d'un i d'altre partit polític que han donat suport a aquesta llei. Doncs no, miri, hi ha un àrbitre, hi ha unes normes de joc, i les hem de respectar. I les hem de fer respectar. Igual que acatem les sentències que ens agraden i les que no ens agraden, doncs, vostès han de fer el mateix. El que no poden fer servir és fer això, aquesta paraula que tan els agrada: blindar. Què vol dir, «blindar»? «Blindar», què vol dir?, no escoltar les sentències?, no escoltar els tribunals? Això no és blindar; això és no respectar l'estat de dret, no barregem conceptes, això és no respectar l'estat de dret. I, quan es diu això de «ni un pas enrere», què vol dir, «ni un pas enrere»? Tots els passos que calguin perquè es respectin les normes de l'estat de dret. Ni més ni menys. I, si no, vostès no estan capacitats per governar, si no respecten l'estat de dret.

Per tant, digui el que digui el Constitucional, agradi més o menys, l'hauran de complir, perquè aquest Parlament està sota un estat de dret. S'ha parlat de parlament sobirà; repassin una mica els llibres del Constitucional, repassin-los una mica. Som un parlament autonòmic, no som un parlament sobirà. Formem part d'un estat; un estat descentralitzat, en què mai Catalunya havia tingut tanta autonomia, i és una de les regions d'Europa amb més autonomia, de descentralització i de capacitat i competències. Per tant, no ens fem més les víctimes, que tenim moltes competències, que tenim molta capacitat normativa, i vostès el que passa és que sempre

trepitgen la línia vermella, mai respecten les normes ni els pactes: no respecten l'estat de les autonomies, no respecten el pacte constitucional, no els va bé. Vostès han fet servir, simplement, la Constitució com un utensili, com un instrument per anar cap a la seva construcció nacional.

Doncs, miri, ha arribat el moment que ens decidim, els que estem a un costat de la línia i els que estem a l'altre, els que volen seguir trepitjant les línies i els que respectem el pacte constitucional i la democràcia. Així de simple. I qui no, que ho digui ben clar, i ho manifesti. I aquí, evidentment, el Partit dels Socialistes és qui està decebent moltíssima gent. Perquè que Convergència i Unió i Esquerra Republicana defensin aquesta llei inconstitucional, dintre del que cap, va en el seu propi ideari. Però que el PSC defensi això, que el PSOE li hagi de dir, que el senyor Chaves li hagi de dir al senyor Maragall –que està aquí assegut amb nosaltres– que aquesta llei no és constitucional, que no es respecti el decret d'ensenyament, que no es decreti el decret de l'educació pel seu propi soci de govern del PSC-PSOE, és increïble! Però és la realitat d'aquesta dualitat, absolutament infumable ja, des del nostre punt de vista, que és la dualitat PSC-PSOE. No pot ser, perquè no es respecten uns mínims. El Govern de l'Estat, sigui del PSOE, sigui del PP, sigui del partit que sigui, ha de fer, lògicament, respectar les seves competències, igual que aquest Parlament ho fa quan creu que ho ha de fer. I és respectable, són les normes de joc.

Per tant, vostès amb aquesta llei el que han fet, des del nostre punt de vista, és una irresponsabilitat. L'han tirada endavant sabent que portaria a una confrontació i un xoc entre la llei i la Constitució, els decrets i aquesta llei que vostès van tirar endavant. Ho sabien, van fer-ho amb caràcter d'urgència i es va veure clar, i tenen a més a més..., no un país al darrere, com deia el senyor Freixanet, un país enrere, no: tenen tres grups parlamentaris –tres, perquè un no hi va donar suport–, el 70 per cent, com deia el senyor López, dels sindicats i dels professors molt emprenyats, bona part dels pares i mares també emprenyats amb el fracàs escolar, que vostès són incapços de gestionar aquest 31 per cent de fracàs escolar... I no vinguin a explicar que aquesta llei és de país i no sé què. Aquesta llei l'han fet vostès per blindar una de les seves qüestions principals, que és no respectar la Catalunya real, la Catalunya bilingüe, la Catalunya que parla les dues llengües i que voldria (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, senyor president– que això es respectés també a les institucions, a aquest Parlament, a les escoles, als mitjans de comunicació. Perquè vostès poden i és respectable que vulguin seguir vivint en aquest oasi, però la realitat és ben diferent. Respectin la realitat que ens posa a tots en aquests escons, respectin i representin els ciutadans de Catalunya, i no els seus interessos partidistes o de construccions nacionals.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor Freixanet pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me sobre les diferents esmenes.

En primer lloc, llegir la transacció o l'acord a què hem arribat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i el text acordat –el llegeixo–: «Implementar, d'acord amb la Llei d'educació de Catalunya, un marc educatiu estable i unes polítiques orientades a garantir la igualtat d'oportunitats, l'atenció a les famílies, la cohesió social i territorial, amb un sistema educatiu modern i de qualitat.» Per tant, jo la lliuro al president, aquesta transacció als punts 2 o 3, depèn de com s'analitzi, eh?, però, vull dir, si pensem la declaració.

En el tercer punt –ja li ho han explicat, senyora diputada–, nosaltres considerem que al Govern li toca executar, al poder executiu, i és el que està fent. Això no treu, però, que en el debat parlamentari, en el moment que el Govern, el conseller vingui al Parlament, doncs, a partir d'aquí es puguin escoltar i tenir en compte totes les aportacions que fem els diferents grups parlamentaris. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo li demanaria almenys, si vostè no hi vol votar a favor, com a mínim una abstenció, en el sentit de dir: «Home, el debat..., és interessant que el Govern ràpidament vingui al Parlament a fer-nos la seva exposició.»

Quant al PP i al Grup Mixt, jo crec que en aquests moments el Partit Popular podria afegir tres diputats, eh?, vull dir, perquè realment, no ho sé, senyor López i senyor Rivera, els dos han manifestat unes coincidències absolutes. Al senyor Rivera li voldria dir: benvingut al club de l'educació, perquè deu ser de les primeres intervencions que fa en educació; i per altra part, he pogut comprovar com parla, o tots hem pogut comprovar com parla un excel·lent català i un excel·lent castellà. Per tant, vostè, que té una edat en què segurament que ha viscut els seus ensenyaments a partir dels anys vuitanta, segurament que no ha sofert ni ha patit cap trauma emocional que no l'hagi fet aprendre amb tota tranquil·litat i responsabilitat..., i aquest és el que passa a tot arreu.

Dir-li el que..., aquesta llei és constitucional. La jurisprudència que s'aplica, entenent el que està passant amb el Tribunal Constitucional, és la de l'Estatut del 79. El PP no té en compte la valoració que va fer el Consell Consultiu, ja la hi va portar el PP, per tant, resulta que el Consell Consultiu no deu servir per a res, perquè no s'hi fa ni un esment en tota la part de les seves esmenes.

A més, li haig de recordar al senyor López... El senyor López diu que aquest Parlament... (*veus de fons*), diu que aquest Parlament ha d'estar sotmès a les lleis. Jo li diria que aquest Parlament, senyor diputat, també fa lleis; o és que vostè també li vol treure la prerrogativa de fer lleis?

Escolti, jo crec que ja això ja seria...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...ja seria excessivament greu. M'alegra, a més a més, comprovar que el Parlament de Catalunya es personarà, precisament, per defensar la constitucionalitat del text de la llei aprovada en el Parlament.

I, en definitiva, vostès el que voldrien és un estat centralista, un estat jacobí, on Catalunya fos una província, i aquí no ens hi trobarà. La política educativa del PP és la d'aquell magnífic anunci, que jo gosaria dir «de misèria intel·lectual», on...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...es veia una mare i un fill emmanillats i amb els ulls tapats. Catalunya no té els ulls tapats, sinó que fa molts anys que té els ulls oberts, que està treballant adequadament, que fa ciutadans i ciutadanes amb la màxima cohesió social...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...i, per tant, nosaltres no som d'eixe món, que nega que la llengua pròpia d'un país no es pugui aprendre en el seu propi país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Algun grup volia votació separada? (*Pausa. Veus de fons.*) El punt tercer... Votarem, doncs, en primer lloc... (*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president, per al·lusions directes a la meva persona.

El president

Té un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Freixanet, no conec tampoc cap fill de cap dirigent polític que porti els seus fills a col·legis que estudien en anglès, en castellà i en català que tinguin traumes o que estudiïn a l'estranger en anglès. Tampoc en conec cap que tingui cap trauma. I és això el que demana Ciutadans, que a les nostres escoles –i no faci demagògia i mentida– no que no s'apregui català, que s'apregui català, castellà i anglès. Aquest és el problema: que vostès no volen que s'apregui en tres

llengües, volen que només se n'apregui una. I, per tant, no tergiversi vostè.

I, finalment, nosaltres volem que Catalunya sigui una autonomia d'Espanya, cap província. Potser algú sí que és una mica província, però nosaltres no volem cap província, volem l'estat de les autonomies, no estats catalans independents.

Gràcies.

(*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*)

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Sí, per contradiccions i al·lusions directes. Primer, dir-li a la senyora Camats que vostè ha fet una activitat de..., una actitud, doncs, que no ha escoltat el que jo he dit. Jo he parlat..., jo he parlat de l'Estatut també.

Dir-li al senyor Freixanet que, si vostès el que volen construir amb aquesta llei és l'Estat català, entendran que no hi podem comptar amb vostès, que no poden comptar amb nosaltres, i que, per tant, ho portem al Tribunal Constitucional.

I fer una reflexió, també, a la senyora Rigau: ara veu que la vida és molt dura, senyora Rigau; que van fer la llei amb vostès, però que ara la començaran a aplicar amb Iniciativa per Catalunya Verds. És a dir, ja podem pregar per la llibertat educativa en aquest país.

Gràcies.

El president

Posarem a votació, doncs, en primer lloc, el tercer punt d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor i 63 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat aprovada per 116 vots a favor i 16 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació (tram. 302-00195/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la crisi econòmica i l'augment de la desocupació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

(*Pausa.*)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'una interpellació que vàrem substanciar en l'anterior Ple per parlar sobre la situació de crisi econòmica que viu el nostre país i de la greu situació d'atur que més de sis-centes mil persones, catalans i catalanes, pateixen ja a casa nostra, i després també de la decebedora resposta que al nostre entendre vàrem tenir per part de la consellera de Treball, atès que no vàrem veure en la seva intervenció cap iniciativa nova, cap voluntat realment d'avançar, cap qüestió que ens faci pensar que el Govern es desperta i que deixa d'estar dormint en lloc de reaccionar davant de la situació de crisi que tenim, tan greu, presentem una moció. Que ens sembla que és una moció, precisament, que demostra tot el contrari de la resposta que, com acabo de dir, vàrem tenir per part de la consellera. La resposta va ser decebedora: no va portar llum sobre quines són les noves mesures a prendre per afrontar aquesta situació.

La nostra moció pretén aportar llum, precisament, amb mesures concretes, molt concretes, que cal prendre amb caràcter urgent per sortir d'aquesta situació. I hem dividit les mesures en tres blocs, tres blocs diferenciats. El primer és un bloc en el qual demanem un pronunciament del Parlament. I aquí ens sembla que hauríem de tenir plena unanimitat. No he rebut esmenes. Per tant, m'imagino que això vol dir que tothom hi està d'acord... (*Veus de fons.*) Ah, no..., sí, perdó..., n'hi ha una de supressió del primer punt, és veritat. Bé, mala notícia! Perquè, fixin-s'hi, el primer punt l'únic que demana és un pronunciament d'aquest Ple a favor del diàleg social. És curiós, eh? I el tripartit presenta una esmena a la supressió d'un punt que demana que el Parlament es manifesti, o sigui, ni tan sols li demanem que faci res més greu que això, que es manifesti a favor del diàleg social; la vull llegir perquè és molt important que tothom sàpiga que el tripartit demana suprimir aquest punt, no?

Que l'únic que diu és que «el Parlament manifesta la importància que, a través del diàleg social entre els agents econòmics i socials, representats per les patronals i els sindicats, es puguin assolir els acords generals que permetin implementar les reformes estructurals en l'àmbit fiscal, econòmic i laboral que afavoreixin la creació d'ocupació, la competitivitat de les empreses i de les plantes productives situades a Espanya.» Per aquest motiu, instem, a més a més, el Govern de la Generalitat que reclami al Govern de l'Estat que no desisteixi, que no defalleixi en la seva responsabilitat d'impulsar i afavorir aquesta negociació entre els agents socials, o, alternativament, que prengui les decisions polítiques necessàries a favor de les esmentades reformes.

Ens sembla que és una proposta molt raonable, molt fàcil de donar-hi suport, que permetria, a més a més, un pronunciament unànimе d'aquest cambra en un tema en què jo entenc que no hi hauria d'haver discrepàncies. Bé. Aquest és el primer bloc.

Hi ha un segon bloc, que parla, concretament, de mesures molt específiques que impulsarien el mercat de treball a Catalunya; que el farien més àgil, més dinàmic, i, a més a més, el que demanem són més recursos perquè

el departament responsable de les polítiques actives de foment de l'ocupació, de lluita contra l'atur, tingui més capacitat d'actuar.

En quins àmbits? Home, estic parlant de la reforma en el Servei d'Ocupació, evidentment, perquè és un servei que es demostra poc útil per atendre les necessitats i les finalitats per a les quals està constituït, no? En quins àmbits? Doncs, home, en les modificacions necessàries per tal d'incorporar-hi també en l'àmbit de la intermediació, de l'orientació, de la formació, del reclutament, de la selecció, també les entitats privades, no només les públiques, perquè l'eficiència depèn de la suma de totes elles, no només d'excloure'n unes i deixar-ne unes altres, no?

O, per exemple, millorar el funcionament dels mecanismes d'informació cap als treballadors que estan aturats i que tenen realment una dificultat important en la disfunció que es produeix en les oficines. O la simplificació administrativa: corregir disfuncions amb les mesures locals, en fi, l'adaptació de l'oferta formativa; tot un seguit de mesures, concretament, fins a nou, dotant, inclús, un fons econòmic per a garantir la protecció social dels treballadors autònoms amb problemes econòmics en aquests moments, molt important, doncs, és el que forma part d'aquest segon bloc, al nostre entendre, important i prioritari.

Llavors, hi ha un tercer bloc que es debatrà també, entenc, amb una proposta de resolució que veurem a continuació. Perquè fa referència, específicament, a la situació greu en què es troben els treballadors i les treballadores de Terres de l'Ebre afectats per la crisi de Lear. I aquí demanem un pla de mesures pensat en la industrialització de les Terres de l'Ebre, i especialment per aquells treballadors que es quedaran sense feina inevitablement, pel que sembla. Per aquests treballadors que el Pla social contempli tot un seguit de qüestions, no només les que estrictament la llei estableix, sinó que impulsem una mica més enllà: ajudem els treballadors i les treballadores de les Terres de l'Ebre que es quedaran sense feina a poder sortir-se'n en el futur...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...en el mateix territori en el qual viuen. Aquestes són les mesures i els continguts dels tres blocs que incorporen aquesta moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. En nom de... Per presentar l'esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. De fet, senyor Millo, decebedora per nosaltres és la seva moció. En primer lloc, perquè el que presenta vostè amb uns aspectes del que vostè presenta ja sap, d'antuvi, que no tindrà suficient suport, si no és que accepta, és clar, les esmenes que li hem volgut presentar.

En segon lloc, perquè tampoc creiem que hagi fet l'esforç per recercar el consens, tant de la resta de grups, justament perquè li puguem donar suport, però tampoc, ho crec, dels agents socials. Perquè vostès el que volen són dimissions, ho vam sentir l'altre dia, i el que vostès creiem que han fet és dimitir de lluitar contra la crisi. Perquè vostès, ho veiem clar, veuen la crisi com una oportunitat, justament, per erosionar el Govern, encara que perjudiqui importants sectors socials.

Crec que les mesures que plantegen vostès en aquesta moció tampoc no tenen, com els deia, el consens de tots els agents socials. Quin és l'objectiu de la moció, què hi veiem de rerefons? Són propostes realment per sortir de la crisi? No hi sabem veure propostes clares, més enllà d'aquestes formulacions generals i inconcretes que vostès sempre saben fer. I tampoc en aquesta moció vostès es comprometen a res per la sortida de la crisi, més enllà de la retòrica.

I, deixi'm recordar-li-ho, senyor Millo, vostès, el seu grup, en temps de crisi, quan governaven, només sabien retallar els drets a les persones i afeblir l'Estat protector, i no oblidem que van ser els governs del senyor Aznar que van reduir l'aportació a les polítiques, justament, d'ocupació a zero. Per tant, li ho recordo.

Per tant, veiem una clara contradicció entre el que vostès fan quan tenen l'oportunitat de governar i el que vostès demanen quan qui governa és un altre que justament atén i treballa justament per evitar la desprotecció social de les persones que estan en atur. Per tant, segurament a vostès no els preocupen les persones en atur i tampoc la pèrdua d'ocupació, d'activitat de les empreses.

Tot i així, i amb l'ànim justament de buscar punts de trobada, hem presentat una esmena important, que fa èmfasi justament en l'acció de Govern, que té el centre, com els deia, en les persones..., el centre de la seva acció en les persones amb més i millors serveis ocupacionals, de formació, d'orientació i de foment de l'ocupació, i així mateix de suport a l'emprenedoria i a l'activitat econòmica.

I especialment una esmena important a l'apartat c, a què vostè feia esment, que va molt més enllà del que fa la seva proposta, i justament veiem què ens diu vostè sobre aquest apartat. De fet, fets també concrets són els que amb els agents socials als ajuntaments aquest Govern està treballant justament per fer i per trobar sortida i guanyar a la crisi, amb consens i amb recursos econòmics. Nogensmenys es va presentar a aquest Parlament, el divendres, un pressupost que justament feia una aportació..., i crec que és de les poques primeres vegades que la Generalitat fa una aportació específica per aquest camp. Quantes vegades n'havíem

vistes, d'aportacions pròpies en aquests aspectes? Això és l'aposta clara justament.

Jo, en aquest sentit, ja sabem que a vostès no els agrada el model que aposta clarament justament per reforçar la xarxa dels serveis públics d'ocupació. Vostès estan cap a una altra banda. I, en aquest sentit, tenim els serveis públics d'ocupació, segurament no a l'alçada del que ens agradaria, però justament en la línia; i segurament no ho és per la deixadesa històrica que hem vist. Per això les nostres esmenes justament ara van en la línia de..., la primera esmena que proposem d'eliminació, d'utilitzar els recursos que tenim, que té la mateixa Generalitat per exercir les seves competències executives en el marc del diàleg social, amb l'Acord estratègic o bé en el marc del Consell de Relacions Laborals, i, en tot cas, és el Govern el qui ja insta a l'Estat que el deixi participar justament en el marc del diàleg social que necessita.

Bé. I en l'apartat *b* també esmenem la proposta justament per reforçar... Ja hem dit moltes vegades en aquest hemicicle que no cal canviar la Llei del SOC per millorar-ne els serveis, perquè ja ho hem fet, ja s'està fent. En tot cas, hem de continuar instant que s'agiliti al màxim aquesta millora de la modernització. Ja tenim un portal de Feina Activa, ja tenim molts instruments que han fet un salt qualitatiu. Evidentment, hem de continuar apostant-hi. I en aquesta línia és la nostra esmena.

I, en tot cas, a l'apartat *c*, justament amb aquesta esmena de substitució, que jo crec que va molt més enllà en tots els recursos, tant ocupacionals, d'orientació, d'inserció, de formació, com de tot el que seria l'apartat d'infraestructures.

Per això, esperem que reconsideri la seva...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila Tatché

...la seva opció i que tinguin en compte, doncs, la nostra esmena, justament per això, per aconseguir aquest consens social i polític per sortir de la crisi, especialment en un àmbit territorial...

El vicepresident primer

Senyora diputada!

La Sra. Capdevila Tatché

...al qual està afectant especialment, que és el que ens demana la ciutadania.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup de Convergència i Unió, per presentar les seves esmenes, té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha explicat bé; aquesta moció té bàsicament tres parts, no?, tres parts. I per nosaltres també ha estat sorprenent que el primer punt, que és la sol·licitud d'un diàleg social, sense a més a més establir en quina línia ha d'anar aquest diàleg, sinó simplement, doncs, demanar que es dugui a terme, el tripartit el rebutja. La veritat és que, en canvi, avui veiem declaracions del ministre Corbacho que parla precisament d'obrir aquest diàleg social i de tornar-lo a establir, quan es va trencar el mes de juny-juliol d'aquest any mateix. Per tant, en aquest sentit, és sorprenent que el tripartit negui aquesta necessitat d'establir un diàleg social per aconseguir reformes en l'àmbit fiscal, en l'àmbit econòmic i també en l'àmbit laboral.

Respecte a les mesures que es donen per donar resposta a l'augment de la desocupació, nosaltres bàsicament hi estem d'acord; hem presentat alguna esmena que creiem que, doncs, ho enriqueix. I, home, no deixa de ser xocant –algú del meu grup deia «patètic»– que la representant del tripartit, en aquest moment, que ha sortit, representant del Govern, digui que veu que l'oposició ha dimitit en la lluita anticrisi.

Home, si algú ha dimitit d'una forma clara és aquest Govern; és el Govern, és el Govern tripartit, que no està donant resposta, que no dóna resposta adequada, i que veiem com mes a mes incrementa l'atur i mes a mes la situació no millora. Podem veure allò que se'ns va dir dels brots verds, ho podem veure en altres països, però no es veu ni a l'Estat espanyol i tampoc a Catalunya, lamentablement. Per tant, si algú ha dimitit, mirin-s'ho a casa, a la seva pròpia casa, no?

Es demana no la reforma del SOC, sinó canviar algunes coses, no la reforma de la llei, hem entès nosaltres llegint la literalitat de la moció; demanen algunes reformes.

Nosaltres sí que els demanem que hi hagi reforma del SOC en el sentit d'obrir-ho no només en el que és la llei espanyola, sinó també la llei catalana, i, per tant, en aquest sentit, en el SOC. I no entenem per què el Govern una vegada i una altra s'hi nega, no? S'hi nega quan, en canvi, el que és la pàgina o portal Feina Activa, en canvi, fa una obertura en aquest sentit, doncs, a portals que no són portals públics. I creiem que en aquest sentit és positiu. Nosaltres aquest és un element que veiem positiu. Però, en canvi, vostès només fan aquest gest, doncs, una mica de cara a l'aparador, però no fan una reforma més substancial, vista també la incapacitat que ha demostrat el SOC a l'hora de –vostè mateixa ho deia– facilitar l'àmbit de buscar feina, d'aconseguir mesures francament interessants.

Respecte al tercer punt, que fa referència a tot el que afecta Lear i les Terres de l'Ebre, doncs, home, les propostes que vostès ens fan és «seguir avançant», «continuar donant», «accelerar», «impulsar les mateixes mesures», «continuar reforçant». Home, escoltin, segurament si això ho comentem a la gent de les Terres de l'Ebre i ho comentem, doncs, a la gent de Lear, els diran que no continuïn, que no segueixin; que facin co-

ses noves, els demanaran, que no continuïn, que no segueixin, sinó que, escoltin, nous elements, perquè amb el que han fet està molt clar a on hem acabat: amb el tancament de Lear i a més a més no amb una nova implantació de nova indústria a la zona de les Terres de l'Ebre. Al contrari, el que vostès plantegen en la seva modificació del pla territorial al que porta és a no nova implantació d'indústria a les Terres de l'Ebre.

Vostès, a més a més, home, presenten en la seva esmena..., no sé el Partit Popular si els l'acceptarà o no, però diuen que en l'àmbit laboral el Departament de Treball i l'autoritat laboral vetllin per l'estricta compliment de la normativa. Perdoni, però això els ho hem de demanar, que hi hagi l'estricta compliment de la normativa? La normativa està per complir-la! O és que fins ara no la complien estrictament? És que no ho entenem, amb tota sinceritat. És que el Govern no pretén i ha fet sempre el compliment de la normativa?

És francament, doncs, preocupant que vostès s'autoobliguin a complir la normativa, que, evidentment, i valgui la redundància, per norma estan obligats a complir. És que és francament, doncs, una mica preocupant, hi insistim.

Nosaltres hem presentat algunes esmenes. I en el cas concret de les Terres de l'Ebre demanem la retirada de la tramitació del Pla territorial de les Terres de l'Ebre. Creiem que contribueix a aquesta visió, doncs, de postal que aquest Govern tripartit dona a les zones que no són l'àrea metropolitana...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...i per tant, en aquest sentit, creiem que seria convenient que es pogués retirar.

Acabo, president. Simplement, doncs, manifestar que creiem que seria necessari que en l'àmbit del SOC d'una vegada per totes hi hagués una obertura real, perquè estem veient que segurament les respostes serien més positives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, per al seu posicionament, té la paraula la senyora Marta Cid.

(*Veus de fons.*) Té la paraula, senyora Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Millo, després de la intervenció de la diputada Capdevila, jo, en tot cas, algunes apreciacions. Jo diria que, fruit de la seva interpellació, la moció té tres parts, diríem, diferenciades.

Una part, que fa referència al diàleg social, com ja s'ha dit aquí. Jo, el que li diria, que, per les esmenes que se li han presentat, i volia deixar-ho també molt clar, sin-

cerament i a tall també del que deia la senyora Borràs, els grups que donen suport al Govern no dimiteixen absolutament de res, no? Jo crec que el que estan fent en l'àmbit del diàleg social és exercir les seves competències. I això, en tot cas, és el que es desprèn de l'esmena que hem presentat al seu redactat.

Pel que fa al segon bloc, a l'esmena que vostè..., bé, vostè ha presentat en aquest segon bloc una reforma, i vostè diu «urgent», del SOC, eh?; vull dir, vostè ho planteja en aquests termes. L'esmena que se li ha proposat és una esmena que clarament el que vol és entrar en aspectes de millora d'informació de treballadors, de simplificar, etcètera. És a dir, jo crec que hi ha una visió també a tenir en compte, eh?, en aquesta esmena de modificació.

I després, l'apartat c, que em sembla que és pel qual més vostè ha passat així, de puntetes, tot i que va insistir molt a la consellera el dia que la va interpellar. Recordo, rellegint la seva interpellació, que precisament vostè feia una acotació, que a mi em va semblar certament interessant, que deia, concretament la interpellava dient: «Quines decisions noves prendrà el Govern? Quines actuacions concretes aquí o a Madrid instaran vostès a complir? Estan disposats a impulsar un autèntic pla industrial i de dinamització econòmica i social a la zona en l'àmbit del servei, del comerç, del turisme, etcètera, de les infraestructures, del foment de la indústria?» Vostè demanava, per tant, unes actuacions concretes i un pla d'actuació. I l'esmena que se li ha presentat al punt c de la seva proposta de moció les detalla, creiem els grups que donem el suport al Govern, d'una manera molt clara, molt evident, donant resposta a aquesta interpellació que vostè precisament feia a la consellera el dia que va tenir la interpellació.

Dir, en tot cas, que resulten si més no una mica estridents afirmacions del tipus de «les propostes que es fan són patètiques» –em sembla que la senyora Borràs ha utilitzar aquesta paraula–, quan parla de la crisi econòmica, i deia: «És que és com si el Govern..., són vostès el Govern els qui han dimitit.»

No; els grups que donen suport al Govern no han dimitit, ni el Govern de la Generalitat tampoc. Jo crec que vostès han dimitit del seu paper d'oposició, de treballar davant d'una situació de crisi global per cercar consensos –això és el que crec–, i que l'estan utilitzant i malbaratant no a favor dels treballadors i treballadores que la pateixen i de les empreses que la pateixen, sinó que l'estan malbaratant, perquè l'únic que fan és desgast, purament i simplement desgast. I així no es cerquen consensos. Això sí que crec que és patètic, eh?, i que realment, a les Terres de l'Ebre, jo crec que la imatge d'aquesta cambra quan s'entra en aquests terrenys, senyora Borràs, sí que és lamentable, i que potser el que queda de postal és la imatge que tenen del que és el Parlament de Catalunya. En tot cas, les Terres de l'Ebre, li asseguro que de postal no ho són.

Evidentment que hem de continuar fent coses. I coses noves. És que, sap?, les coses que s'estan fent són noves, és que les que no es podien continuar fent eren les velles, aquelles són les que no es podien continuar fent, perquè, i en tindrem ocasió segurament en la mo-

ció posterior, sí que cal posar el retrovisor, en política industrial cal posar el retrovisor, perquè una xarxa, un teixit industrial i empresarial no es fa en sis anys ni en set ni en vuit, es fa amb molt de temps. Tenim els fruits de la política industrial que vostès durant vint-i-tres anys van impulsar.

I nosaltres proposem amb aquesta esmena, senyor Millo..., el que li proposem és consens en impulsar les accions del Govern de la Generalitat, en impulsar les accions que s'han de tenir a Madrid, en impulsar, en definitiva, un consens en les polítiques, que és el que estan esperant d'aquesta cambra els treballadors, les treballadores, el teixit empresarial de les Terres de l'Ebre.

I deixem-nos estar de discursos, trillats, que fan referència a postals i a visions d'àrees metropolitanes, perquè realment el que està fent la gent d'allà és construir país...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Cid i Pañella

...el nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Diputades i diputats, home, avui teníem el diputat Millo dolç. Jo quan no el puc escoltar, el llegeixo. I l'altre dia el vaig escoltar a mitges i l'he acabat de llegir aquests dies per poder, doncs, tractar el tema. Clar, avui era el diputat dolç que explicava els tres blocs; l'altre dia tornava a ser el diputat agressiu amb la consellera, demanant, com comentàvem, dimissions.

Jo, llegint la interpellació..., vostè utilitzava la paraula «resignació» i «tragèdia social» en els termes; deia «resignació» atenent que el Govern el que feia era resignar-se.

El nostre grup no ho pot compartir, això, de cap de les maneres, no ho pot compartir. Jo..., particularment, a més a més, em sembla un terme molt catòlic. Però resignat, aquest Govern, que és el qui ha posat les bases per fer aquest canvi que abans no s'havia fet en el model productiu i ha posat la indústria en el centre de les seves actuacions i dels seus problemes, amb una llei d'indústria, amb un acord estratègic?

Ens ha caigut la davallada a sobre, la situació, doncs, que estem vivim; situació que aquí és on jo li ho volia dir, perquè en un moment de la interpellació diu: «I com hem arribat fins aquí?», dient-li al Govern el nombre d'aturats, el nombre d'aturades. I la pregunta la hi faria jo a vostè, si em fos possible. Hem arribat fins aquí per un model de creixement que vostès no analitzen i

critiquen mai i continuen defensant. I ja n'hi ha prou de posar les persones afectades per l'atur sense posar a sobre la taula per què aquestes persones estan en atur.

I aquest és el problema que mai enfoquem. Perquè vostès quan parlen de deslocalització parlen de la tragèdia de les persones, però no diuen les actituds de les multinacionals, no parlen de responsabilitat social corporativa, no parlen de benefici ràpid, no parlen que marxem per qüestions estratègiques purament crematístiques, de diners. I vostès no parlen ni posen mai el dit a la llaga en aquestes qüestions, no apellen mai a les bones pràctiques en el món empresarial. I els necessitem perquè ho facin també, ja que vostès diuen que són els que tenen més afinitat amb aquests sectors, i així ho fan saber a comitès i treballadors i treballadores.

Aquí, en aquest moment, li volia dir a la diputada Borràs: «Diputada Borràs, ni els veurem, els brots verds, en molt de temps.» Ni nosaltres, ni les repúbliques bàltiques, ni Irlanda, per aquest model de creixement nefast i terrorífic. Els veuran Alemanya, els veuran França i els veuran altres països que tenen en el centre de les seves polítiques la protecció dels treballadors i tenen llocs de decisió estratègics i no s'han venut el país a multinacionals, i no han creat teixit empresarial català, i el que han creat, en tot cas, era dèbil. I en aquesta feina està el Govern, i en això és on creiem que hem d'estar. I això és aquesta apellació a que vostès remin cap a aquesta direcció, cosa que no fan, senyors. Només ens diuen què fem malament i no ens diuen mai què farien vostès, i quan ens ho diuen repeteixen el mateix model de sempre.

Per tant, en aquestes qüestions els demanaríem, quan també s'apella, i és una part, doncs, del seu bloc número u, que és en el diàleg social..., nosaltres compartim que ha d'haver-hi aquest diàleg. Crec que s'ha expressat també bé aquí, que aquest diàleg ha de ser fruit d'allà on li correspon. El Govern català el que pot fer és demanar que les comunitats autònomes tinguin més presència en aquest diàleg social. Però això és una qüestió que s'ha de fer des d'allà on s'ha de fer, i, en això, doncs, evidentment esperem que funcioni i que això sigui aviat.

Agrairíem, per això, que diguessin a les patronals, ja que hi tenen aquesta incidència, que quan parlin aquest tema no el tractin només des de la vessant de l'acomiadament més econòmic o més...; de fet, acomiadament lliure ja n'hi ha, el que el volen és gratis, no? Doncs, que en això també intentin que les patronals s'hi situïn, en aquestes lògiques de protecció també dels treballadors.

En el segon aspecte, i és el del SOC, home..., vam discutir-ho molt en una moció anterior, que, a més a més, vam votar per unanimitat, i a mi em sembla que tot el que el SOC i la consellera li va explicar llargament, les 99.000 persones ateses en orientació..., tot això està avançant i està canviant i s'està situant en funció de la situació que tenim, que realment és desbordant. I és així, és una situació crítica, i llavors..., i nosaltres creiem que el SOC –no em puc allargar més– està fent el que ha fet, el que ha de fer, i, tot i així, ha de canviar, ha de modificar.

I el que no compartiríem mai és aquest obrir, vostè li'n diu «monopoli», aquesta obertura als privats. Nosaltres

entenem que el que ha de fer el Govern és concentrar i tenir la política d'ocupació a la seva mà. I al que sí apellem sempre és al fet que un gran valor i amb qui es pot treballar molt bé i qui ha de formar part d'aquesta xarxa pública són els mateixos ajuntaments i entitats municipals, que són els que de veritat estan patint aquestes qüestions en el territori. Perquè, per desfer monopolis i convertir-lo, doncs, en privatitzacions tipus les que es va fer amb les elèctriques, tampoc crec que ens hi trobaríem massa còmodes en el nostre grup. És a dir que això no ho controla ningú. Per tant, això ha d'estar en mans, doncs, de qui està. Per tant, no és intenció nostra que el SOC renunciï a la política d'ocupació de Catalunya.

I en les qüestions, doncs, de l'Ebre..., home, jo crec que aquí hi ha prou diputats que ho representen i que ho fan molt millor que jo. És molt dur, d'una diputada que també és d'un territori petit i feble... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), sentir dir que no es preocupa aquest Govern de les Terres de l'Ebre. I que ho diguin persones, doncs, que...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Massana Mas

...van fer un atemptat directe al seu valor més substancial i més important, que és el seu riu. Res més.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, nosaltres, ja ho avanço, votarem favorablement la proposta que fa el Partit Popular. És cert que moltes de les coses que es diuen ja s'han proposat durant aquesta legislatura, i en algunes d'elles hi entrarem després, com la proposta de reforma del SOC i la col·laboració amb entitats privades.

També volem saber, i ara ho coneixerem, la posició respecte a les esmenes de Convergència. Nosaltres hi votàriem, en tot cas, en contra, d'aquestes esmenes. Creiem que, en aquest cas, la part de la territorialització no la compartim. I, per tant, nosaltres, si és així, doncs, demanaríem a la Mesa que es poguessin votar separatament les esmenes per no votar en contra de tota la proposta.

Però entrem en tres punts concrets que volíem valorar en aquest breu espai de temps. El primer és el tema del SOC. Nosaltres hem fet, si no ho recordo malament, dues interpellacions durant aquesta legislatura en aquest sentit. Fa..., si no ho recordo malament, a principis del 2008, l'última vegada, ja parlàvem d'això. I resulta que ara ens deien que això s'està reformant, i que bé, que necessita un temps, no?, deia la diputada d'Iniciativa. Home!, quan acabem, s'ha acabat la crisi. Quan acaba la reforma, quan s'hagi posat tot en marxa, si no col·laboren amb entitats privades, si hi ha una negativa

a intentar fer una xarxa concertada, àmplia, que doni suport a aquesta situació desbordant, que entenem que és desbordant, lamentablement, doncs, home!, potser s'acaba la crisi. Tan de bo que s'hagi acabat!, però, pel camí haurà quedat molta gent sense poder tenir llocs de treball.

No cal recordar les estadístiques del SOC, que són lamentables, sincerament. Lamentables que, aproximadament, entre un 2 i un 3 per cent de persones que s'hi adrecen aconsegueixen feina, no? I, en canvi, els tants per cents i les proporcions en àmbit privat –lamentablement, és la realitat– són molt més amplis i molt més exitosos.

Per tant, en el punt concret de la reforma i de la col·laboració amb entitats privades, un sí rotund perquè ja ho hem demanat altres vegades, perquè ho està demanant el sector, perquè ho estan demanant també les empreses i els treballadors, que, en definitiva, el que volen és feina. Els és igual si ve pel SOC, si ve per una entitat privada, si ve per una entitat concertada. El que volen és treballar. No sentien, l'altre dia, els crits que deien aquí..., que a un se li posava la pell de gallina, la veritat, perquè les reclamacions que feien, no només de Lear, sinó d'Honda, era..., deien l'altre dia: «Queremos trabajar», ho deien els d'Honda. O sigui, no estan demanant subvencions ni històries, només volen treballar. Per tant, si us plau, tenim la responsabilitat de posar totes les eines i no ser dogmàtics en aquesta qüestió de si és privat, si és públic, si no..., intentar crear una xarxa suficient perquè les persones puguin tenir treball com més aviat millor.

Un altre dels punts que volíem comentar és el tema de les inversions. Evidentment que podem demanar inversions localitzades a diferents parts de Catalunya, i el de les Terres de l'Ebre és un cas que en els darrers dies, doncs, ha pres lamentablement una notorietat per la situació de Lear. Però per això cal un canvi de mentalitat, també; hem d'obrir, de bat a bat, Catalunya. Hem d'obrir, de bat a bat, el fet que arribin empreses, el fet que arribin bons treballadors, el fet que arribin bons professionals, i no posar barreres. I quan dic «no posar barreres», en tots els camps: no posar barreres de caràcter laboral, no posar barreres de caràcter cultural, no posar barreres de caràcter mediambiental. I això no vol dir que aquí «campi qui pugui» i valgui tot, no. Vol dir no posar barreres. Vivim en un món que necessita col·laboració. I aquesta col·laboració parteix del fet que necessitem que vinguin els millors a Catalunya. I perquè vinguin els millors hem d'aixecar qualsevol barrera.

Per tant, el tripartit s'ha caracteritzat, doncs, home..., o sigui, no ho dic jo, ho diuen algunes patronals, ho diuen alguns sectors d'autònoms, i alguns treballadors i alguns sindicats, també, de nivell estatal, que hi han barreres, que hi han dificultats, que no es facilita moltes vegades aquesta arribada de bones empreses, de bons treballadors, i se'n van a altres comunitats autònomes. I això és competència. És lliure? Sí, però a Catalunya també alguns volem que no se'n vagin les empreses a altres comunitats, que no se'n vagin els treballadors a altres comunitats i que no se'n vagin els funcionaris a altres comunitats autònomes.

Per tant, el model d'aquest tripartit i el model de Ciutadans, en aquest sentit, és antagònic. Vostès volen tancar Catalunya, blindar-la, fer-la no sé quin estat... Nosaltres volem obrir-la de bat a bat. Nosaltres volem que arribi la gent i que digui: «Em quedo a Catalunya, i que tinc facilitats per quedar-m'hi, i per instal·lar-me, i per treballar i per muntar empreses...» I això..., i sí, sé que els cou perquè és la realitat que molts ciutadans i molts empresaris estan vivint; per tant, com que ens la traslladen a nosaltres, jo els ho trasllado aquí a la cambra. I, finalment..., un altre punt, per tant, conclusió: hem d'obrir Catalunya de bat a bat i no hem de tenir una visió tancada i provinciana, com deia algú en l'anterior debat.

I, finalment, també volem fer referència al diàleg social, que feia una referència, o es volia treure d'aquest punt, d'aquest consens o d'aquesta proposta. Com volem sortir de la crisi a Espanya i a Catalunya si no hi ha un diàleg social? Amb posicions com les que ha demostrat el senyor Zapatero? De ser incapaç d'asseure en una mateixa taula la patronal i els sindicats? No. Si és impossible solucionar-ho. Cap país d'Europa, ni dels Estats Units, ni cap país no ha volgut posar un pla contra la crisi a sobre...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...acabo, senyor president—, sense intentar posar d'acord els principals agents. Per tant, si la patronal, els sindicats i els governs que han de tirar del carro no són capaços d'asseure's en una taula, serà molt complicat. I, hi insisteixo, som ja al mig ben bé de la crisi i amb una situació molt preocupant a Catalunya i a Espanya.

Per tant, nosaltres creiem que és un error excloure i no parlar d'aquest diàleg social i fer-ho amb responsabilitat i amb contundència, perquè és necessari un pla, no només a Catalunya, sinó a Espanya, un pla nacional contra la crisi.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

I acabo, senyor president, dient, doncs, que donarem suport a la proposta del PP, i volem sentir també, vejам quin pronunciament té sobre les esmenes de Convergència i Unió.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo no sé si ara surt el diputat agressiu o el diputat dolç, que ha dit vostè abans, no? (*Veus de fons.*) En tot cas, el que li pug

garantir és que surt el diputat responsable que intenta sortir cada dia i que intenta fer la seva feina de la millor manera possible no?, dintre de les nostres limitacions.

I amb responsabilitat, perquè he de dir-los el següent, havent escoltat les diferents intervencions, no? Deixi'm fer un parèntesi, en primer lloc, les esmenes de Convergència i Unió enriqueixen el contingut de la nostra moció. Per tant, les acceptarem. Deixarem de moment a fora la número 2, perquè ens sembla que forma part d'un altre debat, quant a la sectorialització o la territorialització, com es distribueixen els fons de la formació contínua..., és un tema que forma part d'un altre debat, que em sembla que requereix els seus matisos, però l'esmena número 1, la 2 i la 1, la 3 i la 4 de la proposta de Convergència i Unió l'acceptaríem en la seva integritat.

Sap què passa?, saben què passa els tres representants que han parlat del..., que donen suport al Govern? Que vostès han portat tres quarts de la legislatura, tres quarts parts de legislatura, menystenint i menyspreant les nostres propostes. Nosaltres no hem dimitit mai de la nostra responsabilitat i no hem deixat mai de lluitar contra l'atur que ara parlava vostè. (*Veus de fons.*) I hem fet un munt de propostes. I vostès, durant tres quarts parts de la legislatura, les han menystingudes sempre. Han vingut aquí amb una actitud prepotent de qui governa i es pensa que pot fer-ho tot, a no fer cas del que li diem. Inclús, negant, en algunes ocasions al començament d'aquesta legislatura, l'existència d'una possible crisi. Això encara consta en els diaris de sessions, quan des d'aquí se'ls deia el que estava passant i el que estava per caure..., i vostès al començament d'aquesta sessió encara ho negaven.

I ara, quan falta un quart de la legislatura per acabar, ara sí..., ara ens diuen que no volem el consens, nosaltres. Ara ens diuen que no volem el consens? Escolti, les poques vegades que hem arribat a un consens, després, el que passa és que no es compleixen els acords a què s'arriba amb el consens; no es compleixen, i, per tant, hi ha una crisi de credibilitat important.

Escolti, nosaltres no hem deixat de fer la nostra feina, i vostès el que haurien de fer és fer bé la seva, que no la fan del tot bé. Per què no volen donar suport a l'esmena, a la part de la moció que parla sobre el diàleg social? No ho sabem per què no ho volen. Possiblement els fa por, o no volen, o no els agrada l'última frase en la qual instem el Govern de l'Estat que si no hi ha un diàleg social, com Déu mana, que prengui les mesures necessàries? Potser els fa por aquesta part.

Home!, i el segon bloc..., perdoni, com vol que li accepti una esmena al segon bloc, que el nostre bloc té nou punts i vostè em fa una oferta d'aquestes de rebaixes i me'n canvia nou per tres? (*Veus de fons.*) Agafa nou punts d'una moció molt completa i me la deixa en tres..., esquifida, i em treu les parts importants. Home, no em digui això!

I no digui —i no ho diguin— que quan el PP governava es van retallar els drets dels treballadors. Vostè sap quin és el dret més principal que té un treballador? És el dret a la feina. És el dret a treballar. Aquest és el principal dret

que té un treballador. I quan governava el Partit Popular es van crear quatre llocs de treball a Espanya (*veus de fons*), i ja se n'han destruït..., ja se n'han destruït quatre. Hi han quatre persones sense feina. Escolti, i aquest és el principal dret que té el treballador: tenir feina. Per tant, un Govern que crea ocupació no és pas un govern que retalla els drets.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

I, amb relació al tema de Lear...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

Perdoni, senyor president, doncs, ja acabo. Amb relació al tema de Lear, vostès en aquesta esmena, a part de la del punt 5, que sí que l'hauríem acceptada, perquè fa referència a l'exigència amb les inversions que requereix la zona, però vostès la volien tota sencera, la resta de l'esmena el que fa és dir-nos que estiguem d'acord en el fet d'acceptar que el Govern continuï fent el que ha fet fins ara.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

I no, en això no hi estem d'acord. Mantenim la nostra petició. Vostès han llençat la tovallola. El Govern ha llençat la tovallola...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...sí, amb resignació, i el que ha de fer és seguir lluitant, amb força i amb valentia, cosa que li falta. I per aquest motiu demanàvem, l'altre dia, la dimissió de la senyora consellera. Per aquest motiu, per cap altre, no perquè hàgim dimitit nosaltres, sinó perquè qui hauria de dimitir en aquests moments és qui té la responsabilitat d'ocupar i d'impulsar l'ocupació a casa nostra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i no ho està fent.

Gràcies, i disculpi, senyor president.

El president

Algun grup parlamentari vol votació separada? (*Pausa.*)
Senyor Rivera...?

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, demanaríem votació separada del punt 5 bis, atenent l'esmena número 4 de Convergència i Unió.

El president

5 bis.

El Sr. Rivera Díaz

Punt c, 5 bis.

El president

Alguna altra? (*Pausa.*)

Posem, doncs, a votació, en primer lloc, de l'apartat c el punt 5 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que també ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció (tram. 302-00196/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la moció que avui presentem és conseqüència de la interpellació que va presentar la Meritxell Borràs el passat Ple, bàsicament per un tema desgraciat quant a la notícia, i que abans també s'hi ha fet referència, que és el tema de Lear i el seu tancament.

Lear, ahir ho podríem llegir en algunes de les pancartes, és a les Terres de l'Ebre el mateix que poden ser SEAT o Nissan a l'àrea metropolitana. Si ho agafem numèricament, és exactament lo mateix; és el mateix drama que podria suposar una d'aquestes grans empreses de l'automoció.

La pregunta que ens fem des de Convergència i Unió és què s'ha fet des del Govern tripartit durant estos últims set anys per a esta empresa. Nosaltres ja veníem anunciant els problemes que podia tindre aquesta empresa. I es tracta de saber realment què s'ha fet, si s'han mantingut les reunions a alt nivell amb els directius, amb la

gent que ha de governar els destins de Lear. La resposta és que nosaltres pensem que això no s'ha fet.

El tancament d'esta empresa és, com he dit abans, traumàtic. Mentre els sindicats, les patronals, els treballadors estan negociant si més no la continuïtat de l'empresa, és desolador veure com el mateix president de la Generalitat en unes declaracions a TV3 pràcticament tira la tovallola, quan s'està portant a tràmit aquestes negociacions. Per tant, veiem que vostès una vegada més han passat del tema de Lear.

Voldríem recordar, i abans feien menció vostès de posar el retrovisor, les declaracions que feien alguns dels il·lustres diputats avui presents aquí a la cambra l'any 2002, quan vam haver d'afrontar la problemàtica de Lear; unes declaracions que des de la gent de Convergència i Unió, evidentment, no les farem, perquè eren veritables barbaritats.

Els diputats escoltem i tenim l'obligació de mirar. Les pancartes d'ahir demanaven «volem feina», «volem treballar». O una altra, molt explícita, que deia: «L'any 2001 Pujol va complir; ara, Montilla, et toca a tu.» Bé, simplement són reflexions.

El punt número 1, el qual nosaltres no podem defugir, és i demana clarament trobar un pla de viabilitat per defensar el màxim nombre de llocs de treball i que permeti la reorientació cap a una producció de més valor afegit, no basada en el baix cost de mà d'obra.

Al punt número 2 parlem del Programa de dinamització econòmica, que en trobem la part econòmica al punt número 3.

I què passa ara, en estos moments, a les Terres de l'Ebre? Què és lo que estem fent la gent que vivim i treballem a les Terres de l'Ebre? Estem debatent un pla territorial, que també en fem menció a un dels apartats de la nostra moció, un pla que de la manera que està avui redactat no el podem acceptar; un pla que en el període de suggeriments se'n van presentar molts i quasi tots van ser desestimats; un pla que no ha volgut el consens, un consens que sí que va tindre l'anterior pla territorial, aprovat pels governs de Convergència i Unió, va costar, però vam tindre este consens; un pla que és totalment intervencionista, que limita la capacitat dels ajuntaments, que no deixa créixer i va en contra de la industrialització del nostre territori; excessivament proteccionista, amb franges de limitació costanera que arriben fins als cinc-cents metres i en alguns dels casos fins a un quilòmetre i mig –bé, limita la gent del territori, en limita el creixement, però no pas a les grans infraestructures de l'Estat, del Govern central–; un pla amb moltes al·legacions presentades i consensuades per totes les forces polítiques, les presents avui aquí al Parlament de Catalunya i amb representació als diferents ajuntaments, cas de l'Ajuntament de Tortosa, cas de l'Ajuntament d'Amposta, cas de l'Ajuntament de l'Ametlla, del Perelló, de Deltebre o de l'Ampolla, que aquí tenim al seu alcalde.

Insistim que totes les forces polítiques, per tant, els demanem que parem este pla, que tornem a fer una reflexió, que treballem conjuntament i acceptin les al·legacions que presenten els nostres ajuntaments. Us ho demanem.

Este pla és un model de no-creixement. Nosaltres no el compartim. Este pla, si s'aprova de la manera en què està avui redactat, liquida de manera definitiva les Terres de l'Ebre i el seu futur creixement. És un model totalment equivocat i és un model que la gent de Convergència i Unió no el compartim i no l'acceptem. Nosaltres volem el creixement de les nostres comarques i, per tant, estem en contra d'un model totalment intervencionista, que limita la capacitat dels nostres ajuntaments, que limita el nostre creixement i que limita lo que avui estem discutint: la nostra industrialització. No hi estem d'acord.

Parlem del punt número..., de l'apartat d'infraestructures. En destaquem tres punts, molt ràpidament. L'autovia A-68, aquella autovia que tots mos en vam omplir la boca, però que resulta que al final ha sigut gràcies a Convergència i Unió que s'aprova al Congrés el desdoblament de la nacional 420, perquè no tots els diputats socialistes estaven a la cambra i van perdre vostès la votació a Madrid. O el tan promès anell viari, del qual tantes vegades han parlat i tantes vegades se n'ha fet honors; demanem que s'apliqui este anell viari. I quan fa referència –i ja acabo, senyor president– a l'alta velocitat i mercaderies, que demanem i insistim que tinguen aturada a les Terres de l'Ebre.

Per tant, demanem i posem a consideració aquesta moció, que entenem, des del nostre punt de vista, que ajudaria a desenvolupar les nostres Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, no és des de la confrontació des d'on es construeix territori ni país, no és amb la confrontació com recolzarem els treballadors i treballadores de Lear Roquetes i tampoc els milers de treballadors d'arreu del país que estan en situació semblant, i no és tampoc la confrontació un instrument per solucionar els problemes i donar respostes als ciutadans.

Per tant, per molt que ens busquen, als diputats i diputades del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i crec que tampoc a la resta de diputats i diputades dels grups que donem suport al Govern, no ens hi trobaran aquí.

Amb la clara voluntat de consens, d'acord, hem presentat una esmena a la seva moció, que, per cert, porta per títol «L'evolució dels expedients de regulació d'ocupació en el sector de l'automoció», i gairebé parla de tot menys del sector de l'automoció, excloent el paràgraf en què parla de la greu situació que està passant Lear a Roquetes.

Creiem que s'han d'intensificar les mesures per a la millora de la situació econòmica i industrial a les Terres de l'Ebre en la línia de les inversions ja realitzades pel Govern de la Generalitat i aplicant també el pla anunciat pel mateix president aquests darrers dies; un pla que preveu avançar inversions, accelerar la creació de sòl industrial, donar prioritat a les empreses que s'hi vulguen instal·lar i també una inversió de 8,2 milions d'euros en formació; un pla que preveu també una comissió de seguiment que és garantia perquè es complisca aquest compromís amb l'Ebre, integrada pel Govern, agents socials i econòmics, i administracions locals.

Aquest Govern sempre ha apostat per les Terres de l'Ebre. Va ser al nostre costat quan se'ns qüestionava el dret a gestionar els recursos hídrics, tornem-hi, i hi torna a ser ara en moments tant i tant complicats. I ho demostrem amb inversió: la mitjana d'inversió *per capita* en el període 2004-2010 és superior a la del període 1999-2003 en prop de cent vuitanta euros. El que passa és que estàvem tan a la cua que ens costa molt ara assolir aquesta posició capdavantera.

Com deia, el president Montilla ha presentat ja el conjunt d'iniciatives per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, amb tres accions fonamentals: un àmbit de la dinamització industrial, un altre en desenvolupament d'infraestructures i un tercer en el foment del capital humà.

En el camp de la dinamització industrial, treballant en quatre grans blocs: la potenciació de l'oferta de sòl industrial, amb més facilitats per a les empreses i més oferta de sòl per a activitats econòmiques; segon, iniciatives de dinamització comarcal, amb la incorporació de les quatre comarques ebrenques dins del pla, amb 8 milions d'euros de pressupost, per tal d'estimular l'activitat econòmica i empresarial, mitjançant el suport al teixit productiu i a la producció local, i desenvolupant un entorn socioeconòmic que afavoreixi la permanència de la població al territori, un àmbit vital; actuacions de política industrial, entre altres, amb la gestió dels 10 milions d'euros del fons de reindustrialització que s'aprovarà en els pressupostos generals de l'Estat, i actuacions de política de creació d'empreses amb prop d'1 milió d'euros en polítiques d'emprenedoria i també economia cooperativa.

En el camp del desenvolupament d'infraestructures, actuacions en xarxa viària i de mobilitat, en què ara no m'estendré perquè no acabaria, i que representen una inversió actual de 100 milions d'euros en obres. Només ressaltar, com a exemple, que esta mateixa setmana el Departament de Política Territorial ha iniciat ja la licitació de la redacció de l'estudi previ de l'eix Occidental, una autovia de 145 quilòmetres que unirà Lleida i Alcanar; la nova autovia seguirà el corredor de l'actual C-12, de titularitat de la Generalitat, entre Lleida i Amposta, i de la nacional 340, de titularitat estatal, entre Amposta i la cimentera d'Alcanar, passant per vint-i-sis municipis; actuacions en ports, amb una inversió de 5,4 milions d'euros; en la xarxa de regadius; actuacions de sanejament d'aigües i protecció del medi natural; actuacions de protecció del Delta, amb

310 milions d'euros en els propers cinc anys, i altres actuacions estratègiques, com ara l'hospital.

Una breu puntualització respecte al punt número 5 de la seva moció, en què es demana la retirada del pla territorial. En cap cas este pla territorial limita el creixement territorial de Terres de l'Ebre, al contrari, és un pla clarament expansionista i en protecció també del territori.

Finalment, en l'àmbit del foment del capital humà, el Govern referma el seu esforç pressupostari amb prop d'un 10 per cent més de recursos que el 2009 dedicats a actuacions dels treballadors en diferents actuacions.

En definitiva, les bases les tenim posades, el Govern està treballant, està fent un esforç importantíssim, intensificat estes darreres setmanes arran precisament de l'ERO presentat per Lear Roquetes, i ara el que hem de fer és continuar treballant per fer realitat aquests projectes, plasmats en el pla presentat, que només seran possibles si treballem plegats des de totes les administracions, des de tots els sectors i des de tots els partits també, en benefici del territori i en benefici del país.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable diputada senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pallarès, em sembla que ha quedat prou explicada en el darrer Ple i amb anterioritat –i vostè suposo que també ha vist un comunicat emès pel conseller Huguet– quina ha estat la tasca i la feina feta respecte a Lear a Roquetes. I l'únic que ha llençat la tovallola –no ha estat ni el Govern ni els grups que li donen suport– ha estat Lear. I això ho saben els treballadors i les treballadores de Lear, perquè suposo que vostè deu parlar amb els mateixos interlocutors socials i del territori amb què parlem la resta de diputats i diputades d'aquesta sala. I és Lear qui, d'una manera molt clara, aposta per un altre lloc geogràfic, també al nostre país, però que en tot cas no és Roquetes. I això, li ho repeteixo, vostè ho ha d'acceptar, és així, no ho pot negar. Per tant, que s'ha vingut fent feina amb Lear, sí, i tant.

Vostè diu: «Mirar el retrovisor.» Vostè sap que a mi no m'agrada mirar el retrovisor, però és que és inevitable que acabem mirant el retrovisor, perquè aquest teixit fràgil i aquesta situació de fragilitat del territori envers la indústria i el teixit industrial que el senyor Millo ja deia abans i que vostè ha repetit, aquesta fragilitat, és el fruit de la política industrial dels vint-i-tres anys del seu Govern. Això és així. I en sis anys això no es reconduïx –en sis anys això no es reconduïx. I no es pot agafar un exemple com el de Lear i obviar tota la feina que s'ha estat fent i s'està fent i es continuarà fent al territori amb altres implantacions.

I ara els diré una altra qüestió que els afecta directament. El sòl industrial –i això també està a la proposta d'esmena que els hem presentat– requereix uns serveis. Vostès no es van preocupar de dotar de serveis o, si més no, no van fer-los complir a la titularitat que corresponia, eh?, no se'n van preocupar, perquè vostès saben que –al territori i els diputats que som d'allà ho sabem– hi han empreses que en els darrers tres anys s'hi han volgut instal·lar i per falta de gasificació o d'electricitat no ho han pogut fer. I això tampoc no es fa amb una visió de temporalitat tan curta com vostès voldrien.

El que els demanem amb l'esmena que ha presentat abans és aquest acord de quines són les línies a treballar i a aprofundir en aquesta fortificació del teixit industrial d'un territori que està en una situació feble des de fa molts i molts i molts anys..., i que, per tant, ara aquí vostès ens surten, a més, amb una cosa que no té res a veure amb Lear i ens treuen el Pla territorial parcial, a sobre ens treuen el Pla territorial parcial, que estan, en aquest moment, en període d'estudi les alegacions que s'han presentat. I ens demanen que es retire el Pla territorial parcial. I a més a més ens diuen: «L'any 2001 ens va costar i vam aconseguir el consens.» Sap quina és la diferència de l'any 2001 a l'any 2009? Que l'oposició era responsable al territori (*remor de veus*) i vam arribar a un consens...

El vicepresident segon

Senyors diputats...

La Sra. Cid i Pañella

...i vam arribar a un consens. Nosaltres els demanem la mateixa responsabilitat.

Deixin el període d'alegacions, deixin acabar el període d'alegacions. I, evidentment, vostès saben que han presentat alegacions ajuntaments, entitats –n'hi han moltes–, saben que hi ha punts d'acord en aquestes alegacions entre diferents partits polítics representats en aquesta cambra, però el que no poden detreure és el debat del territori al voltant d'un pla que s'ha d'actualitzar. Perquè vostès també han aprovat plans sectorials que el que fa aquest pla territorial és assumir-los.

I ara el que fan aquí és tornar amb aquesta imatge de: «No, és que estem per unes Terres de l'Ebre de postal...» Escolti'm, aquest discurs, deixi'l..., on estava, aquest discurs, quan vostès defensaven el Pla hidrològic?, on estava? Si en lloc d'esmerçar els nostres esforços defensant el territori del Pla hidrològic els haguéssim estat ocupant amb la industrialització, ens haurien..., vaja, hauríem avançat moltíssim –moltíssim. No posem el retrovisor; ja no hi és, el Pla hidrològic –ja no hi és. També hi va haver un canvi: els que estaven a l'oposició van passar a governar i els que estaven al Govern van passar a l'oposició. Alguna cosa hi deu tindre a veure.

Evidentment, des del nostre punt de vista, nosaltres els hem ofert una esmena que en el seu moment i l'any 2002, senyor Pallarès, amb una transaccional de Convergència i Unió, es va assumir en aquesta sala en el cas de Cervera i que vostès no han paït, suposo, Cervera, i ara ens volen passar els comptes a través de Lear. Això

els treballadors i treballadores de Lear no els ho haurien de perdonar mai. (*Remor de veus i rialles.*)

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, per presentar posició referent a la moció de Convergència i Unió. Ningú dels presents ignorem que les Terres de l'Ebre al llarg dels últims mesos hem omplert els primers fulls dels mitjans de comunicació. Desgraciadament, com sempre sol passar en aquella zona, que al llarg del temps se sent marginada concretament pel Govern de la Generalitat de Catalunya, les notícies no són gaire positives, no?, sinó tot lo contrari, molt dramàtiques per al futur d'aquest territori. I diem «dramàtiques» perquè després de la marginació que pateixen los habitants d'aquest territori, que es troben amb inferioritat de recursos, només falta que el Govern de la Generalitat de Catalunya no faci res per mantindre les empreses del territori i se limite a fer moltes promeses i cap acció.

La poca inversió i les mínimes infraestructures i recursos administratius i públics fan que la situació econòmica i social de les Terres de l'Ebre siga molt greu. I per a acabar d'agreuja la situació només nos falta la problemàtica que està creuant lo sector agrícola, la paralització de la construcció i el tancament de les poques indústries de què disposem, tres eixos que, aliats a la voluntat de la gent de les Terres de l'Ebre, són los únics de què disposen i que, al mateix temps, s'estan convertint en insostenibles o desapareixent.

Per tant, en la mateixa línia que hem presentat lo Partit Popular l'anterior moció, referent a la crisi econòmica i a l'augment de la desocupació, i amb propostes concretes principalment a l'apartat Feder, la citada moció, que correspon a les comarques de les Terres de l'Ebre, és també aquesta moció presentada per CiU, que fa tot un seguit de propostes en el mateix sentit i que, per descomptat, lo Grup Parlamentari Popular li donarem recolzament.

De l'actual Govern de la Generalitat, amb referència als fets executats a les Terres de l'Ebre, només se pot comprovar la manca d'estratègia industrial, lo retard de les inversions públiques al desenvolupament de les infraestructures viàries i ferroviàries, la falta de sensibilitat política en lo sector productiu industrial i la despreocupació dels projectes i plans de les empreses. Per contra, la resposta que vostès donen des del Govern és desviar la culpa a les empreses i manifestar que no s'acullen als ajuts i propostes que fan lo Govern i l'Administració catalana, segons s'ha manifestat abans i declaracions que va fer també lo conseller senyor Huguet.

I, per altra part, també ens trobem amb noves promeses de gestions i pactes –que també se n'ha fet esment fa

un momentet— a Madrid, que comportaran noves inversions per a reindustrialitzar el territori. Ens ho podem creure, o el paper és molt sofrit i passarà com la resta de promeses abans esmentades i mai complides. El temps ens ho dirà. Però una cosa sí que és real: a les Terres de l'Ebre no necessitem donatius ni almoines, tal com últimament se donen algunes xifres —se n'han dit unes quantes abans—, sinó que necessitem solucions urgents, fixant terminis d'execucions i veient les promeses fetes realitat. I aquest calendari, una part d'ell, és fixat en aquesta moció, que suposo que els grups que donen recolzament al Govern hi donaran lo vot favorable, que és més positiu que veure..., donant recolzament a les manifestacions i després oblidar-se del territori.

Dintre de la moció que ens presenta Convergència i Unió, a part de la defensa dels treballadors de l'empresa Lear, la proposta de reforçar lo teixit econòmic, d'enfortir lo sector de serveis, fomentar la formació tècnica i professional, etcètera, tenim un punt que s'ha comentat abans per part de tots los grups, concretament lo cinquè, que justifica el que realment fa lo Govern de la Generalitat per les Terres de l'Ebre. I la prova la vam tenir a la publicació oficial de l'Avantprojecte del Pla territorial de les Terres de l'Ebre, que va rebre milers d'allegacions, igual dels ajuntaments com dels ciutadans del territori, perquè en supòsits contemplats i regulats a l'Avantprojecte del pla territorial, s'observa un intervencionisme extralimitat que implica una vulneració dels principis d'autonomia en la gestió dels interessos municipals i en l'exercici per part dels municipis de les competències urbanístiques, principis reconeguts per la mateixa Llei d'urbanisme. Això comporta buidar arbitràriament els ens locals de les seues competències, en base a una ponderació superior d'interès supralocal respecte a l'interès eminentment local, eliminar competències decisòries en la matèria urbanística als ajuntaments i posar en dubte el principi de l'autonomia local, consagrat en la Constitució espanyola. I podríem dir que el Govern ha aplicat lo rodet i no ha fet ni cas, i actualment està, aquest pla, en fase d'aprovació inicial. Tornarà a rebre milers d'allegacions.

Per tant, creiem que si disposem d'un pla, que s'ha manifestat abans, aprovat del 2001, que va ser consensuat, i en aquest moment, com vostès saben, tots los grups polítics, Esquerra Republicana, Partit Socialista, Iniciativa, als ajuntaments de les Terres de l'Ebre hi han presentat allegacions i estan en disconformitat amb aquest Pla territorial, si aquesta realitat del territori està en contra d'aquest pla, lo que hauríem de fer entre tots és que vostès..., no dir-ho aquí al Parlament, sinó recolzar els seus companys del partit i donar recolzament a esta iniciativa que presenta avui Convergència i Unió i que realment va a favor del territori i és lo que no frenar el desenvolupament, lo pla industrial de futur, lo que volem a les Terres de l'Ebre, i no lo que vostès han insinuat, que la demagogia és molt fàcil però la realitat és una altra. I les Terres de l'Ebre, tots sabem la posició que tenen, i hem d'escoltar els companys dels diferents grups que tenim al territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Amb tota la modèstia, però crec que aquest debat és el pitjor espectacle que podem oferir, tal com l'estem fent, a les famílies afectades per la crisi a Lear. La preocupació per aquestes famílies la tenim absolutament tots els grups. Naturalment que la tenen vostès, senyors de l'oposició, no seré jo qui ho negui. Ens permetran que també la tinguem nosaltres; de fet, l'hem explicitat, l'hem explicitat fent una pregunta en l'anterior Ple —la vaig formular jo mateix—, amb les gestions que ha fet el diputat Joan Herrera i que han tingut com a conseqüència assolir una quantitat que pot servir, que tant de bo que serveixi, assistint a la manifestació del 30 d'octubre, reunions mantingudes amb el comitè d'empresa, fins i tot ahir mateix, quan vam entrevistar-nos amb els treballadors i treballadores que van estar aquí davant, en el Parlament.

Miri, quan ens trobem amb una situació com la que tenen les Terres de l'Ebre, el que hem de fer és analitzar-la, veure quin és l'entorn de l'empresa, tenir en compte que en aquest cas la matriu ha fet fallida, que el principal client està en venda. Vostès fa un moment han dit: «Escolti, és que és el mateix que SEAT i Nissan.» En primer lloc, moltes gràcies pel reconeixement que van ser les gestions que va fer aquest Govern que van salvar SEAT i Nissan; li agraïm el reconeixement. En segon lloc, tinguin ben present, eh?, que dissortadament SEAT i Nissan eren empreses que volien continuar produint; Lear no és el cas, i això posa les coses molt més difícils.

Analitzar aquesta realitat. Si cal fer autocrítica, fer-la. Impulsar des d'aquest Parlament l'acció de govern en la vessant laboral, i tant que sí, estricte compliment. Si és que finalment això es consuma, pla social, formació, acompanyament, elaborar un paquet d'actuacions, amb infraestructures, calendaritzat, amb compromisos electorals..., amb compromisos pressupostaris —perdonin. Actuacions de la Generalitat: quines coses farem, quins centres posarem en marxa que crearan un tipus de treball que permetrà ocupar la gent de Lear, fer gestions. I això fer-ho amb un seguiment dels agents econòmics, que són els que han d'estar al darrere veient com aquestes coses es fan. Això és el que hauríem de fer.

I el pitjor que podem fer, el que no hem de fer és utilitzar aquesta situació per buscar un petit benefici partidista, aquí: «No, perquè vostès, els del Govern...» Escolti'm, han vist els termes que han utilitzat avui? Jo en prenia nota: «Vostès han passat de l'Ebre» —literal; al llibre de sessions hi constarà. No sé quina actuació «liquida les Terres de l'Ebre», barrejant pomes amb peres i amb patates. Escoltin, el Pla territorial parcial és una cosa, i les actuacions que ha de fer la Generalitat en aquest moment per respondre a Lear n'és una de molt diferent. I el Pla territorial ja seguirà el seu camí, i segur que si hi han coses que s'han de modificar es modificaran.

Però és que, a més a més, la desqualificació que vostès fan, venint de vostès, no resulta creïble. Escolti, quin model per fer front a la deslocalització de Lear? El que van aplicar vostès a Cervera? Quin esforç inversor...? Com poden vostès parlar d'esforç inversor, si fins que en aquest país no hi ha hagut un canvi de govern les xifres d'inversió *per capita* no han superat la mitjana?; i això vostès saben que és veritat. Potser no n'hi ha prou, però en tot cas s'han incrementat de manera molt important.

Miri, reconeguem on som, amb els punts forts i amb els punts febles, amb el que s'ha fet i amb el que queda per fer, i, sobretot, acordem tot allò que permeti donar recolzament a les expectatives de les famílies que en aquests moments ho passen malament i marcar camins de futur.

Senyor Pallarès, el text de la seva moció està redactat des de la dinàmica equivocada, la dinàmica Govern-oposició. Nosaltres no li podem donar suport, i això vostè ho sap. Però el millor que podríem fer avui és llançar un missatge que, fora d'aquesta dinàmica d'«ui, que dolents que són, ui, quantes coses que han fet», fora d'aquesta dinàmica, hi hagués un compromís amb aquesta gent que ho passa malament i hi haguessin les propostes que col·lectivament ens proposem tirar endavant. I aquesta és l'esmena que nosaltres li presentem.

I jo tenia previst d'acabar dient: «I tant de bo que aquest Parlament faci avui..., tingui capacitat per arribar a aquest acord que el territori entendria, ens demana i ens agrairia a tots.» Potser encara hi som a temps, potser sóc illús si li demano que ens accepti la nostra esmena; però, en tot cas, penso que avui seria allò que valdria la pena que féssim: un acord col·lectiu per les Terres de l'Ebre que permetés a aquest territori donar una resposta que anés més enllà d'una absolutament estèril pica-baralla política, que són els termes amb què avui vostès han plantejat la seva moció parlamentària.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. El problema de Lear plantea uno de los problemas que tiene en estos momentos Cataluña, que es el del equilibrio territorial en materia industrial. Yo creo que es un tema que nos afecta y que habrá que abordar más seriamente de lo que se ha estado haciendo hasta ahora.

Yo, sinceramente... Esto de ser el último en intervenir siempre tiene sus ventajas, que es que tienes la observación completa del Pleno y del debate. Sinceramente —y en esto coincido con las palabras del señor Pi, a pesar de que su intervención le ha desmentido a él mismo—, creo que no hemos aportado nada hoy aquí en plantear un debate de enfrentamiento de «¿qué hace usted por las Tierras del Ebro?», o «¿qué han hecho ustedes durante los veintitrés años que estuvieron aquí, que no supie-

ron...?» Es decir, cuando van bien las cosas, se olvidan los veintitrés años, y cuando van mal, se recuperan. Yo creo que realmente eso no va bien para la ciudadanía y denota un bajo nivel político. Permítanme que les eche la bronca ahora, en estos momentos, desde un punto de vista del que casi es un *outsider*.

El principal problema, que es el cierre de la empresa. Pues es así, y claro que afecta a mucha gente y el 12 por ciento de la tasa del paro del Baix Ebre se incrementará gracias a los quinientos..., del Baix Ebre y Montsià, se incrementará gracias a los quinientos veinte despedidos de Lear.

Y creo que hoy aquí se tendría que haber hablado, efectivamente, del Plan de reindustrialización imprescindible. Y, bueno, cada uno saca pecho en lo que puede: «Pues, esos 8 millones de euros que se han conseguido gracias a la enmienda que se presentó a los presupuestos generales del Estado de Iniciativa...» Y los señores de Esquerra Republicana van con el megáfono delante de los miembros del comité de empresa y el señor Puigcercós dice: «No son 8 millones, yo pido 10 millones. Y para que vean ustedes lo valiente que soy, aquí yo soy realmente el que va a pedir más por ustedes.»

Sinceramente, creo que es un desastre plantear el tema así, porque los señores de Esquerra Republicana se olvidan que son los que están al frente de la *conselleria* de Industria. Y a lo mejor hoy podrían haber dicho qué aportaremos en los presupuestos generales de la Generalitat para reindustrializar. Pero no lo han dicho, hoy, aquí. ¿Qué cantidad? ¿Qué cantidad van a aportar para reindustrializar Tierras del Ebro? No lo han dicho, hoy, aquí. Y a lo mejor sí que sería conveniente. Cada uno presume de lo que puede y oculta sus carencias.

Creo que realmente hoy están todos los trabajadores de Lear que ayer se manifestaron aquí diciendo: «¿Para qué nos manifestamos ayer aquí si no nos han entendido nada? Si lo que queremos es que nos digan, primero, qué posibilidades tenemos de salvar la empresa; si es ninguna, cerremos, y qué posibilidades tenemos de conseguir trabajo, dónde se va a producir, cómo se van a ampliar los polígonos industriales, cómo se va a hacer.» Eso es lo que se están planteando y lo que quieren hacer.

Y, sencillamente, tampoco creo que hoy sea el debate del plan territorial parcial, aun cuando tenga incidencia —aun cuando tenga incidencia—, pero hoy no tocaba. Y de ahí que yo le he comentado antes a mi compañero del Grupo Mixto: «No, no apoyemos el plan.» Pero no porque no estemos a favor del Plan territorial parcial de Terres de l'Ebre, sino sencillamente porque hoy creo que era otro, el tema; hoy era el tema específico de los trabajadores de Lear y de la política de reindustrialización en aquella comarca y limítrofes.

Por todo lo expuesto, y ya concretando, y perdonen y discúlpennme esta pequeña bronca por la vista desde el que ha visto desde atrás el debate, creo que, realmente, en lo que hace referencia a la moción, la apoyaremos prácticamente en su literalidad, puesto que viene a plantear cosas perfectamente razonables y que ojalá se pusieran en marcha, pero por cualquier gobierno, y en

cooperación con el Gobierno del Estado, y en cooperación con los agentes sociales, y en cooperación con las corporaciones locales.

La apoyaremos, a excepción del punto 5, en el que nos abstendremos a la vista de que realmente creemos que hoy no tocaba; no era tanto un tema de infraestructuras, que también, sin duda, tiene su repercusión en esto, y de territorialización, sino de concretar el aspecto concreto del debate, que era hoy cómo salvar Lear, si es posible –que parece ser que no, lamentablemente–, y si es así, decidir claramente qué medidas se van a..., para paliar, para solucionar los problemas que afectan directamente a tanta gente en aquellas comarcas.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustríssim diputat Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, senyores i senyors diputats, nosaltres insistim bàsicament en l'inici de la mateixa moció. Volem que la multinacional busqui alternatives industrials a l'empresa; creiem que hi ha alternatives amb altres feines per a manteniment de l'empresa; es tracta d'una deslocalització premeditada. Bé, són el manifest que tots els diputats teníem damunt la taula precisament ahir quan la manifestació, que va vindre la gent de Roquetes i la gent del Baix Ebre. És esta la realitat. Per tant, un tema clau, lo tema de la deslocalització, que està premeditada totalment, i per tant en lo que nosaltres insistim és en això.

Sense oblidar que el tripartit fa set anys que està al Govern de la Generalitat. És que, clar, a vegades mos n'oblidem. Escolten, vostès fa set anys; per tant, vostès alguna responsabilitat en tenen. I quan parlen del tema de Cervera, home, jo em sembla, pel que he escoltat aquí, que és que hi ha algú que és que no en té ni idea del que va passar realment amb lo tema de Cervera. És bàsicament això.

Per tant, lo que demanem i el que us demanem és bàsicament el tema este, que fa set anys que s'haguessin hagut de prendre mesures sobre el tema de Lear a Terres de l'Ebre.

Sí que parlem de model i sí que lo pla territorial hi entra, perquè l'estem debatent en estos moments. Per tant, quan demanem lo consens, senyor Pi, estem demanant lo consens precisament del pla territorial, de totes les alegacions, de totes les forces polítiques. Per tant, escoltin també la veu del territori, la veu dels ajuntaments. És precisament un model que nosaltres..., és lo que nosaltres estem intentant impulsar, un model de desenvolupament per a les Terres de l'Ebre.

Bé, quan parlem de buscar i de trobar solucions, ahir sortia el tema de Gallardo, la nova empresa. Escolti, què s'ha fet? –què s'ha fet? També s'ha perdut pel camí?

Perquè, clar, si apliquem la solució que avui mos surt al diari *El Punt*, és que llavors automàticament és que

ja no entenem res, jo no sé ni el territori en què visc. Perquè resulta que, si hem de fer cas del que diuen els seus..., el Govern en este cas, a les Terres de l'Ebre, avui a l'Ebre surt, al diari *El Punt* de l'Ebre surt: «Lo Govern diu que la solució per a trobar el compromís a la crisi, a la industrialització i als treballadors de Lear és l'agricultura.» Home, si resulta que l'agricultura, amb la problemàtica que patix l'agricultura –diari *El Punt* d'avui–..., l'agricultura, amb la problemàtica que patix l'agricultura, és la solució per a les indústries, per als industrials i per a la gent que perdran la feina a Lear, home, jo automàticament no sé a quin país estic vivint. Però evidentment este no és lo model de Convergència i Unió. L'agricultura té la seua importància, però l'agricultura a l'Ebre no pot absorbir de cap de les maneres –i, si no, que vingui algú i que mos ho explique–, de cap de les maneres, els cinc-cents treballadors i escaig que aniran desgraciadament a l'atur.

Bé, això, lo que diuen vostès; és lo que diuen els seus representants al Govern de l'Ebre, surt avui, és de rabiosa actualitat. Per tant, estem confrontant dos models, el model de Convergència i Unió i el model del tripartit, per això nosaltres intentem posar dintre d'aquí el tema del pla territorial.

I, per acabar, demanarem vot separat del punt número 8; hem arribat a una mena de consens, i serà: «El Parlament de Catalunya insta el Govern, tal com reiteradament s'han pronunciat el Govern, el Parlament de Catalunya i la societat civil..., al corredor ferroviari del Mediterrani tant d'alta velocitat com de mercaderies, garantint la connexió de les Terres de l'Ebre amb aquest corredor.»

Per tant, senyor president, el que demanàriem és l'aprovació de la nostra moció tal qual està, amb el vot separat del número 5, tal com deien els representants de Ciutadans, i separatament també el punt número 8, amb el nou text que els he llegit.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, el punt número 8 que vostè em planteja hauria de ser una transacció escrita i firmada. Me la passa. Amb qui la transaccionen? Amb qui la transaccionen, a partir de quina esmena? (*Veus de fons.*) D'acord.

(*La Sra. Cid i Pañella demana per parlar.*) Senyora Cid... Senyora Cid, sí, sí...

La Sra. Cid i Pañella

Per contradiccions.

El president

Té un minut.

La Sra. Cid i Pañella

Sí. Jo el que li diria al senyor Pallarès és que, després de llegida la seva moció, que ens ha exposat avui aquí, vista l'esmena dels grups que donen suport al Govern, i el

resultat de la votació, segurament els treballadors i treballadores de Lear no crec que entenguin gaire cosa.

I una altra cosa també li he de dir: el pla territorial parcial és una qüestió i les dificultats de l'empresa Lear a les Terres de l'Ebre en són una altra. I vostè aquí ha fet un poti-poti que la veritat és que tampoc no l'entendran.

El president

Senyor Pallarès, insisteixo en la transaccional escrita. *(Pausa.)* Doncs, si no la tenim... *(Veus de fons.)* El que vostè ha dit textualment, que constarà en el diari de sessions, tots els grups parlamentaris estan en condicions de poder votar-ho? *(Pausa.)* Doncs, si és així, podrem votar-ho.

Per tant, com que aquest ha estat el darrer punt de què vostè ha fet esment, comencem per aquesta votació, que és el punt número 8 amb la transacció feta *in voce* pel senyor Pallarès, que un cop acabada aquesta dallò ens passarà per escrit, amb la signatura.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem seguidament el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

Finalment, votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre universitats i recerca (tram. 302-00197/08)

El dissetè i darrer punt de l'ordre del dia és la Moció sobre universitats i recerca. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Antoni Castellà.

(Pausa.)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí; gràcies, senyor president. Passo a defensar l'última moció d'aquest Ple del Parlament, en la part, en l'última part del Ple, en la qual intentem donar impuls al Govern, si és que aquest Govern es pot impulsar o aquest Govern es deixa impulsar.

I ho fem després que fa quinze dies vam substantiar una interpellació amb l'honorable conseller Huguet en l'àmbit de la política o el capteniment de la recerca bàsicament al nostre país, i vam tindre un debat intens. De fet, senyores i senyors diputats, el trobo a faltar avui, el conseller, més que res en els termes que, la recerca, ens omplim la boca, deia jo a l'última interpellació, que

és estratègica en l'àmbit d'una situació de crisi com aquesta, però després a l'hora de la veritat sembla que això no sigui tan important.

Senyores i senyors diputats, aquest que els parla pensava a l'hora de fer la moció si la feia en els termes de la interpellació i, per tant, fent una crítica àcida al Govern i a les discrepàncies que podem tindre en política de recerca, i en les mancances també hi pensem, i finalment vaig pensar que no, que possiblement anava a fer una moció que podia ser absolutament assumible per aquest Parlament.

I plantejo només tres punts, el nostre grup parlamentari planteja tres punts que són molt evidents. El primer punt és per ajudar el Govern. El primer punt, evidentment, és per ajudar el conseller Huguet, perquè puguem constatar en seu parlamentària que el Pacte nacional per a la recerca, i ho dic molt seriosament, no ha estat un gran engany –no ha estat un gran engany. I ho dic en nom del meu grup, que va signar el Pacte nacional per a la recerca.

Ho vaig dir en l'última sessió plenària, vam estar tot un any en el qual no podíem parlar en seu parlamentària de recerca perquè havíem de fer un pacte. Vam estar tot un any següent discutint com havia de ser el pacte. Finalment signem el pacte, perquè hi estem d'acord, des del nostre grup; això és estratègic i sobretot en la situació de crisi econòmica com la que tenim en aquests moments. I el pacte, si alguna cosa havia de fer o es derivava del pacte, és dir finalment en què invertirem en recerca i quants diners hi posarem. I fa un any que això no ho sabem encara –fa un any que això no ho sabem.

I, per tant, instem des del Parlament que, en un mes, el Pla de recerca i innovació, que és allà on ens han de dir quants diners i on, finalment es presenti.

I per què dic «un mes»? Dic «un mes» perquè és que el pla és 2009-2013, és que s'acaba l'any. I el conseller en el passat Ple ens diu: «Tranquil, que per Nadal matarem el gall.» Que ja fa por el comentari. Però per això hi poso «un mes»; és que no en tenim més per parlar del 2009.

Per tant, estic convençut, doncs, que avui podrem votar tots plegats per fer creïble el pacte nacional, i que, per tant, el Pacte nacional per a la recerca, no ens trobem que, després de molt demanar a l'oposició que ens apuntéssim tots plegats al consens, no resulti ser el gran engany, el primer gran engany des de la perspectiva dels pactes nacionals.

Després hi ha un segon punt, que és una evidència també: ens quedem consternats des de la perspectiva que no tenim tot el finançament de la recerca ni ens competeix; gran part encara depèn de l'Estat, i l'Estat en els seus pressupostos fa una retallada importantíssima, del qual depenen molts dels nostres centres i molts dels nostres equips de recerca. Bé. El que constatem és lamentar-ho, suposo que ho lamentem tots; m'agradarà sentir com ho lamentem.

I dos, reclamar la transferència del finançament de la recerca. Tot just fa un any, els bascos ho van aconseguir, amb una setmana de negociació; per tant, fóra natural

que el Govern –que ho vam dir ja també fa un any–, el nostre Govern, també ho reclamés.

I en última instància, una cosa que és molt important per a les nostres empreses i que el conseller en persona, a l'última sessió plenària, va agafar el compromís de tirar-ho endavant: creem un fons ICREA, tipus ICREA, basat per a les empreses, creem un fons amb el qual les empreses del nostre país puguin contractar doctors, puguin contractar investigadors, els facilitem la manera de contractar i, així, transformem allò de les paraules de «volem la recerca a l'empresa» en fets, ajudant la nostra petita i mitjana empresa que també incorpori valor afegit; per tant, també incorpori coneixement en la seva seu empresarial.

Per tant, senyors i senyores diputats, crec que són tres punts...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...molt raonables, amb els quals nosaltres ens oferim a impulsar el Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, per defensar les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular, també per presentar l'esmena que hem aportat en aquesta moció del Grup de Convergència i Unió, en la qual bàsicament hi estem d'acord –ho deia el diputat Castellà–, que es tracta de tres punts que són molt elementals, són molt bàsics, i que jo crec..., i que, sincerament, és cert que podem estar-hi d'acord. I això per què? Doncs, bàsicament, jo assenyalaria tres motius fonamentals.

Un primer. Fem un repàs dels objectius que s'han anat marcant els diferents governs des de l'any 2003 ençà, i veiem com hem evolucionat de, per exemple, el 2,1 per cent del PIB en inversió en despesa que es preveia l'any 2004, i que això es plasmava en el Pla de recerca i innovació 2004-2008. I amb això també alerto: no tot allò que es diu en el Pla de recerca i innovació es compleix. Per exemple, d'aquest indicador estem, en aquest moment, d'una forma..., extraordinàriament lluny. Però d'aquell 2,1 per cent el 2008 vam passar a l'acord estratègic ja al 2 per cent el 2008, i el president Montilla ens anunciava en aquesta cambra l'any 2007 que aquell 2 per cent, bé, seria el 2010, i finalment, en el Pacte nacional per a la recerca, que també va tenir el vot del Grup Parlamentari Popular, ja es plasmava aquest 2 per cent el 2010.

Però les xifres són les que són, i les xifres són que l'any 2003 el percentatge d'inversió en recerca i desenvolupament era de l'1,38 per cent –1,38 per cent–, i el 2007, darrera dada disponible, però que il·lustra perfectament

quina ha estat l'evolució d'aquest indicador, d'aquest índex d'inversió al llarg dels diferents governs tripartits, està en l'1,48 per cent –1,48 per cent. De manera que, seguint amb aquests mateixos ritmes de creixement, arribaríem al 2 per cent –allò que es preveu el 2010 o que preveu el pacte per al 2010– l'any 2015, o al 3 per cent, que era el que marcaven els objectius de Lisboa de l'any 2000, hi arribaríem l'any 2027.

Per tant, és cert que és necessària una política ferma i decidida de recerca i innovació, i en aquest sentit el Pla per a la recerca i la innovació és una d'aquestes eines que ha de possibilitar-ho; no l'única. El Pacte per a la recerca és una bona eina, però és que, al final, un té la conclusió que ens hem passat, que portem sis anys intentant que el Govern es posi d'acord, intentant planificar què és allò que s'ha de fer, i en aquest sentit són sis anys que hem perdut i que serà difícil de recuperar. Primera qüestió.

Segona qüestió. Estem absolutament d'acord que un dels capítols que ha patit una retallada més seriosa dels pressupostos generals de l'Estat és precisament el de la recerca i el desenvolupament, i això, òbviament, té conseqüències en l'activitat de recerca que es fa a Catalunya. Per tant, nosaltres ens afegim a aquesta petició o a aquesta crítica al Govern de l'Estat pel fet d'haver reduït aquestes aportacions durant l'any 2010. Però també permetin que afegim que alcem la veu..., i fem-ho, perquè aviat ens caurà a sobre la desaparició dels incentius fiscals a la recerca i al desenvolupament, i això és l'any 2011, i això també és un aspecte extraordinàriament criticat per un sector al qual, concretament, l'esforç que se li exigeix respecte a la recerca i la innovació és el doble del que s'exigeix al sector públic, que és el sector privat. Per tant, aquí també tenim un altre *handicap*, del qual no ens podem oblidar.

Finalment, la moció acaba demanant un programa per a atracció de doctors a les empreses i, per tant, d'alguna manera, implicar també el sector privat d'una forma més intensa en la despesa en recerca i en desenvolupament, i en aquest aspecte hi estem absolutament d'acord. Però també creiem que una de les vies per tal d'intentar millorar l'atracció de talent no només a les empreses, sí a les empreses, també en els centres públics, és a partir de la construcció de grans infraestructures científiques que permetin que Catalunya tingui una xarxa, tingui uns equipaments que no siguin en altres llocs i, per tant, que això sigui com un catalitzador de talent cap a la nostra societat. I en aquest sentit també hem de constatar que, des que es van fer les inversions per a l'ordinador Mare Nostrum, per a la construcció del Parc de Recerca Biomèdica o per a la construcció del sincrotró, a Catalunya no s'ha programat ni una sola nova gran infraestructura de recerca, i, per tant, creiem que aquest és un dèficit que també cal suplir, i per això l'esmena que hem presentat a la moció preveu també la demanda, la petició que es consideri a Catalunya la construcció de noves infraestructures científiques que permetin col·laborar en aquest programa d'atracció de talent a casa nostra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President, il·lustres diputades i diputats, el posicionament del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi serà de rebuig tant de la moció com de l'esmena. Suposo que ja era d'esperar, però tinc raons per a fer-ho i per a explicar tot seguit quines són aquestes que ens porten a fer un posicionament de rebuig i votar en contra tant de l'esmena com de la moció.

Una qüestió prèvia, una qüestió prèvia que adreço directament al senyor Antoni Castellà i que fa referència a la inauguració del Parc Científic i Tecnològic Agroalimentari de Lleida. Va dir en la seva interpellació que no hi havia cap representant del Govern. Jo li vull dir que sí, que hi havia el doctor Joan Majó, comissionat per a Universitats i Recerca. I aleshores jo crec que..., no sé si el considerarà govern; per mi sí que és govern.

Dit això, entrem en el debat de la moció. Aquesta, com ja han dit, consta de tres punts, i tots tres mereixen ser rebutjats.

El primer fa referència al compliment del punt sisè del Pacte nacional per a la recerca i la innovació, un pacte que aprofito per recordar que va ser àmpliament debatut i consensuat per totes les forces polítiques. Diu: «S'ha de presentar el Pla de recerca i innovació.» La resposta que li hem de donar és que ja s'està fent, ja s'està treballant, ja hi ha les previsions per a presentar-lo justament el mes de gener, i tenim tots els indicadors que ens fan pensar que s'aprovarà per part del Govern. Dit això, ja es farà el compliment de les previsions. Ens diu: «Ho hem de fer en un mes.» Bé, ho farem en tres mesos, tal com ja li va anunciar el conseller. I està previst que el mes de gener, ho repeteixo, l'aprovi el Govern. Per tant, es donarà compliment ja a aquest punt de la moció.

Entenem que és complexa, la gestió del pla, perquè és per primera vegada que intervenen tots els departaments del Govern. S'ha fet un pla que s'intenta que tingui una transversalitat i que tots els departaments s'involucrin en temes d'innovació, de recerca i de tecnologia.

El segon punt de la moció. Aquest és un tema que, per la nostra part, és totalment inacceptable la premissa de la qual parteix, perquè diu: «Greu retallada pressupostària en els pressupostos generals de l'Estat.» Jo crec que el Parlament de Catalunya no és la seu en què hem de debatre, eh?, què s'està fent en els pressupostos generals de l'Estat. Però per què diu això? Per què parla de la greu retallada, per a, acte seguit, dir: «Instem el Govern de la Generalitat perquè insti el Govern de l'Estat per tal que ens transfereixi les competències en matèria de recerca..., el finançament –el finançament– en matèria de recerca i innovació?» Siguem seriosos, senyor Castellà. Per aquest camí i per aquesta via, no aconseguirem transferències de cap mena.

Però, dit això, també li vull dir una altra cosa. No estem d'acord amb la premissa de la qual parteix, perquè no

és certa, aquesta greu retallada. Miri, si anem als pressupostos generals de l'Estat, constatem que s'ha produït un increment –un increment– del 0,2 per cent. Li hagi de reconèixer que no és l'increment que nosaltres desitjàvem, però no és cert que s'hagi produït aquesta retallada en els pressupostos de l'Estat.

Hem de dir també que constatem, si analitzem aquests pressupostos, que el 2010 la recerca, el desenvolupament i la innovació rebran inversió pública per dues vies: la via del Ministeri de Ciència i Innovació i la via del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. A més a més, el Govern de l'Estat està tramitant la Llei d'economia sostenible. Què suposarà aquesta llei? Doncs, que ens obrirà les claus per a un canvi de model productiu a Espanya, i s'inclouran noves fonts de finançament, que suposaran un flux extraordinari d'inversió en aquest punt i un notable augment d'inversió el 2010. Vull recordar-li també que en cinc anys a Espanya s'ha triplicat la inversió pública que es fa en R+D+I, i també en els pressupostos previstos per a l'any 2010 s'han triplicat aquestes partides respecte al 2004.

En fi, tot això ens dona peu a dir: no estem d'acord amb la premissa, ni tampoc amb la conclusió que diu «a partir d'aquí, demanem el finançament». Per aquest camí no aconseguirem cap finançament, perquè vostè ho sap, que no és aquest, el camí que hem de seguir per a aconseguir transferències i finançament.

I finalment, i per acabar, hem de rebutjar el punt tercer, per la senzilla raó que allò que ens reclama ja s'està fent. Existeix –existeix– el programa Talent empresa, destinat a la incorporació de doctors a les empreses; aquest programa està en marxa. Mitjançant la convocatòria del 2009...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...es van oferir quaranta contractes predoctorals, vint-i-cinc contractes postdoctorals, s'està fent. I en el pressupost per a l'any 2010 ja està prevista...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...una partida pressupostària per a continuar amb aquest programa.

Per tant, ho sentim, tot allò que demana ja s'està fent o s'hi està en el camí, o allò que demana és d'impossible compliment, i vostè ho sap.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, jo, miri, senyor Castellà, començaré recordant-li algunes de les frases que vostè va fer anar en la seva interpellació.

Vostè parlava que es mira cap a una altra banda, que al Pacte nacional per a la recerca, doncs, li manca compromís de finançament, que el Govern no està als llocs..., entre altres moltes frases, no? I, doncs, amb aquests pocs minuts que jo tinc, el que faré és intentar explicar que s'equivoca.

I, en primer lloc, i començaré pel final –i sé que em reiteraré en el que ha dit la il·lustre diputada que m'ha precedit, però és que, al ser àmbit Lleida, doncs, crec que ho he de dir–, el 27 de novembre, el senyor Joan Majó estava en la inauguració del Parc Científic. Jo només li demano, senyor Castellà, que, quan doni una informació, doncs, no només es basi en les fonts de diaris locals, sinó que contrasti aquesta informació, perquè en aquest cas nosaltres ens vam sentir molt honorats que el doctor Majó ens acompanyés en aquesta inauguració.

Miri, aquest Govern tampoc no mira cap a una altra banda, i li ho he de dir perquè s'acaba de presentar un projecte de pressupost per al 2010, amb tres eixos, per donar, doncs, resposta a la crisi, amb un important impacte sobre la partida de recerca, desenvolupament i innovació: passem de 500 milions de l'any 2009, passem a més de 600 milions l'any 2010. Li estic parlant d'un creixement de més d'un 21 per cent; per tant, l'aposta és clara.

Miri, i també li diré: aquest increment, sap per què ha estat possible? Perquè aquest Govern ha pactat un nou model de finançament, un model de finançament que ens aporta uns recursos addicionals que, si ara mantinguéssim el model que vostès van pactar el 2002 –i crec que val la pena repetir-ho–, no tindríem, i, per tant, ho tindríem molt més difícil per a poder incrementar determinades partides. Crec que ho hem de repetir i ho hem de dir.

Miri, aquest Govern aposta per la societat del coneixement, li ho dic molt clar. Té clar que seria un error estalviar en aquelles partides que justament ens han de garantir un futur millor, un canvi innovador i creatiu del nostre teixit productiu.

Miri, efectivament, nosaltres estem amoïnats si efectivament es materialitza una retallada de recursos en ciència i tecnologia pel que fa als pressupostos de Madrid, perquè li he de dir que els nostres investigadors catalans allí on tenen èxit, per damunt de la mitjana de la resta de comunitats autònomes, és justament quan acudeixen a convocatòries competitives, tant nacionals com internacionals. I, per tant, a nosaltres ens preocupen moltíssim programes que vinculen la participació dels centres de recerca i innovació no estatals en la política de foment de la recerca, el desenvolupament i la innovació.

També li voldria recordar, doncs, que els nostres recercadors tenen un èxit molt gran quan acudeixen justament a beques tan prestigioses com les Starting Grants i que en les dues convocatòries hem tingut un èxit molt aclaparador.

Miri, des del nostre grup, senyor Castellà i senyor... *(pausa)*, Santi Rodríguez –perdoni, eh?, el meu lapsus en aquest moment–, doncs, no els acceptem ni la moció ni l'esmena, perquè vostès insten a fer actuacions que, pel nostre parer, mostren una ambició inferior a la que està portant a terme aquest Govern –sí, sí. Miri, quant al Pacte nacional per a la recerca, s'estan complint els compromisos. S'estan fent canvis en l'organització i en la governança del sistema de recerca i d'innovació català. A més a més, s'està ultimant ja, senyor Castellà, s'està ultimant el Pla de recerca i innovació. A més a més, un pla que, per primer cop, el que farà és contenir ja el focus on orientar la recerca a Catalunya, i, a més a més, contindrà quina ha estat l'avaluació internacional –perquè s'està fent– d'aquest pla. Per tant, crec que totes les garanties de qualitat perquè sigui un bon pla i perquè sigui un pla de futur.

I, quant al programa d'incorporació de doctors, a mi m'ha sorprès moltíssim. Jo no sabia que vostès no coneixien que efectivament tenim un programa com el Talent empresa, que el que fa és que incorpora doctors a les empreses; un programa que no és nou. Aquest any es diu així, però des del 2005, senyor Castellà, hi havia dos programes: el programa FIA i el programa Beatriu de Pinós, que ara s'han ajuntat, s'han millorat, s'ha incrementat l'any de contractació i s'ha ofert. Tenim quaranta contractes predoctorals, vint-i-cinc contractes postdoctorals actualment, en «micro» i en petites empreses, i el compromís d'aquest Govern és mantenir aquests i doblar aquest nombre de contractes a les empreses.

Per tant, miri, jo li acabo dient que a Catalunya, en l'àmbit de recerca, desenvolupament i innovació, ens en comencem a sortir molt bé, i ho vull dir ben alt i ben clar aquí; que amb el treball que estan desenvolupant el Govern, els centres de recerca, les universitats i els parcs científics s'està contribuint a un progrés...

El president

Senyor diputada...

La Sra. Pardell Veà

...basat –perdoni, acabo, president– en el saber i en la tècnica, en condicions d'igualtat per a tothom. La inversió en educació, recerca i innovació és una garantia per al futur de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, tornem a parlar de recerca, i al principi em va sorprendre la interpellació, primer, perquè pensàvem, doncs, que el full de ruta estava clar, hi havia un consens clar de cap on havia anat, s'havia signat un pacte nacional per a la recerca i la innovació i els recursos es

continuaven incrementant en recerca. Però després li he de reconèixer que crec que és un bon moment per parlar de recerca, per dos motius fonamentalment.

Primer, perquè és això: ja fa un any de la signatura del pacte nacional i cal veure com estem, on estem, on està el nivell d'assoliment dels compromisos que es van assolir, però també fer pedagogia i no tremendisme. En la interpellació vam veure aquest to tremendista d'«el Govern no hi és» –i avui les diputades de Lleida li diuen: «Sí, el Govern hi era»– o «el Govern mira cap a una altra banda». Jo crec que en primer lloc és bo per fer pedagogia sobre el que sí que s'està fent.

Però, dos, perquè en aquest Ple i les últimes mocions estem parlant molt de crisi econòmica, estem parlant de present, però també hem de parlar de futur i de la inversió, de com sortim d'aquesta crisi. Hem parlat molt de protecció, de drets dels treballadors i les treballadores, també amb un to molt tremendista –ho hem vist en aquest Ple. I és veritat que ara tots els grups parlamentaris parlem de canvi de model, de com sortir de la crisi de manera diferent de com hi hem entrat i com Catalunya es situa a nivells europeus pel que fa a innovació, modernització econòmica, social i ambiental.

Molt bé, a partir d'aquí, de discursos, hi podem estar d'acord. Però és cert que no ens podem quedar en discursos, i crec que aquí el Govern ha estat estratègic, i no només en temps de crisi, sinó que ho va fer abans. Perquè ja en el pla de govern, en la signatura del pla de govern, el Govern va posar en primer pla aquest canvi de model, canvi de model productiu basat en la societat del coneixement i en la recerca i la innovació. I ja es va fixar en l'acord estratègic, fixi's, i després al Pacte nacional per a la recerca. Però tampoc és una qüestió que estigui escrit, li ho reconec, no és una qüestió que estigui escrit en un document que es signa, sinó de veure com es concreta. I és veritat, i hem de posar l'accelerador en el pla, però el pla ja està pràcticament enllestit i al gener el tindrem.

Però també hem de tenir en compte que ha estat un pla molt ambiciós, tant pel que fa al nivell d'experts implicats, a nivell internacional i a nivell nacional, com el procés d'avaluació que s'ha fet, com el disseny de mecanismes de participació i el disseny del Govern de la recerca, però també sobretot la tasca de focalització, una tasca de focalització que fixa prioritats basant-se en les necessitats del país, i no per a només quatre anys, sinó que fins al 2020, fins i tot, fa aquesta focalització.

Per tant, crec que hem de ser conscients de l'esforç i l'ambició que s'hi han posat, en aquest esforç de prioritzar la recerca per al proper pla.

Però, de fet, una altra qüestió que trobem destacable d'aquest pla és, sobretot, l'esforç de tots els departaments de la Generalitat, que tot el Govern en ple hi creu, que la recerca és la línia estratègica els propers anys. I jo crec que un clar exemple en són els pressupostos de la Generalitat. Després d'aquella interpellació, diven-dres entraven els pressupostos de la Generalitat, que augmentaven un 21,7 per cent el pressupost en I+D; per tant, un augment molt clar.

I té raó que l'actuació del Govern de la Generalitat contrasta amb la miopia del Govern espanyol, en això coincidim, i que, mentre per una banda s'omple la boca amb el canvi de model productiu, retalla la inversió en recerca i coneixement. Però també crec que aquí no és la manera; no és qüestió que el Parlament insti el Govern que insti el Govern de l'Estat que faci el que sigui. Crec que tenim els mecanismes: per una banda, es treballen les transferències, i des del Govern es treballen les transferències, i per l'altra, avui mateix s'han aprovat al Congrés uns pressupostos, queda la via del Senat, i és allà on toca fer-ho. I crec que les formes també són importants.

Finalment, sobre el programa Talent empresa, vostès diuen que cal atraure el talent. Miri, el Govern ja ho ha fet, i de fet doblarà el nombre de beques en aquest sentit per al 2010. Per tant, demanar que es creï un programa que ja existeix..., doncs, evidentment, entendrà que no li donem la raó.

Per tant, perquè entenem que ha estat una moció més descriptiva del que està fent, i no tant impulsora, com era la motivació que deia el diputat que l'havia forçat a presentar aquesta moció, doncs, des del nostre grup no li donarem suport.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies. Senyors diputats i diputades, acabarem avui la sessió amb aquesta última moció. Els tres punts que es posen sobre la taula amb aquesta moció, o almenys dos d'ells, van ser precisament els motius pels quals Ciutadans no va signar el pacte, l'anomenat «Pacte nacional per a la recerca». Nosaltres creiem i creiem aquell dia..., vam advertir que anessin amb molt de compte, molt amb compte, que ens podíem trobar un any després, dos anys després, que allò podia ser el que se'n diu normalment «focs d'artifici» o «fer volar coloms». I la realitat i aquesta mateixa moció d'interpellació de Convergència posen sobre la taula un dèficit i potser una realitat, que és que allò que –i està a les hemeroteques– vam al·legar per no poder signar aquest pacte, perquè ens semblava que era molt poc real, amb molt poca concreció i en una situació econòmica molt difícil, doncs, avui es concreta: estem parlant d'això en aquesta moció. Estem parlant que no es concreten aquests pactes ni aquests reptes en concret. Es parla d'un repte en concret, indefinit, com tot el pacte en si, molt indefinit, i, per tant, no diu res de nou tampoc, aquesta moció, que no sabéssim fa un any.

El punt tercer també va ser l'altre punt, precisament, per què Ciutadans no va signar aquell pacte, que és: com es consideren, com es tracten els doctors, els programes de doctorat, el seu accés a la feina, als llocs de treball a les empreses. És un altre dels punts que estan sobre la taula. Hi ha una dificultat per casar el que és l'exercici professional d'aquests doctors i el programa

de doctorat que tenen en l'àmbit de la recerca. Nosaltres creiem que era insuficient tant la dotació com la mateixa condició que es donava a aquests doctorands, i, per tant, creiem que seria un problema amb què ens trobaríem. Doncs bé, ens hi hem trobat i ens hi estem trobant un any després.

I el tercer punt que posen a sobre la taula en aquesta moció de Convergència és un punt, doncs, que l'està denunciant tothom, que no és només aquest Parlament que hauria de denunciar-ho: ho han denunciat..., avui mateix una de les revistes més prestigioses en recerca denunciava aquesta retallada i una campanya per posar en marxa, precisament, que parla de la retallada en recerca. I nosaltres creiem que és una evidència, que ens podem omplir la boca..., que el senyor Zapatero i els seus ministres ens poden vendre fum –especialitat de la casa–, però la realitat és la que és, i la realitat és que els números canten, i la inversió en recerca no s'acosta, ni de ben lluny, al que hauria de ser un pla a llarg termini per invertir, suficient per a aquest canvi, que tots ens omplim la boca de canvis de model productiu, d'R+D+I, i, en canvi, la realitat és que, si no s'inverteixen calés –permetin-me l'expressió col·loquial– en allò que necessitem, difícilment, per art de màgia o per fer volar coloms, trobarem que d'aquí a quatre anys, d'aquí a vuit anys, tindrem un sistema productiu i una inversió a les universitats i a les empreses com els que necessitem.

Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquells punts que vam creure al seu dia que no ens podien fer signar aquell pacte, que són el punt 1 i el punt 3 bàsicament, perquè creiem que formen part d'aquell discurs que ja vam pronunciar fa un any i que un any després ens hi trobem, amb aquesta realitat, amb aquesta moció.

I al punt 2 hi donaríem suport si només es parlés, en aquest cas, de la demanda que s'inverteixi als pressupostos de l'Estat, però, evidentment, es torna a buscar la solució, des del nostre punt de vista impròpia, d'una transferència concreta per allò que no sap fer el Govern. No creiem que sigui la fórmula, hi han altres fórmules de fer aquestes transferències, hi ha un model de finançament autonòmic i hi han altres models i debats on es pot pronunciar –el mateix debat de pressupostos, on alguns partits o la majoria de partits tenen presència a Madrid–; per tant, tenen vostès oportunitat de no votar aquests pressupostos de l'Estat, un dels motius és aquesta retallada en aquesta inversió. I, per tant, no hi podem donar suport.

Per tant, demanem, en aquest cas..., bé, no crec que sigui necessària la votació separada, perquè ens abstindrem finalment en els tres punts que hi han a la moció.

Gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El president

Senyor Castellà, es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, senyor president. Avui no aconseguim impulsar el Govern, però com a mínim constatem la mala consciència del Govern per no haver assistit a la inau-

guració del Parc Tecnològic Agroalimentari de Lleida. Perquè els vull recordar una cosa. Vostès em diuen: «No hi havia cap conseller de Govern», i jo dic: «No hi era el Govern»; vostès diuen: «Perdoni, hi havia el comissionat», i vostès..., falta al respecte. Els vull recordar que en aquest Ple del Parlament el nostre grup va demanar en moció que el comissionat, comissionada en aquell moment, d'Universitats formés part del consell del Govern, i vostès van dir que no –vostès van dir que no. Per tant, són vostès que consideren que el senyor Majó no és el Govern.

Senyor Santi Rodríguez, li acceptem l'esmena –li acceptem l'esmena. És molt adient des de la perspectiva..., entre altres coses, la necessitat d'infraestructures científiques. Però és que, a més, crec que és molt adient perquè podríem repassar que en aquests anys de tripartit no hi ha ni una sola iniciativa de gran infraestructura científica, i tots sabem que les grans infraestructures científiques s'assoleixen en molts i molts anys; per tant, portem tots aquests set anys perduts.

I amb una referència a la senyora Pardell. Deu ser l'única persona que defensa que a Madrid no hi ha hagut retallada pressupostària en l'àmbit de les inversions en la recerca. És que ni el mateix PSOE ho accepta, això. I, a més, és tan evident, que vostè em diu això i després la senyora Ortiz diu: «El Govern de Madrid és miop, perquè hi hagut retallada.» Ni tan sols en això s'aclareixen.

I és lògic que ho reclamem, perquè ens afecta, a la recerca de Catalunya, el fet que no hi hagi retallada en un àmbit de finançament que és tan necessari per als nostres centres de recerca i per a les nostres empreses.

I, per descomptat, un programa de captació. Si és que no se m'està entenent, no es vol entendre, o a qui es posa en evidència és el conseller Huguet. (*Veus de fons.*) Perquè, senyora Cabasés, amb tots els respectes, no li estic parlant del programa Talent empresa; li estic parlant d'un programa d'excel·lència. I me'n vaig al diari de sessions. Quan jo reclamo al conseller Huguet i al Govern de crear aquest programa, el conseller Huguet diu: «És veritat, hi ha pendent el tema de l'empresa, i això ja ho farem, ho abordarem. Ho abordarem possiblement amb els valors científics i recercadors procedents d'aquesta captació d'excel·lència.» Reconeix que no hi és, el programa. Llavors, o no se n'assabenta el conseller, o vostè evidència que no se n'assabenta, o possiblement estem parlant d'una altra cosa. D'un programa d'excel·lència, senyora Cabasés, i vostè ho sap perfectament. No és el mateix això que parlar d'un programa com l'ICREA adaptat a l'empresa.

Per tant, senyors i senyores diputats, jo els deia a l'inici d'aquesta intervenció que intentàvem impulsar el Govern, que el Govern no es deixa impulsar i que, en qualsevol dels casos, avui direm *no* a plantejar el PRI, direm *no* a reclamar el finançament de la recerca, direm *no* a introduir ajuts d'incorporació d'investigadors...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...al món de l'empresa. Quina llàstima, quina llàstima, senyors i senyores diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

No hi ha petició de votació separada. Per tant, posaríem a votació...

(Pausa llarga.)

Posem a votació, doncs, aquesta Moció sobre universitats i recerca.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts.